Nisan - Mayıs 2018 Sayı 14-15

"cogito ergo sum"

HAYALET

Resimli Mecmua

Hayalet
Nisan-Mayıs 2018

Sayı: 14-15

Yayın yönetmeni
Editör
Mehmet Kaan Sevinç

Yayın Danışmanı
Süheyl Toktan

Hayalet Nisan-Mayıs 2018
Sayı 14-15'in oluşmasında
değerli katkıları ile
destek veren arkadaşlarımız

Atilla Bilgen-Çağrıl Taştan
Elvan Adıgüzel-Erdem Yıldız
Gökçe Mehmet Ay-Gülhan D Sevinç
Mehmet Berk Yaltırık
Melahat Yılmaz-Mesut Ekener
Reha Ülkü-Süheyl Toktan-Tayfun Öneş
Oğuz Özteker-Okan Kasnak
Selçuk Gökhan Kalkanoğlu-Tolga Çüçen
Ümit Kireççi-Yusuf Gürkan

Grafik Tasarım
Gülhan D Sevinç

e-Mail
hayaleteposta@gmail.com

Editörden

Merhaba...

Hani derler ya ‘’şükür kavuşturana”…

Geç olsun güç olmasın dedik demesine de, bu kadar da gecikmek gibi bir niyetimiz olmadı asla…

Mayıs sayımızdan itibaren yine kaldığımız yerden aylık sayı olarak devam edecektik hesapta.

Mayıs sayımız, 14 yani bitmek üzereydi, yani tam zamanın da yayında olacaktık ki beklenmedik bir olay geldi başımıza,

‘’ Cyrptolocker ‘’ virüsüne maruz kaldık, bütün dosyalar sıfırlandı…

Bir yandan virüsü ekarte etmeye çalışırken bir yandan derginin kalıbını yeniden sıfırdan hazırlamaya başladık.

Dergi kalıbı bitti, sayı 14 içeriğini yeniden oluşturduk, yayına hazır hale getirdik ki, virüsten de kurtulup dosyalarımıza kavuştuk en nihayetinde…

Hiç istemesek de dergi yine iki aylık oldu hatta üçüncü aya sarktık…

Sayı 15 de muhtemelen yine iki aylık olarak hazırlanacak, malum önümüz bayram, seçimler, yaz tatili olmasının yanı sıra içeriğimizi de olabildiğince yedek hazırlayacağız ki, bu tür beklenmeyen durumlar söz konusu olduğun da gecikmeyelim…

Eylül ayı yani sayı 16 dan itibaren tekrar sizlerle aylık sayı olarak buluşacağımızı umuyoruz…

Tekrar görüşmek dileğiyle hepinize iyi okumalar…

Hayal’et Resimli Mecmua

Sözüm Meclisten İçeri...

HALDUN TANER

"Demokraside el pençe divan durup boyun kırmak yoktur. Dalkavukluk, evet efendimcilik, sepet efendimcilik aynen keramet buyurdunuz efendimcilik yoktur.. Demokrasi kuru bir etiket değildir. Demokrasi bir düşünce tarzıdır, bir yaşam üslubudur. Hasılı demokrasi en güç rejimdir. Çünkü kültür ister, olgunluk ister, eğitim ister. Sade fikir özgürlüğü, söz eşitliği yetmez. O fikir ve sözlerde de seviye ister."

"Geçmiş, geçmiştir... Halayla da çekilse geri gelmez...!
(07 Mayıs 1986)"

"Ahmet Rasim Usta'nın öğüdüne uyarak, uyarmak için yazdık, yazdık, anlatmak için yazdık, güldürmek için yazdık, yüreklendirmek için yazdık, yazıyoruz da, yazacağız da. Ölüm bir gün elimizden tutuncaya kadar."

"Zira dünyada hiçbir şey, karşısındakini kandırdığını sanan bir budalanın sevinci kadar komik değildir."

"Yüzyılımızın en kuvvetli silahı; artık ne tank, ne tüfek, ne cop, ne makineli tüfek, ne siyasi iktidar, ne de sermayedir. Bütün bunların sindiremeyeceği, tersine onların hepsini birden sindiren kitaptır."

Mehmet Berk Yaltırık

TÜRK KÜLTÜRÜNDE VAMPİRLER

Senelerden beri burası başta olmak üzere birçok mecradan bana az çok aşina olanlar, Balkan folklorundan beslenen öykülere olan merakımı, hortlak yahut vampir temasını sıklıkla işleyişimi bilebilirler.

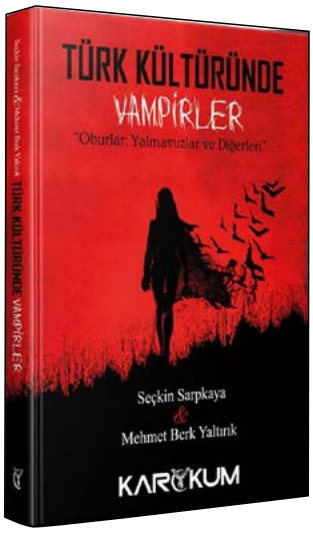

Senelerden beri burası başta olmak üzere birçok mecradan bana az çok aşina olanlar, Balkan folklorundan beslenen öykülere olan merakımı, hortlak yahut vampir temasını sıklıkla işleyişimi bilebilirler. Bu öykülerin arka planında tarih ve folklor alanına yönelik araştırmalarımın olduğunu konuyla ilgili yazılmış biri akademik olmak üzere birkaç adet internet makalelerimi okuyanlar tahminde zorlanmayacaktır. Kurgunun yanı sıra işin araştırma boyutu da beni aynı şekilde çalışmaya sevk etmiştir. Yani yemeğin sunumu sayılabilecek edebiyatın ve malzemenin hazırlandığı mutfak olan halk bilimin (halk inançları, anlatılar vb.) tezgâhı, beni birinde araştırmacıya birinde hikâyeciye büründürse de, ne yoğunluğu yıpratmış ne de bir diğer rolümü akamete uğratmıştır.

Vampirlere ilgi duyma noktasında yalnız olmadığımı belirtebilirim. Nitekim kendisi halk bilim alanında çalışmalar yapan, korkulu derlemelerle haşır neşir olan Ege Üniversitesi'nden Seçkin Sarpkaya ile halk hikayelerine ve bunların korku hikayelerine dönüştürülmesine yönelik merakımız bizi tanıştırmıştı. Onun vampirlerle ilgili mitolojilere uzanan, topladığı malzemeyle neredeyse başlı başına bir kitap konusuna dönüşen bir araştırması vardı. Bir gün bana bu çalışmadan bahsedip ikimizin ortak bir kitap yazabileceği teklifiyle gelince daha o an kabul ettim.

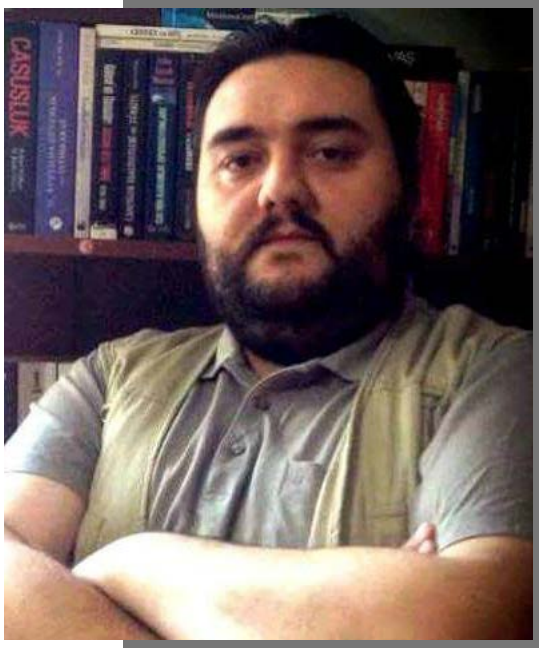

Osmanlı kaynaklarındaki bazı vakalar ve özellikle Evliya Çelebi'nin yazdıkları internette az çok dolaşır olduğundan, Balkan inanışları başta olmak üzere bazı yerel inançların ve bunların kaynaklara yansımaları az çok bilinen bir konudur. Ancak yine bazı söyleşilerde ve hikâye yorumlarında fark ettiğim bir konu var ki yeterince bilinirliğe sahip değil. Bu nedenle bu Haziran'a doğru çıkmasını beklediğimiz Karakum Yayınevi'nden basılacak olan "Türk Kültüründe Vampirler-Oburlar, Yalmavuzlar ve Diğerleri" adlı araştırmamızın hem bu konuyu ilk duyunca şaşıranlar hem de bu alanda daha fazla okuma yapmak isteyenler (araştırmacılar, yazarlar) için faydalı olmasını ümit ediyorum. Seçkin'in mitoloji ve folklor kısmını, benim de tarih ve literatür boyutunu ele aldığım bu çalışmada özellikle Karadeniz havzasında daha yoğun görülen, "obur"dan "upir"e uzanan bir inan dönüşümüne ve tarihi kaynaklara geçme nedeni olan toplu histeri vakalarına mercek tutacağız. "Vampirin bizle ne alakası var, o batıya ait değil mi?" diyenler için hayli ilgi çekici yanıtlar barındırıyor.

Yusuf Gürkan

VAHŞETİN ÇAĞRISI

Bir şey beni çağırıyor

uzaklardan, kölelikten

özgürlüğe

Vahşi ve ilkel bir dünyanın

belirtisiz siluetini görüyorum

Bir şey beni çağırıyor uzaklardan, kölelikten özgürlüğe
Vahşi ve ilkel bir dünyanın belirtisiz siluetini görüyorum
Sislerin arasından beni selamlar gibi yükseliyor
Beni derinliklere hapsediyor, uykusuz ve çaresiz kalıyorum
Beni durmadan takip ediyor, tutsak ruhum harekete geçiyor
Gecenin en koyusunda, bir av ateşinin kokusu, üzerime siniyor
Saat her gece yarısını vurduğunda, -uzaklardan gelen
Bir belirsiz hayale dalıyorum- gecenin; sahipsiz, yitik, izlerinde
Sahte geliyor, Modern Dünya ve onun tüm saçmalıkları
Dünya'nın karanlık köklerinden gelen, ölümsüz çağrı
Sanırım artık sana dayanamadığım zaman
Seni takip edeceğim; düşümde her gece gördüğüm ilkel adam
Beni götüreceksin diyarına, ganimetleriyle avlanmanın
Bekliyor olacak bizi ateşin başında bir eski çağdan şaman
Belki kara büyünüzün rünlerini boyayacak gri tenime
Ve ayak uyduracağım ilkel ritminize, iki ayağımın üzerinde
Avlanacağım sonsuza dek; hiç durmadan, usanmadan
Bitmek bilmeyen sonsuz av partisinde
Dolunay göğü kuşattığında, habis bir uluma yollayacağım
Zaferimin enginliğinde, dağların uçurumların eşsiz atmosferinde
Ve hep burada kalacağım; tablo gibi manzaralar eşliğinde
Geri dönmek istemeyeceğim asla
Virane eski yaşamıma; modern kölelik düzeni olan, lanet sefilliğe

Okan Kasnak

SAYI: 1
500.- TL. KDV DAHİL
PİŞMİŞ KELLE
HAYALİCİ
TURAN
ÇEVİK
TAHLİYE
OLUYOR
HUNHARCA GÜLDÜREN HAİN DERGİ
HAYALİCİLER
HAPSANESİ

Okan Kasnak

Geçtiğimiz Mart ayında Türk mizah tarihinin kilometre taşlarından birisi olan "Pişmiş Kelle"nin doğum gününü kutladık.

HUNHARCA GÜLDÜREN HAİN "KELLE"

Geçtiğimiz Mart ayında Türk mizah tarihinin kilometre taşlarından birisi olan ***"Pişmiş Kelle"***nin doğum gününü kutladık. 2 Mart 1990 yılında ilk sayısıyla bizlere merhaba diyen *"Hunharca Güldüren Hain Dergi"* boyunca kendisine has üslübuyla bizleri güldürdü, düşündürdü ve kimi zaman da ağlattı. Ve ne yazık ki yaklaşık 12 sene süren bir yayın hayatından sonra arkasında hoş bir seda bırakıp tarihin tozlu sayfaları arasında yerini aldı.

1991 yılında Ertuğrul Akbay'ın Gırgır operasyonu sonucunda dergiden ayrılan kadro bir yandan Gırgır'ı geri almak için yasal yolları zorlarken bir yandan da okuyucudan ayrı kalmamak için yeni bir dergi oluşumunu başlattılar. Fakat Engin Ergönültaş ve Behiç Pek önderliğindeki küçük bir grup Oğuz Aral'ında olurunu alarak Milliyet Grubu bünyesinde bir dergi hazırlamaya başladılar. Engin Ergönültaş, Behiç Pek, Murat Kürüz, Kemal Kenan Ergen, Oky, Doğan Güneş, Faruk Bayraktar, Ömer Pınar, Yaşar Arak,Tuncer Erdem, Enis Temizel, Sencer, Celelattin Benzer, Necdet Şen, Bahadır Baruter, Kemal Urgenç, Kemal Gökhan Gürses kurucu ekibin önemli isimleriydiler. Önemli edebiyatçılar da *(Barış Pirhasan, Nazlı Eray)* yazıları ve hikayeleriyle bu kadroya destek veriyorlardı.

Zaman içerisinde birçok yazar çizerin yolu Pişmiş Kelle'den geçsede Ergin Ergönültaş, Behiç Pek, Kemal Aratan üçlüsü derginin ana eksenini belirleyen isimler olmuşlardır. Özellikle derginin mizahının oturmasından sonra Ergin Ergönültaş geriye çekilmiş ve son zamanlara doğru adı künyeden bile çıkmıştır. Zaten bu süreçten sonra dergi kısıtlı bir kadro tarafından Behiç Pek'in üstün gayretleriyle hazırlanmış, yeni bin yıl ile de birlikte maalesef yayın hayatına yayıncısı tarafından son verilmiştir.

Peki nedir **KELLE'**yi bu kadar özel kılan? Kelle'nin öncülü

diyebileceğimiz Mikrop dergisi yine Ergin Ergönültaş ve Behiç Pek tarafından hazırlanmıştır. Çıktığı dönem Türkiye'nin siyasal olarak en çalkantılı olduğu 1970'li yılların sonudur. Mikrop içinden çıktığı ve yeterince solcu olmamakla suçladığı Gırgır'ın aksine turuncu renklidir ve Mikrop'un sloganda tıpkı Kelle gibi *"Hunharca Güldüren Hain Dergi"*dir. Halkın ve ezilenin yanında sermayeni karşısında durarak siyasi mizah yapmaya çalışan Mikrop her zaman direnmeden ve mücadeleden yana olmuş bu ömrü çok uzun sürmemiş bir kıtle dergisi olamamış ancak bir kült halini almıştır.

Ancak gerek yaş olarak olgunluğa erişmeleri, gereksede dünya görüşlerinin değişmesi *(bu saptamayı Behiç Pek için kullanmak pek doğru olmaz)* nedeniyle Kelle artık daha sarı bir dergidir. Yine Halkın, ezilenin yanında ve sermayenin karşısındadır ancak bu sefer siyasi yönünü çok fazla öne çıkarmamaktadır ve mücadelenin halkın bilinçlenip, fikri olarak yapılması tarafındadır. Siyasi kimlik Kapak ve sonraki iki sayfayla sınırlı olmakla beraber mesajlar Mikrop'taki kadar sert değildir. Sonraki sayfalar ise gerçek bir mizah ve çizgi roman geçidine sahne olmaktadır. Birçok genç yazar ve çizer Pişmiş Kelle sayfalarında kendilerine yer bulabilmiş, özellikle Behiç Pek'in öğreticiliğinde mizah yolculuklarına başlayabilmişlerdir.

İlk özel televizyon olan Magic Box *(Star 1)* ile birlikte ülkemizde medya oluşmaya başlamış, insanların eğlence anlayışı hızla televizyona doğru kaymaya başlamıştır. Bu da özellikle mizah dergiciliğini aşındırmaya başlamıştır. Medya gruplarınca iktidarlara karşı bir güç olarak görülen mizah dergileri artık bir gider kalemi halini almış verilen destekler çekilmeye başlamıştır. Ve böylelikle Pişmiş Kelle'nin de yolculuğu sona ermiştir.

Pişmiş Kelle genç ve dinamik ekibiyle 80 kuşağını yakalayabilmiş onların dertlerine ve hallerine tercüman olabilmiştir. Mütavazılığı elden bırakmayan anvak her zaman yeniliğe açık olan dergi Ergin Ergönültaş'ın **"Terso"** sert bir çizgi romanını yaynlayabilmiş, Zalak Mahmut gibi bir fenomene kapısını açabilmiştir. Cihagir Günlüğü, Bir Gece Daha, Karavisni Toltol, Otis Abi gibi bir çok külte ev sahipliği yapmıştır. Bugün sevrek izlediğimiz birçok televizyon preoramı ve dizisinin , yerli çizgi filmcilerin yolu Pişmiş Kelle'den geçmiş, Gırgır'ın karikatür okulunun bayrağını **MİZAHÇI** yetiştirerek daha yükseğe dikmiştir. Bir çok mizah severin değerini sonradan bilmesine rağmen Pişmiş Kelle'nin adı modern Türk mizah dergiciliğine altın harflerle kazınmıştır.

Resul ERTAŞ İle Soru Cevap

-Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Resul Ertaş, 73 doğumluyum. 90'larda mizah dergilerinde karikatür çizdim. Daha sonra televizyona geçtim ve televizyon için komedi ağırlıklı metinler yazdım. Hala yazmaya devam ediyorum.

-Karikatür ve mizah yolculuğunuz nasıl başladı?

Okur olarak başladı, arada bir yazıp çizsem de hep okur olarak devam etti. 90'ların başında her hafta büyük bir heyecanla, Leman, Pişmiş Kelle, Hıbır, Deli, Avni, dergilerini ve arada yayınlanan kısa ömürlü dergileri alıp okurdum. Çizerleri taklit ederek karikatür çizerdim. 92'de çizimlerimi gönderdiğim Derya Sayın, Deli Dergisi'nde çizmem için ön ayak oldu. Deli kapanana kadar çizdim. Arkadaşlarımla birlikte Biber Dergisi'ni çıkardık. Birkaç kısa ömürlü dergide daha çizdikten sonra Pişmiş Kelle'de çizmeye başladım. Bu macera da çok uzun sürmedi. Dergilerde çizmeyi tamamen bırakıp senaristliğe ağırlık verdim.

-Pişmiş Kelle'ye dahil olmanız

Pişmiş Kelle, eskiden beri çok sevdiğim, hep çizmek istediğim bir dergiydi. Sokağı, yoksul mahalleleri, tutunamayan insanları çok iyi anlatan sıcak ve samimi bir dergiydi. Televizyona diziler yazarken tekrar dergilerde çizmek istedim ve soluğu Pişmiş Kelle'de aldım. Ben çizdiğim zamanlar dergide pek kimse yoktu. Çizerler işlerini evlerinden çizip gönderiyorlardı.

-Ergin Ergönültaş ve Behiç Pek

Çizdiğim dönemlerde Engin abi dergide değildi. Antalya'ya yerleşmişti ve dergiyi oradan yönetmeye çalışıyordu. Dergideki bütün işleri Behiç abi sırtlanmış gibi görünüyordu. 2.ve3.sayfa esprilerini o buluyor, büyük bölümünü o çiziyor, köşeleri o teslim alıyor, hemen her şeyi o yapıyordu. Ve tabi saatlerce Engin abiyle telefonda konuşuyorlardı. Behiç abi bulduğu esprileri anlatıyor, kahkahalarla gülüyorlardı. Dergide artık sabahlamalar olmadığı için Engin abiden veya Behiç abiden çok fazla bir şey öğrenme şansım olmadı. Engin abinin detaycı öykücülüğü ve çizgi romancılığından, Behiç abinin uçuk kaçık mizahından kapabileceğim çok şey vardı. Fakat maalesef bu fırsatı değerlendiremedim.

-Pişmiş Kelle'nin hayatınızdaki yeri

Kelle, Deli ve Leman'la birlikte en sevdiğim mizah dergisiydi. Çizeri olabildiğim için mutluyum.

-Pişimiş Kelle Sonrası mizah dergiciliğiiz ve Televizyona geçişiniz.

Tükenmez Kalem yazı gurubuna girdim ve Kaygısızlar, Yasemince, Baskül Ailesi dizilerinde yazmaya başladım. İki yıl sonra guruptan ayrılıp kendi işlerimi yazmaya başladım. Hemşo, Cennet Mahallesi, Akasya Durağı, Osmanlı Tokadı, Ayrılsak da Beraberiz, Reyting Hamdi, En İyi Arkadaşım, Hayat Bazen Tatlıdır, Cesaretin Var mı Aşka, Şevkat Yerimdar gibi işlerde yazarlık yaptım.

-Günümüzdeki mizaha ve özellikle siyasal mizaha bakışınız

Politik mizah sevdiğim bir tür değil, olabildiğince uzak durmaya çalıştım. Yapmaya çalıştığımda da çok fazla başarılı olamadım.

-Dergicilik neden öldü?

90lı yılların ortasında mizah dergileri için büyük bir kriz vardı. Çıkan dergiler tek tek kapanıyordu. Mizah dergiciliğinin artık öldüğü konuşuluyordu. Fakat Leman

Dergisi dergiciliğe yepyeni bir soluk getirdi ve tekrar yüz binlik satışları yakaladı. Bugün dergiler benzer bir kriz yaşıyor. Umarım bir dergi yeni bir soluk getirir ve tekrar yüz binlik satışları yakalar.

"KELLE" OKUR MEKTUBU

Okan dostum beni aradığında her zamanki gibi hasta yoğunluğundan kafam dopdoluydu ama konu Pişmiş Kelle olduğundan yine garip bir sevinçle karışık hüzün duygusu gelip yerleşmişti. Pişmiş Kelle'yi ne kadar sevdiğimi unutmamışsın; evet benim için yeri ayrı bu derginin. Nasıl tarif etsem bu dergiyi en başta, samimi ve dost diyebilirim ya da o benim mahalle arkadaşımdı yaklaşık on yıl boyunca ve hep sırdaşım oldu, hep beni güldürdü, yeri

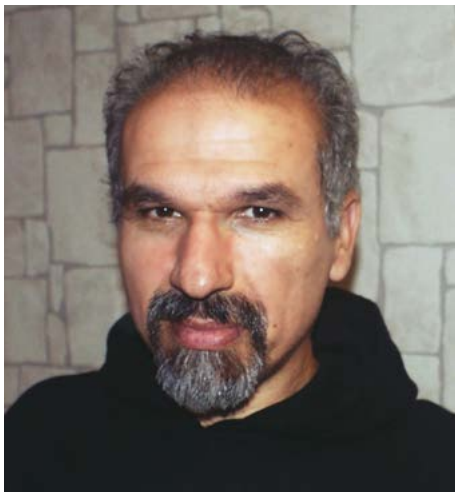

geldi ağlattı ama hiç yarı yolda bırakmadı.

Küçük yaşlardan beri takip ettiğim diğer mizah dergilerinden farkı, hem böyle bir samimiyet *(aynı samimiyeti Deli dergisi için de söyleyebilirim)* hem de çok zengin, farklı alanlara açık, devrimci, özgür mizah anlayışı olmuştu. Bir de kapakları beni cezbediyordu, mırın kırın etmeden, sağa, sola sapmadan direkt eleştirisini yapan, halkın sesi kapaklar, genellikle Behiç Pek ve Ergin Ergönültaş ürünü olan kapaklar. Ülkenin gündemindeki en önemli meseleler hakkında halkın tarafında olan bakış açısını hiç unutmuyorum bu derginin. İlk çıktığını duyduğumda öğrenciydim, gazete bayiiden biraz çekinerek istemiştim Pişmiş Kelle'yi. Neyse kibayiler hiç sorun çıkarmadan verdiler her hafta Kelle'yi...

Yıllar sonra şimdi bile unutmadığım bölümler Erdoğan Dağlar'ın hep heyecan verici *"Cihangir Günlüğü"*, Kemal Aratan'ın mutfaktan anlattığı *"Bi Gece Daha"*sı, Metin Fidan'ın o güzelim, utangaç *"Ayrıntılar"*ı, Celalettin Benzer'in her hafta farklı ve hüzün dolu hikayeleri, Faruk Bayraktar *(Faruken Bayraktare)*'ın şaşırtıcı ve çok keyifli "Rezil-i Rüsvan'ı, Behiç Pek'in zıt görüşleri olan *"Zalak Mahmut'u, Serdar Gilkal'ın çok garip olan "Lanetliler'i, Ergin Ergönültaş'ın mahalleden "Zalim Şevki"*si, her daim *"Terso"*su ve daha bir çok karakteri ile her hafta beni benden alıyordu Pişmiş Kelle.

Anadolu'nun bir köyünde çalıştığım yıllarda bir kez ziyaret etmiştim dergiyi. Bir yarışma yapmıştı dergi, kapakta bir özellik vardı gizli bir şey ve bunu bulana Faruken Bayraktare orijinal bir çizim hediye edecekti. O gizli metni bulmuş, hediyeyi kazanmış, almak için İstanbul'a gelmiştim. Dergide Faruken Bayraktare, Metin Fidan ve yine çok sevdiğim rahmetli Metin Demirhan'ın olduğunu hatırlıyorum. Belki Behiç Pek ve Kemal Aratan ve başka bir kaç sanatçı daha vardı o akşam, hatırlamıyorum. Keyifli bir akşam olmuştu o güzel insanlarla sohbet ettiğim. Kısa bir yazı ile bahsetmeye çalıştığım, on yıldan biraz daha uzun ömrü olan Pişmiş Kelle, sevenlerinin kalbinde ve mizah tarihimizde ölümsüz yerini hep koruyacak, hep yaşayacaktır diye sözlerimi tamamlayayım dostum.

Sevgi ve saygılarımla.

A. Cemil Hazman

KELLE İÇİN -Ömer Pınar

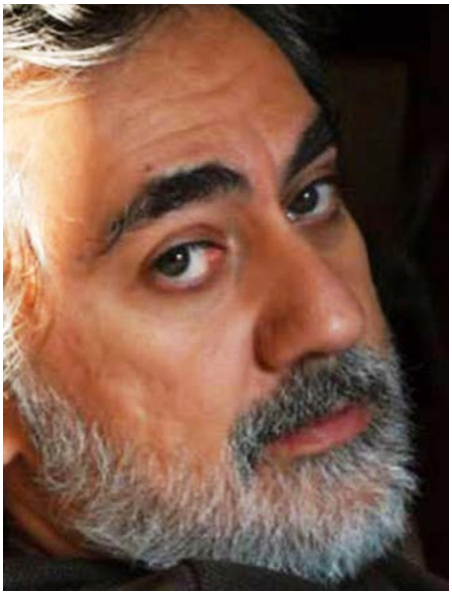

Kendinizi kısaca tanıtır mısınız?

Eylül 1969 da İstanbul'da doğdum.

Marmara Üniversitesi Güzel sanatlar fakültesi Grafik ana bilim

dalında okudum. 1988 yılında Oğuz Aral yönetiminde ki Gırgır dergisinde çalışmaya başladım. Ardından sırasıyla Pişmiş Kelle, Limon(Leman), Çarşaf, Fırt, Dıgıl, Biber, Kırmızı Alarm adlı mizah dergilerinde de çalıştım. Doksanların başında senaristlik yapmaya başladım ve hala devam ediyorum.

-Karikatür ve mizah yolculuğunuz nasıl başladı?

Mizah öykülerim yayınlandı birkaç kere Gırgır'da sonra, karikatür esprisi bulmaya başladım. Behiç abi (Pek) bana çizmeyi öğretti. Ondan sonra hem yazar hem çizer olarak çalıştım.

-Pişmiş Kelle'ye dahil olmanız

Engin Ergönültaş arayıp bir dergi çıkaracaklarını söyledi. Hadi sende gel dedi. Hoplaya zıplaya gittim.

-Ergin Ergönültaş'ın öğreticiliği

Engin abiyle zaten Gırgır'dan tanışıyorduk. Hıbırcılar ayrıldıktan sonra kadroya dahil olmuştu. Ondan çizgi roman ve hikayecilik konusunda pek çok şey öğrendim.

-Behiç Pek'in Öğretmenliği

Behiç Pek ustamdır. Mizah dünyasına onun sayesinde girdim denilebilir. Her zaman kollayıp kol kanat germiştir. Hem kişiliğini hem de mizaha bakış açısını örnek aldığım bir abidir.

-Sabahlamalar

Kelleyi yetiştirebilmek için, haftanın üç dört günü dergide kalıyorduk. Sabahlayıp dergide masaların üzerinde uyuyorduk. Fakat bu sabahlamalar o kadar eğlenceli oluyordu ki, kimse şikayet etmiyordu.

-Unutamadığınız anınız

Pek çok unutamadığım anım var çoğu komik. Bir sabahlama gecesi. Behiç abinin kapıya çarpıp sonra kapıdan özür dilemesi gibi, Faruğun kendini tavana yapıştırmaya çalışması gibi. Memonun cebinde yavru kedi taşıması gibi. Saymakla bitmez.

-Pişmiş Kelle'nin hayatınızdaki yeri

Beni ben yapan dergidir. Adeta baba ocağı gibi gördüğüm yerdi. Hatta ilereyen zamanlarda tekrar gidip (senaristlik yaparken yani) hiç para almadan çalışmışlığım vardır.

-Pişimiş Kelle Sonrası mizah dergiciliğiiz ve Televizyona geçişiniz

Kelleden sonra bir süre Limon dergisinde çalıştım. Bahadırla Lombak isimli sayfayı yaptık. Sonra Yaşar Arakla beraber. Levent kırcanın verdiği bir gazete ilanına başvurup. Skeç yazmaya başladık televizyonda. İlerleyen yıllarda Fatih solmaz,Resul Ertaş gibi isimlerle Biber dergisini çıkardık fakat kısa sürdü . Daha sonra Kelleden arkadaşlarım olan Behzat Taş, Metin Demirhan, Erdoğan Dağlar, Faruk Bayraktar gibi isimlerin yer aldığı kırmızı alarm dergisinde de çalıştım. Fakat geçimimi senaristlikten sağlıyordum. Yani para kazanmak için yapmadım.

-Günümüzdeki mizaha ve özellikle siyasal mizaha bakışınız

Mizahçının asli görevi toplumdaki aksaklıklara dikkat çekmek aksaklıkların altını mizah yoluyla çizmektir. Gelinen noktada pek eleştiriye tahammül kalmadı. Politik mizah yapmak artık çok zorlaştı.

-Dergicilik neden öldü?

Sadece dergicilik değil tüm basılı yayıncılık yavaş yavaş ölecek. Çünkü her şey dijitalleşiyor. Ama mizah dergilerinin tirajlarının düşmesi sadece bununla açıklanamaz. Dergilerin sayısı arttıkça mizahın kalitesi azalmaya başladı. Dergiler birbirinden farklı olmayan tarzlarda içerikler ve mizah sundular. İnsanlar bu yüzden almayı bıraktı.

ZALİM ŞEVKİ

ÜHHÜÜ KENDİM Bİ SEKS FİLMİ ARTİSTİYİM ŞEVKİ ABİ.
BENİM Bİ ABİM VAR, 12 YILDIR ALMANYA'DA ÇALIŞIYO. İSMİ DE DAYI KENAN, Bİ TELGRAF ALDIM. BURAYA TATİLE GELİYOMUŞ..12 YILDAN BERİ İLK DEFA GÖRÜŞÜCEEZ... ŞEVKİ ABİ. BENİM SEKS FİLMLERİNDE FİLAN OYNADIMI, Bİ ÖĞRENİRSE, BENİ ELİNDEN HİÇ KİMSE ALAMAZ FECİ DÖVER...
ŞEVKİ, BİZİM FARE, GETİRDİĞİM KIZ FAREYİ BEYENMEDİ GALİBA. HİÇ ÖPÜŞMÜYOLAR BİLE.
İŞTE ABİMİN ALMANYA'YA GİTMEDEN ÖNCE ÇEKTİRDİĞİ RESMİ...
ASLINDA SEKS FİLMLERİNDE OYNADIMI ONDAN SAKLIICAM TABİ. AMA, SON ÇEVİRDİĞİM FİLİM DE, TAM BİZİM EVİN KARŞISINDAKİ SİNAMADA OYNUYO. GELİNCE MUTLAKA GÖRÜCEK. BENİ FECİ DÖVER. RAAT HASTANELİK EDER NOOLUR Bİ ÇARE BUL!.
AH DEME OH DE SEKS
BİŞİ BULDUM BİZ ÖNCE KELEKLEN BELEDİYE ZABITASI KILIĞINDA SİNEMANIN SAHİBİNE GİDİP BU FİLM YASAKLANDI DİYİ...
AY ANNECİİM. ARTIK ÇOK GEÇ ŞEVKİ BOŞUNA DÜŞÜNME İŞTE KARŞIDAN ABİM GELİYO BİLE...
ABİİ ÜHHÜHÜ AFFET BENİ!. ABİ NOOLUR ÇOK FECİ BİŞİİ BENİ PARÇALAŞANDA HAKKIN VAR!.
İSTEMEDEN OLDU, AÇIK SAÇIK FİLİMLERDE.... OYNADIM. ÜHHÜÜ VURMA!
KUTLARIM SENİ HAYATIM. DEMEK ARTİST OLDUN. NASI DERLER HA, İNŞALLAH DAHA BÜYÜK ROLLERDE OYNARSIN. BİZİM ALMANYA DA ÇOK BÜYÜK ARTİSTLER VAR...
OO..BURDAKİ FİLMLER BİŞEY Mİ BİZİM ALMANYA DA ÇOK DAA PORNO FİLMLER VAR. BURADAKİLER ÇOK BASİT...
Bİ GÖRSEN BİZİM ORDA. SİNEMALAR. KAUFENLER GESHAUSENLER. NASI ANLATSAM, ÇOK ÇOK BÜYÜK. CADDELERDE Bİ ÇÖP BULAMAZSIN. ORDA BİZ HİÇ SU İÇMEYİZ. HEP DRİNKEN BİRA HAH HAH HA..
LAN ADİ! NE BİÇİM ABİSİN LAN. YUH! YUH ŞİMDİ BENİ HİÇ DÖVMİCEN Mİ LAN. ŞU İLGİSİZLİĞE BAK! SEKS FİLİMLERİNDE OYNADIK DİYORUZ. HİÇ UMRUNDA DİİL...
KAÇ SENEDİR ARAYIP SORMADIN. BEN BURDA KİMSESİZ NE BİÇİM DURUMLARA DÜŞTÜM. SEKS FİLİMLERİNDE BİLE OYNADIM. İNSAN KIZKARDEŞİNİN DURUMUNA ÜZÜLÜR.. KIZAR.. ŞÖLE Bİ KIZKARDEŞİNİ DÖVER. SENDE HİÇ İNSAF YOK MU LAN!
ÜHHÜ ZAVALLI KIZCAAZ.
SEN ÜZÜLME ANACIM SEN KİMSESİZ DİİLSİN. BEN SENİ DÖVERİM..
KÜT!
PAT KÜT
BİZİM MİLLET ADAM OLMIICAK BURALARDA DURULMAZ.
NOOLUR BIRAKIN ONU O KIZI İYİLİK OLSUN DİYE DÖVDÜ. EKMEK ÇARPSIN KI...
YOK YA İYİLİK OLSUN.. DİYE Mİ DÖVDÜ BİZ DE ZATİ ONA İYİLİK DÜŞÜNÜYORUZ. KAH KAH!

Tayfun Öneş

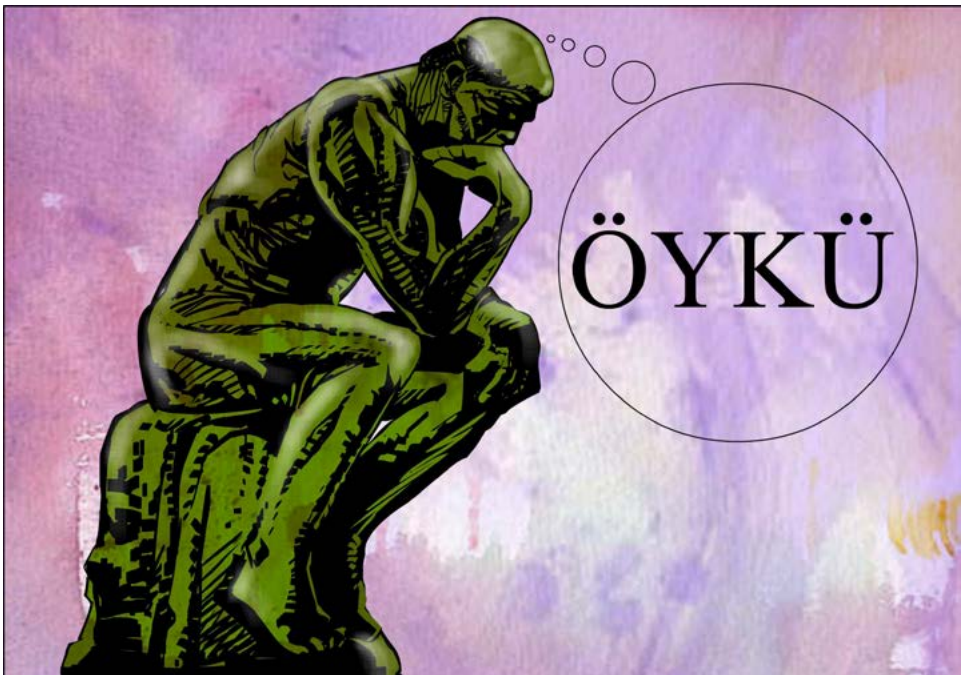

KESTANE KEBAP..

Havanın soğuması bile ona koymazdı; hatta soğuması daha bile iyiydi...

Havanın soğuması bile ona koymazdı; hatta soğuması daha bile iyiydi...

O, "kestaaane kebaaaap" diye bağırdıkça insanlar, daha fazla alırlardı.

Üç kilo kestane satmak için 7-8 saat soğukta müşteri bekleyebilirdi; ne ki, daha gençti

Sıkı giyinirdi, fark etmezdi. Hem her gün bir o kadar saat okulda derslere girmek daha mı iyiydi yani?

Günde yüz yirmi - yüz otuz liralık satış yaparsa, ona "kemiksiz" 40 lira para kalırmış.

Öyle söylemişti, hesabı kuvvetli olan emmioğlu ona.

Sabahları dinlenir, öğleden sonra tezgâhı kurarsa haftanın 7 günü çalışabilirdi...

Ayda 1,200-1,300 lira yapardı kazancı ki, az para mıydı!

Bunları düşünüyordu okuldan çıkıp ıslana ıslana eve doğru yürürken.

Sınav, sınav, sınav...

Yok, yazılı sınav, yok, sözlü sınav, yok, proje çalışması, yok, etüt bilmem nesi..!

Bunalmıştı.

Hayâl meyâl hatırladığı babası, o daha beş, ablası yedi yaşındayken ölüp gitmişti ya, ondan daha büyük bir sınav mı vardı hayatta?

Evet, evet... Okulu bırakıp kestane satacaktı.

Islanmamak için kafasını öne eğmiş, her zaman kullandığı yolu hızlı adımlarla katediyordu. Az ileride duran seyyar satıcıdan, burnuna yine pişmiş mis gibi kestane kokusu geldi. Her zamanki yerinde duran kestaneci bir elinde maşa diğer eli önlüğünün cebinde pişmiş olanları itinayla ayırıp tezgâhına yerleştiriyordu. Maşayı adeta cımbız gibi kullanıyordu.

Ve tam o sırada, neredeyse ambulans büyüklüğünde kocaman beyaz bir cip yanaştı kaldırımın önüne. Arabanın içi simsiyah camlardan gözükmüyordu. Sağ ön cam aşağıya inerken, ön koltuktaki genç kız arkada oturan birileriyle sohbet ediyor, yüzü gözükmüyordu, kahkaha sesleri dışarı kadar geliyordu.

Şoför koltuğuna kurulmuş, saçları jöleli, at nalı gibi kocaman ve sapsarı bir kol saati takmış olan adam seslendi:

"Kestaneci, 20 liralık versene"

Kestaneci az önce itinayla ayıkladığı kestaneleri birer birer boş bir kese kağıdına doldurup tarttı.

Trafik tıkanmaya başlamıştı, kestane için duran beyaz cipten dolayı arkadaki arabaların sürücüleri sabırsızlanıyordu; kornaya basmaya başladılar.

Direksiyondaki adam yine seslendi, bu sefer biraz daha yüksek sesle:

"Hadisene be adam, çabuk!"

Kestaneci tartma işini bitirdi, hızla dönüp arabaya doğru gitmek isterken birden yağmurdan ıslanmış zeminde kaydı ve yere düştü! Çok çevikti, poposunun yere değmesiyle ayağa kalkması bir oldu ama, elindeki kese kâğıdının yırtılmasına ve içindeki kestanelerin etrafa dağılmasına engel olamamıştı.

Kendisini toparlamaya çalıştı; yine de yüzü buruştu, hatta ağlamaklı bir ifade oluştu. Birkaçı su birikintilerinde iz bırakarak yuvarlanan kestanelerin ardından bakıyordu. Henüz parasını almadığı her kestane onundu.

Arabanın ön koltuğunda oturan kadının makyajlı yüzü gözüktü. Eline ağzına götürürken önce çığlığı sonra kahkahası duyuldu. Daha sonra da arabanın arka koltuğundan bir başka kadının boğuk "ayy.. ayy!" sesleri...

Direksiyondaki adam gaza basarken tekerleklerden çıkan ses ıslak asfaltta kulakları tırmaladı! Bir düğmeye basarak kapattığı cam yukarı doğru yükselirken sarf ettiği sözler ise daha da yırtıcıydı!

"Ulan ne beceriksizmişsin beee! Zaten adam olsan, kestaneci olmazdın!"

BÜTÜN TÜRKLER BİR ORDU!

BOZKIR

Türkçü Dergi - Yıl:1 - Sayı:1 - Mart 2018

Gökay Gelgeç
TARKAN Filmleri

Serkan Akgöz
Erk Yurtsever ve Öğrenciler Arası Fetih Yıllarını Aydınlatma Derneği

Emin Yarımoğlu
Bağımsızlık Sonrası Özbekistan'da Yazılan Eserlerde "İstiklalcilik"

Kutlu Altay Kocaova
İnsan Biçimli Mezar Taşları ve Öğberler Köyü Örneği

Ömer Göksoy
Küba Füze Krizi ve Türk Dış Politikasına Etkileri

Çağatay Koçar
Dr. Baymirza Hayit'in 1953 Adana Ziyareti

Coğrafyanın milletlerin kültürlerinin oluşmasındaki payı çok büyüktür. Her millet yaşadığı coğrafyanın doğal bir sonucu olarak kendilerine has din, gelenek, görenek, töre ve örf, adet gibi kültür unsurlarına sahiptir.

BOZKIR

Coğrafyanın milletlerin kültürlerinin oluşmasındaki payı çok büyüktür. Her millet yaşadığı coğrafyanın doğal bir sonucu olarak kendilerine has din, gelenek, görenek, töre ve örf, adet gibi kültür unsurlarına sahiptir. Türklerin ilk hakim olduğu coğrafyalar bozkırlarla çevrilidir ve bu coğrafi özellik Türk tarihine ve Türk kültürüne, Türklerin temel karakteristik özelliklerinin oluşmasına çok büyük etki etmiştir. Türklerin ana yurdunun bozkırlardan oluşması atalarımızın kusursuz at binmelerine, demir madenlerini iyi işlemelerine ve önemli ölçüde konar-göçer yaşamalarına neden olmuştur. Bildiğiniz gibi bu üç faktör tüm Türk tarihine etkide bulunmuştur. İyi at binmek savaşlarda üstün olmamıza, demircilik ise iyi savaş aletleri yapmamıza yardımcı olmuş ve sonucunda iyi savaşan bir millet olarak anılmamızdaki en önemli nedenleri oluşturmuşlardır. İbn-i Haldun'un meşhur 'Coğrafya kaderdir.' sözünden hareketle gerçekten Türklerin 'Türk' olmasındaki en büyük etkenlerden biri bozkırlar ve getirdiği kültürdür. Türk tarihi ve kültüründe böylesine yer edinmiş bozkır, dergimizin isminin ana kaynağı olmuştur. Bozkır demek belki de Türk demektir...

Ne İstiyoruz?

Türkçülüğü büyük bir bozkıra benzetecek olursak içerisinde birçok küçük ot ve çok az da olsa büyükçe ağaç barındırır. Ancak iklim kurak ve sert olduğu için bu ağaçların yaşamaları çok zordur ayrıca az yağış aldıklarından yaşamları da kısa sürmektedir. Türkçü yayınları da bu ağaç ve otlara benzetmemiz çok da yanlış olmayacaktır. İşte Bozkır, bu Türkçülük toprağına ekilmiş bir fidandır ve sulanmadıkça da diğer ağaçlar gibi yok olacaktır. En büyük isteklerimizden biri Bozkır'ın ölmemesi, Türkçülük toprağından beslenerek Türk Milleti'ne az da olsa gölge yaratabilmesidir. Bu ise, Bozkır'ın, Türkçülük kaynağından iyi beslenmesi ve Türkçülerin iyi sulamalarıyla olacaktır. Bu isteklerden hareketle Bozkır elinizde de tuttuğunuz gibi kırk sayfa ve üç ayda bir yayınlanacak şekilde doğdu. Ancak Bozkır, bir ağaç misali ne kadar iyi sulanırsa o kadar iyi meyve verecektir. Temennimiz bu meyveleri çoğaltmak, en kaliteli duruma getirip sizlere ve Türk Milleti'ne sunmaktır. Dergimiz, bütün Türklerin özlem duyduğu bozkır topraklarına olan hasreti gidermek için ilmi, edebi ve içtimai konuları ele alacaktır.

* * *

Kısacası Bozkır Dergisi, Türk adı geçen her alana ve bu alandaki tüm konulara elinden geldiğince en iyi şekilde değinmeye çalışacak, Türkçülük bayrağının ileriye taşınması için elinden geleni yapacaktır. Ancak burada en büyük görev ise siz değerli okuyuculara düşmektedir. Bozkır bizler sayesinde var olmuş ancak sizler sayesinde devam edecek ölümsüzlüğe ulaşacaktır...

...Bir çığ gibi yürürsün bir lahza durmaksızın,
Bir ilahi kaynaktan geliyor çünkü hızın...

Çağrıl Taştan

Tanrılar arasından kovuluşunun, tanrılığından oluşunun, insanlar arasında kalışının gündönümüydü. Olimpus Dağı'ndan kovulduktan sonra dağlar sadece tırmanmaya üşendiği, görselliklerden ibaretti onun için.

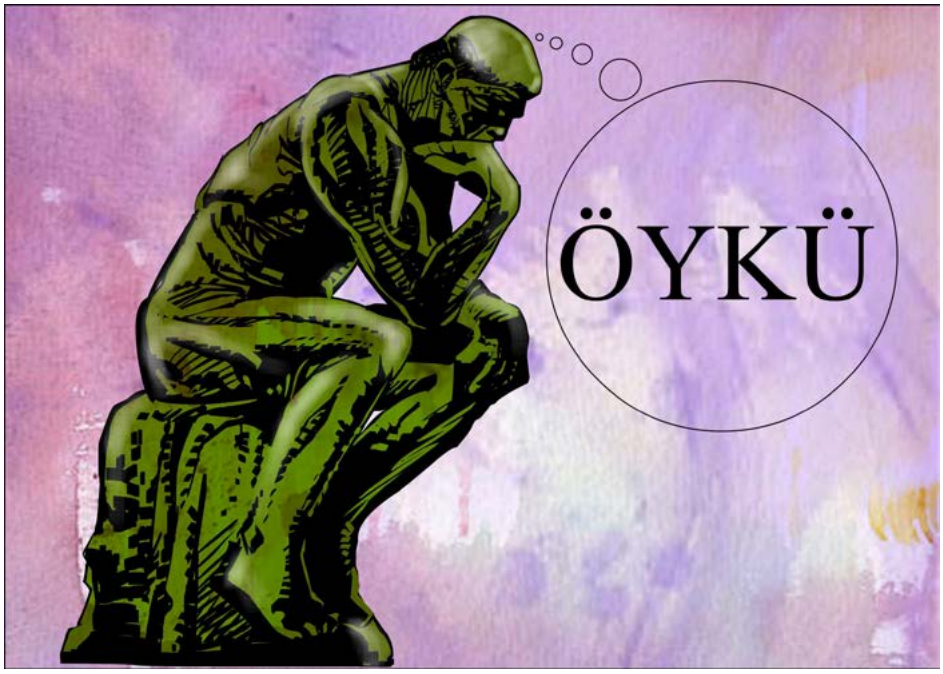

APOLLO

Tanrılar arasından kovuluşunun, tanrılığından oluşunun, insanlar arasında kalışının gündönümüydü. Olimpus Dağı'ndan kovulduktan sonra dağlar sadece tırmanmaya üşendiği, görselliklerden ibaretti onun için. Gündoğumuyla gün boyunca tartacağı bir güne daha başlıyordu, sabahın içinde bulacaktı çok yakında kendisini. Milyonlarca yıl önce dostu olan bir varlığın, yansımasına her sabah selam vermek sıkıcı olsa da yine bir kayanın üzerine oturmuş. Güneşin kendisiyle karşılaşmasını bekliyordu, hava yavaş aydınlanıyordu. Varlığını ona hatırlatan tek nesne güneşti, güneş onun eseriydi. Bir tanrının yani kendisinin ellerine ait olan bir varlıktı güneş. Güneş gökyüzüne de yansıması ile can veriyordu; denizlerin altına da, güneş Apollo'ya göre yaratılmış en önemli şeydi. Tanrıların yaptığı en iyi işti, çoğu zaman mütevazi olmayı sevse de Apollo; güneşi kendisi yaratmıştı. Yarattığı nesne övülmeye değerdi, Apollo'ya göre güneş bir canlıydı. Hareket etmese de çekirdeğinin sıcaklığı, yaşadığının en önemli kanıtıydı.

Milyonlarca yıl önce

Apollo güneşi yaratmaya başladığında ;güneşe kendisinden bir parça vermişti. Kendi ruhunun en önemli parçalarından biriydi bu; insanlar tarafından aydınlık yani ışık diye anılırdı. Güneşin yaratılmadığı zamanlarda, ışığın görevini Apollo yerine getirirdi. İnsanları aydınlatırdı, dünyanın etrafında dönerdi gün boyunca; ancak zamanla bu durum sıkıcı olmaya başlamıştı. Yaşadığı bütün günler ve yıllar, dünyanın etrafınla dönmekle geçiyordu. İnsanları yerinde inceleme fırsatı olmuyordu; yeryüzüne inemiyordu. Diğer tanrılar ise Olimpus'da keyif çatıyorlardı; en zor yük, yani yaşatma yükü genç bir tanrıyken

Apollo'nun ellerine verilmişti. İnsanlara kıyamadığından işini doğru düzgün yapıyordu.

Apollo zamanla sıkılmıştı, sıkıldıkça bu yük daha ağır geliyordu omuzlarına, zihni kurtarıcı bir fikir arıyordu. Dünyanın etrafında dönerken, daha önce gördüğü gezegenlerin en ilerisinde ölü bir gezegen gördü. Gezegen bütün yörüngeyi içine alıyordu; Apollo'nun hesaplamalarına göre; uzayı aydınlatabilecek belirli bir güce ulaşırsa, bütün gezegenlere gerektiği ölçüde ışık yansıtacaktı. Gezegenin çekirdeğine ruhundan bir parça koyacaktı. Dünyayı tam olarak bir kaç gün karanlıkta bırakması gerekebilirdi; milyonlarca yıl ışık saçacak olan nesneyi yaratmak için. Apollo dünyanın etrafında dönmeyi bıraktı; yörüngedeki diğer gezegenlere yaşam gücünü ekmemişlerdi tanrılar; uzayda yolculuk yaptıktan sonra dünyaya yerleşmişlerdi. Yaşam sadece dünyada başlatılmıştı bu yüzden, tanrılarının varlığının dünyaya bir armağanıydı. Dünyada şekillenen yaşam.

Apollo gümüş kanatlarıyla, en uzak noktadaki gezegene doğru uçmaya başladı. Uçuşu çok uzun sürmedi, dünyada oksijen ve diğer maddeler nedeniyle daha yavaş uçuyordu. Ancak uzayda çok daha hızlıydı, bir kaç saat içinde gezegene ulaştı. Asasını eline almalıydı, gezegenin çekirdeğine özünden birazcık bırakmalıydı.

Tanrıların asaları vardı; bir de boyunlarında ruhlarından bir parça taşıyan taşları, taşlar zor durumda kullanılmak için yaratılmıştı Zeus tarafından. Zeus aslında bu taşları kullanarak tanrıların gücünü de biraz sınırlıyordu. Apollo taşı kendisi için değil, dünya için kullanacaktı,Zeus'un bunu mazur göreceğini düşünüyordu.

Taşlar tanrıların taşıdığı güçlerin rengini yansıtırlardı. Zeus'un kendi için yarattığı taş beyazdı, Poseidon'un taşının rengi ise mavi, Hades'in taşı ise ölümü ve sonu andıran bir renkti, siyah. Apollo'nun rengi ateşti, gücü de ateşe benzeyen bir ışık ve enerji saçmaktı. Apollo'nun taşının rengi de bu yüzden kırmızıydı. Gezegene ulaştığında yükselmeyi bıraktı; gezene doğru alçalmaya başladı. Ayakları gezegene basar basmaz, pelerininin içinden asasını çıkardı. Asayı eline aldı; asanın varlığıyla tek bir vücut hissetmek için gözlerini kapattı yoksa asa onu dinlemezdi. Tanrılar genelde ellerinde taşırlardı asalarını, ancak apollo dünyanın etrafında dönerken; asanın düşmesini engellemek için gizemli, kalın ve içinde gizli cepler barındıran pelerine koyuyordu.

Asayı hissetmeye başladığında, gözlerinin rengi değişecektiAsasıyla bir bütündü; gözleri kahverengiden kırmızıya dönmüştü. Apollo boynundaki taşı çıkardı; asasının ucuna yerleştirdi. Gözleri ile taşa odaklandı; asayı ayaklarını bastığı noktanın biraz önüne doğru vurdu. Ucundaki taşla birlikte asanın çıkardığı ateş; gezegenin çekirdeğine doğru harekete geçti. Bu hamleyi yapar yapmaz; kanatlarıyla uzaya doğru yükseldi çünkü ortaya çıkacak enerji, Apollo'yu bile yok edebilirdi.

Gezegenin ısınmaya başlamasının ardından, ayaklarına gelen ısının sıcaklığını da hissederek Apollo uzayın içinde uçmaya başladı. Yaptıklarının işe yarayıp yaramadığını dünyanın yakınlarına vardığında görecekti. Arkasına hiç bakmayarak heyecanını sürdürdü ancak arkasından yayılan ısı; yaptıklarının sonucunun istediği gibi olabileceğini gösteriyordu.

Dünyanın yüzeyine indiğinde, güneşin dünyayı aydınlatabildiğini gördü ancak bir sorun vardı. Güneş dünyanın hep aynı yerini aydınlatıyordu. Ekvatora yansıyordu, dünyanın tam ortasına, bu durumun uzun sürmesi dünyanın geri kalanını karanlıkta bırakacaktı. Işığın yansıdığı ekvator ise bir süre sonra ısınmaktan, çöle dönüşecekti, yeşil örtüler yerine tuzlu ve kireçli çorak topraklar halini alacaktı. Apollo dünyayı çevirmenin bir yolunu bulmalıydı, dünyayı uzayda Atlas tutuyordu, gezegenin altında çok küçük bir noktadan iki eliyle itiyordu. Atlas olmasa dünyanın yörüngesi değişebilirdi, Atlas sarsılsa dünyada depremler olabilirdi. Atlasın görevi Apollo'nun görevinden daha ağırdı. Atlas zamanın başından beri insanların yaşaması için bu fedakarlığı yapıyordu.

Apollo dünyanın etrafında döndüğü bütün günlerde atlası görürdü. Dönüşünün bir kaç dakikasını onu görerek geçirirdi,

selam verirdi ve dünyaya ışık saçmaya devam ederdi. Atlasın yerini biliyordu, kanatlarını çırpmalıydı, dünyanın altına inmeliydi. Kanatlarını çırptı, kanat çırpmaya başladıktan iki saat sonra dünyanın altına ulaşmıştı.

Atlas

-Selam sana güneş tanrısı, aydınlatma sancısı ile gördüm ellerinle yaratılanı, insanlar minnettar olacaklar sana, bana minnettar olmasalar da.

Apollo

-Sen geniş çerçevesisin varlığın, kutlu taşıyıcısının omuzlarında dünya gibi bir ağırlığın, sahibisin kalpte sevgi ile dolu bir sandığın. Sen atlas, sen yücesin; yüceliğine inandığım.

Atlas

-Uzayda rüzgarlar savuramaz tanrıları benim durağıma, durağım ki yaşıttır zamanın başlangıcıyla, sessizliği bölüp de soruyordum. Yansıtmaya mı geldin ışığını bana

Apollo

-Ellerinle birazcık çevirirsen dünyayı, döndürürsen yavaş yavaş; güneş senin kalbinde de doğacak, senin güçlü ellerinle insanları da karanlıkta sıyıracak.

Atlas

-Dünyayı tutabilmek bile çok ağır geliyorken varlığıma, aynı zamanda dünyayı çevirmek zor iş ancak başaracağım bunu, senin yarattığın güneş hatırına; tutacağım göğsümde umudu.

Apollo

-Olimpus'da bir konağının neden olmadığını Anladım yüce atlas, sen dünyadan bile büyüksün çünkü; senin yüceliğini ne Olimpus Dağı kaldırır, ne de dünya.

Apollo görevini yerine getirmişti. Dünya artık dönüyordu, güneş de dünyanın her yerine ışınlarını yansıtıyordu. Dünyaya gidebilirdi, insanları daha yakından izleyebilirdi. Kanatlarını daha hızlıca çarpmaya başladı, atmosfere girdiğinde mutluluğu ve umudu hissetti. Başarmıştı, görevini tamamlamıştı insanları izleyebilecekti, hatta belki sevebilecek. Bulutlara doğru yaklaşırken, içindeki iyi hisler bir anda kayboldu.

Zeus karşısında duruyordu, elinde şimşeği vardı. Apollon asasını çıkarmak için durdu; elini pelerinin cebine attı, asasını eline almıştı ki savaşmak için çok geç olduğunu fark etti. Zeus şimşeğini çoktan Apollo'ya doğru fırlatmıştı, şimşek göğsüne doğru çarptı. Darbenin etkisi ile düşmeye başladı, düşmeyi durduramazsa, düşen tanrıların ve meleklerin kaderiyle o da yüzleşecekti. Bir insan olacaktı, ölümsüz bir adam, zamanın sonuna kadar; var olacaktı. Evinden, gökyüzünden uzakta; karalar üstünde yaşayacaktı. Ölümlü olsa Apollo, insan olarak yaşamaya aldırmazdı; ancak ölümsüz olmak. İnsanlar ile tanrılar arasında kalmaktı, insan gibi yaşamayı seçerse. Çok acı çekecekti, severse sürekli kaybedecekti, düşüncelerinin gerçeğe dönüşmesine az kalmıştı ki, büyük bir çarpma sesi ile bilincini kaybetti.

Uyandığında ne kanatları olacaktı, ne de tanrılığı. Asası kendisinde olsaydı, insandan tanrıya dönüşebilirdi ancak düşüşüyle asası da dünyanın herhangi bir yerine savrulmuş olabilirdi. Bir ölümsüz olarak yüzyıllar boyunca asasını aramayı deneyecekti. Asa bir insanın bulamayacağı bir yere düştüyse, Apollo'nun azabı zamanın sonuna kadar dinmeyecekti. Zeus'un ona bunu neden yaptığını tahmin edebiliyordu, dünyaya dönseydi eğer Zeus'tan daha güçlü olacaktı. İnsanlar hem güneşi, hem güneşin tanrısını görebilecekleri için Apollo'ya inanacaklardı. Bir tanrının korkuları, diğerinin umutlarını yok etmişti. Apollo üzgündü ancak umutsuz değildi, bir parçası gökyüzünde yaşıyordu. Ruhundan bir parça, inancına göre günün birinde bu parça onu kurtarabilirdi. Nasıl olacağını bilmese de, inanmaya inanmayı seçiyordu. İnanabileceği başka bir şey yoktu.

GÜNEŞ

Yaratıldığı zamandan beri tanrısının varlığını hissetmemişti ancak tanrısının bir parçasını içinde taşıyordu. Tanrısı yakında olmasa da bu ona yeterdi, yüz binlerce yıldır dünyayı aydınlatmaktaydı ancak zaman ilerledikçe, zamana karşı güçsüz kalmaktaydı. Ölümüne yüz binlerce yıl kala büyüyecekti, bunu fark etmese de büyümeye çoktan başlamıştı. Güneş tanrısının ruhunu taşıdığı için ölümlüydü. Bir tanrı tarafından yaratılmıştı, tanrılar yarattıklarına ölümsüzlüğü emanet edemezlerdi. Güneşin hem duyguları, hem de belirli bir ömrü vardı. Yaptığı işin sıradanlığından sıkılsa da, işine her gün farklı bakmayı deneyerek, yüz binlerce yıldır görevini sürdürüyordu.

OLİMPUS

Güneş büyümeye devam ediyordu, tanrılar buna bir çözüm bulmak için bir araya

toplantılar. Güneşi yok etme fikri Zeus'tan geldi, ancak güneşi yok etmeye güçleri yetmeye bilirdi. Buluşmanın sonunda Poseidon'un fikri kabul edildi, Poseidon'a göre güneş ile dünyanın yakınına bir gezegen yerleştirilecekti, güneş ateşi taşıyan bir yıldız olduğu için, güneşin yörüngesine yerleştirilen bu gezegen tamamen suyla kaplı olmak zorundaydı. Poseidon'un boynundaki mavi taş, bu gezegeni yaratmak için kullanılacaktı. Tanrılar hep birlikte uzaya doğru uçmaya başladılar, Atlasın yanına doğru gittiler. Atlasın yerini birlikte alacaklardı, atlas ise uzaklardan bir gezegeni sırtına bağlayacak ve güneş ile dünyanın yörüngesine çekecekti. Atlas kas gücü bakımından bütün tanrılardan güçlüydü, Poseidon'da atlas küreyi getirdikten sonra suları ve kürenin ruhunu yaratacaktı.

Atlasın diğer gezegeni getirmesi, tam yirmi beş yıl sürdü. Tanrılar yirmi beş yıl dünyayı sırtladılar, küre dünya ile güneşin yörüngesine koyulur koyulmaz. Poseidon mavi taşını çıkardı, üç dişli mızrağının orta dişinde kırdı ve ayaklarının bir adım ilerisine doğru vurdu. Kürenin her yeri suyla dolmaya başladı, dünya ile güneşin yörüngesine koyulan gezegen dünyaya oranla baya küçüktü. Tanrıların amacı; güneş ışınlarının suyun yüzeyine değerek; ısı kaybetmesiydi, hem su ışığı dünyaya yine yansıtacaktı. Küre artık tamamen sularla kaplıydı, Atlas dünyanın altına, tanrılar ise Olimpus'a geri döndüler.

Güneş dünya arasına giren nesneyi, hayranlıkla izlemeye başladı. Yüzyıllar geldi geçti, gün geçtikçe güneşin ateşi arttı. Üstelik büyüme evresini geçmiş ve küçülmeye başlamıştı ancak yaydığı ısı daha fazlaydı. Ne tanrılar buna anlam verebiliyorlardı, ne de kendisi.

Güneşin de bir ruhu vardı, tanrısına benzeyen; tanrılar aşık olabilirlerdi. Tanrılar aşık olabiliyorsa, güneş de Apollo'nun ruhunu taşıdığı için aşık olabilirdi. Güneş hareket etmek istiyordu, yörünge de kalmamak, uzaktaki sularla kaplı gezegeni yakından görmek. İsteği o kadar yayıldı ki dünyayı unuttu hareket etmeye başladı. Sularla kaplı gezegene yaklaşmaya çalışıyordu, hareketiyle yanından geçtiği her nesneyi yakıyordu.

Tanrılar ısının arttığını fark eder etmez, gökyüzüne yükseldiler. Güneşin hareketine karşı, onu güçleriyle tutmaya çalıştılar. Poseidon sürekli su dalgaları gönderiyordu. Ancak ne yaparlarsa yapsınlar güneşin hareketi devam ediyordu. Güneşi durdurabilecek tek şeyin, kendi tanrısı olduğunu Zeus bile kabullenmeye başlamıştı.

Tanrıçalardan Athena, Apollo'yu bulmak için yeryüzüne indi. Poseidon dışında diğer tanrılar da onu takip ettiler. Apollo'nun asası And dağlarının tepesindeydi, güneşe yakın olan bir yüksekliğe düşmüştü. Asayı prometheus buldu, Apollo'yu bulduklarında sorun çözülecekti.

Corinth boğazının yakınlarında Athena, insanların yüzlerine bakarken Apollo'yu gördü. Apollo kaçmaya çalıştı ancak Athena, onun bacaklarını sarmaşıklarla bağladı. Prometheus asayı getirdi; Apollo'nun bağlarını kesti. Asayı eline alır almaz, büyüdü büyüdü; kanatları tekrar göründü. Apollo'nun dönüşünün ardından tanrılar ve tanrıçalar birlikte güneşe doğru uçtular. Apollo yine insanları için; güneşi durdurmayı göze alıyordu.

Güneşin karşısına çıktığında, ilk aşkına kavuşan bir insan gibi hissediyordu. Dünyadaki hayatını düşünebileceği bir yerde değildi ama güneşi görür görmez, güneşin su küreye aşık olduğunu anlayabiliyordu. Tanrılara rağmen ilerliyordu güneş, tanrılara zarar verebilirdi ancak zarar vermiyordu. Amacı kimseye zarar vermek değildi, amacı aşık olduğu nesneyi sadece yakından görmekti.

Apollo asasını kaldırdı ve güneşe dedi ki. Sevdiğine kavuşmak mı istiyorsun, ruhunu asama teslim et; seni bir insan olarak yaratayım. Şuradaki su kürenin ruhunu da senin kaderine girecek olan insan olarak yaratayım. Tanrılar ve Tanrıçalar söz versinler sana, sevdiğinle beraber mutlu bir ömür yaşa ama önce, geldiğin yere geri götür şu ateş yığınını. Güneş durdu, tanrısına güveniyordu, geldiği noktaya geri gitti. Apollo asasıyla güneşin ruhunu çekti, Poseidon'da su kürenin ruhunu çekti. Tanrılar ve tanrıçaların yardımıyla iki insan bedeni yapıldı, ruhlar bunlara koyuldu. Moira'ya kaderler bildirildi ve güneşe verilen söz tutuldu. Zeusun Olimpus'daki tahtını da Apollo aldı; tanrılar oy birliğiyle karar verdiler. Su ve Ateş de yani güneş ve su küre de bir insan ömrü boyunca, mutlu bir şekilde yaşadılar.

Ümit Kireççi

Y SON ERKEK
BİR ÇİZGİ ROMANI ve CEM AKAŞ ROMANI KARMAŞASI

Çizgi roman dünyasının çok yaşadığı olaylardan değildir ama "Y" ve "Son Erkek" kavramlarının bir araya geldiği iki eser birdenbire ülkemiz okurları arasında bomba etkisi yarattı.

Çizgi roman dünyasının çok yaşadığı olaylardan değildir ama ***"Y"*** ve ***"Son Erkek"*** kavramlarının bir araya geldiği iki eser birdenbire ülkemiz okurları arasında bomba etkisi yarattı. Nasıl olurdu da son derece özgün konusu olan bir çizgi roman izinsiz uyarlanırdı, üstelik de aynı isimle romanlaştırılırdı? Bir de ben bakmak istedim bu konuya, derinlemesine…

Evet, konumuz Cem Akaş'ın yazdığı romanı ***"Y"*** ve Pia Guerra'nın yazdığı eseri ***"Y The Last Man".*** Ve evet, konumuz sosyal medya dışında da bazı konuların ele alınmasını sağlamak.

İşte ortada şöyle ortak bir konu var: Bir hastalık ortaya çıkıyor ve dünyadaki bütün erkekler ölüyor. Yani bir erkek dışında.

Cem Akaş ***"Y The Last Man"***i okuduğunu itiraf ediyor. Hatta romanında çizgi romanın yazarının adını zikrettiğini de belirtiyor; ki romanda okudum doğru, bir bakıma saygı duruşunda bulunuyor. Bunun yanı sıra romanının daha çok Frankenstein kültünün yazarı Mary Shelley'in ***"Son İnsan"*** romanından izler taşıdığını vurguluyor. Mümkün…

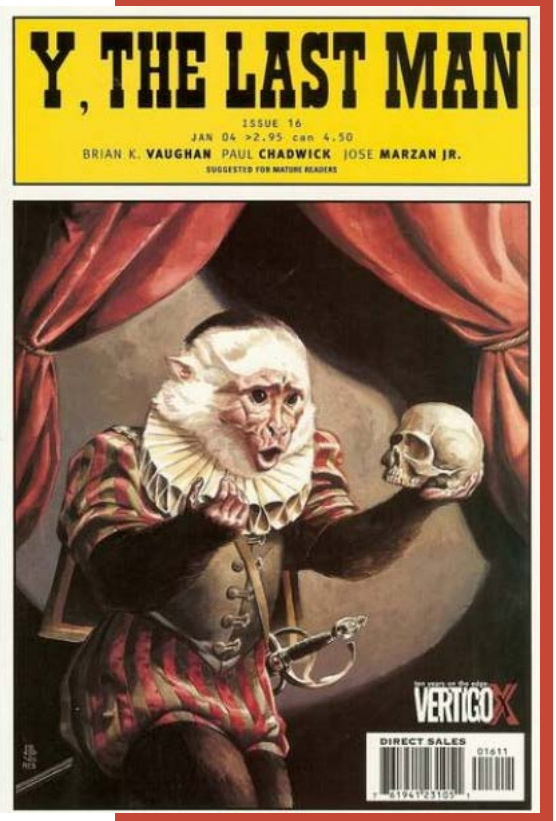

Özetler Özetler Özetler

Önce özetleri bir geçelim istiyorum. Eminim ilerlerken daha açıklayıcı olur.

Cem Akaş "Y"

Dünyadaki erkeklerin yok oluşunun üzerinden on yıllar geçmiştir. Artık dünyada erkek yoktur ve üstelik görülseler de öldürüleceklerdir. Erkeklerin yok oluşunda gizemli hastalık kadar erkek egemenliğini kırmak isteyen kadınların silahlanarak onları katletmesi de rol oynamıştır. Koşullar o hale gelmiştir ki kadınlar

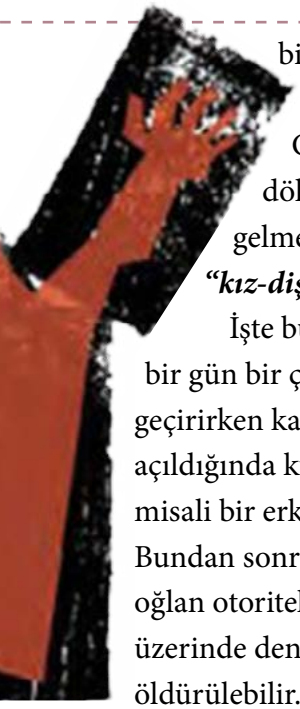

birbirlerini eş olarak seçebilmektedir. Çocuklar da suni döllenmeyle dünyaya gelmektedir. Ve elbette ki ***"kız-dişi"*** olarak.

İşte bu gelecek dünyasında bir gün bir çift evinde zaman geçirirken kapı vurulur ve açıldığında kundaktaki Musa misali bir erkek bebek bulunur. Bundan sonrası karmaşadır. Bu oğlan otoritelere teslim edilirse üzerinde deney yapılabilir öldürülebilir. Dahası onu bulan çift de ceza alabilir. Anneler o çocuğu büyütmeye karar verirler.

Oğlana Constantine adı verilir ve kız gibi giydirilir, hormon verilir, gizlenmeye çalışılır. Sosyal hayat içinde yaşanabilecek bütün zorluklardan korunmaya çabalanır. Bu arada da çocuğun müzik dehası olduğu ortaya çıkınca ülke değiştirilir, okul bulunur şu bu…

Derken bir gün oğlan doğasına karşı çıkamaz, ergenlik de eklenince asileşir, kendini açığa çıkarır. Bu süreçte İstanbul'a gelir, elde ettiği bir parayı iki dolandırıcıya kaptırır ve erkek düşmanı silahlı grup tarafından kaçırılmasının ardından otoriteler tarafından yakalanır.

Şimdi başına feci şeyler gelmesini bekleyen varsa söyleyeyim beklemeyin.

Anneleri ceza alır anaları ağlatılır bu tamam ama oğlan serbest kalır üstelik de kahramanının ad*ı* ***"K"*** olan bir roman yazar, üpünlü olur. Ceza, deney falan… Yok!

Biliyorum biraz fazla ayrıntılı oldu ama bu gerekliydi…

"Y The Last Man"

Yorick adlı gençle erkek maymunu Ampersand dünyadaki gizemli erkek öldürücü hastalıktan kurtulmuşlardır. Birçok okurun "ulan dünyadaki tek erkeksin şu yaptığına bak" diye eleştirdiği bir karakterdir Yorick ve Amerika'dan yolculuğa çıkarak Avustralya'da yaşayan sevgilisini bulmaya gider. Bu yolculuk sırasında Beyaz Saray'da görevli olan annesi korunması için yanına bir kadın ajan verir.

Bu zor bir yolculuktur. Yorick yol boyunca cinsel kimliğini gizlemek zorunda kalacaktır. Bu arada İsrailli bir grup silahlı kadın grubu peşine takılır. Dünyadaki tek erkeği kaparlarsa üreyerek dünyaya hükmedebileceklerini düşünmüşlerdir. Bir de motosiklet çetesi tarzı bir grup da peşlerindedir.

Hastalığın kökenini bulmaya çalışan bilim kadınları, uzayda oldukları için kurtulan erkek astronotlar, hamile kadın astronot ve sonunda Yorick'ten klonlanan erkek cinsiyeti… Sürükleyici ve merak uyandırıcı bir serüven…

Ha, sonunda sevgilisine ulaşsa da terk edilir Yorick. Onca yolu boşuna gitmiştir. Ayrıca da gerçek aşkı yolda bulmuştur. Sonunda da bir gün roman yazmıştır.

Mary Shelley "Son İnsan"

2070 yılında başlayan ve 2100 yılında biten bir hastalığın ve insanlığın sonunun anlatıldığı parşömenleri bulan bir 1800'lü yıllar aristokratı geleceğe dair bilgi edinir. Sonra İngiltere'de başlayan ve İstanbul'a uzanan olaylar dizisi gelir. İnsanlık yavaş yavaş yok oluşa ilerler.

İzlenimlerim

Açıkçası ben Y ve Y The Last Man'i birbirine bağlı iki farklı ama ortak çalışma olarak gördüm ve keyif aldım. En azından romanın ilk bölümünde. Sanki Yorick dünyayı arşınlarken dünyanın başka bir köşesinde de başka bir erkek çocuk yaşıyordu da büyük fantastik kurgulu bir macera yerine gerçek hayat içinde sorunlar yaşıyor onları aşmaya çabalıyordu. Açıkçası ilk bölümde bir eşzamanlılık bir tamamlayıcılık hissettim iki kurgu arasında.

Ancak romandaki ikinci bölümde işler değişti. Öncelikle Pinokyo'dan alıntı görmekten hiç hoşlanmadım. Sonra postmodern roman tarzındaki dilsel değişimden sıkıldım. Ve bu noktada her şeyden çok şu izlenimi edindim: Ben postmodern roman için yaratılmamışım… Ama bunun da konuyla ilgisi yok o ayrı…

E, Yani, Basitçe Söylersek Aşırma Var Mı Yok Mu?

Ha, işte işin bu kısmı biraz muğlak… Bir de karışık. Nereden başlasam ki?

Evet, her iki eserde de erkekleri öldüren gizemli bir hastalık var ve nedeni belirsiz bir şekilde iki erkek sağ kalmıştır.

Birinde erkek hastalık çıktığında sağdır, diğerinde yıllar sonra.

Ama sonuç olarak özgün olduğuna inandığımız bu ***"son erkek"*** fikri ortak payda.

Bunun dışında neredeyse hiç benzerlik yok gibidir. Yani finalde her iki karakterin "roman" yazmış olması dışında. Bir de Akaş romanındaki Y'nin yazdığı romandaki kahramanın adının ***"K"*** olması… Yani insan ister istemez ***"Kemal, Keanu, Klaus"*** olmaz mıydı diye soruyor… Tamam, her iki kurgusal karakter roman yazdı ama neden tek harfli bir isim?

Ve Pinokyo meselesi…

Shelley'in romanı bu esere ne derece etki etmiş bilemiyorum. Yani ***"dünya yok olsa da hayatımızı yaşamayı sürdürürüz"*** Y romanına yansımış. Başka… Bir daha bakmak gerekebilir. Pinokyo olayıysa çok bariz. Bu da bizi başka mecralara taşıyor…

Doğrusu yıllarca çocuk tiyatrosu yapıp çocuk edebiyatıyla ilgilenince bazı alanlardaki birçok konuyu fazlaca biliyor oluyorsunuz. Hele de araştırmayı seviyorsanız. İşte benim izlediğim ekmek kırıntıları da bu sayede oluştu.

Bildiğimiz üzere Pia Guerra'nın çizgi roman kahramanının adı Yorick. Ve yine bildiğimiz üzere bu isim Shakespeare'nin ünlü oyunu ***"Hamlet"***ten gelmektedir. Kaldı ki çizgi romanda birçok kez kapaklardan bunun vurgulandığını görmüşüzdür. İşte tiyatro oyunundaki mezarcının adı bir şekilde çizgi romana aktarılmıştır.

Ancak Yorick ismi 1884 yılında Pietro Coccoluto Ferrigni tarafından ***"Yorick'in oğlu Yorick"*** *(Yorick figlio di Yorick)* şeklinde bir mahlasa aktarılmıştır. Kuklaların tarihçesini bu isim altında kaleme alan gazeteci Ferrigni Pinokyo'nun yaratıcısı Carlo Collodi'nin dünya görüşünden etkilenmiştir. Collodi, Ferrigni'ye Plato'dan, insanları ipleri birilerinin elindeki kuklalara benzettiği görüşünden bahsetmiştir. Ferringni de bu görüşten etkilenmiş, Shakespeare karakterinin adı Yorick'i mahlas olarak kullanmıştır.

Yorickle ilgili araştırma yapınca karşınıza çıkabilecek basit bir bilgi kırıntısı bu. Ve elbette kaleme almaya çabaladığım ana konuyla ilgisiz görünen bir ayrıntı. Yani tabi eğer Cem Akaş Pinokyodan alıntı yapmamış olsaydı…

Akaş, romanının ikinci bölümünde karakterinin eline geçen bir parayı anlatır. Sonra da bu parayı çaldırışını. Bu bölümde ergen ve aklı karışık karakterine karşısına iki dolandırıcı kadın çıkar. Birinin adı Kurbağa'dır diğerinin Ayı. Bunlar, çocuğun parasını çoğaltmayı teklif ederler. Havadan para kazanacaktır. Bunun için de bir bankaya para yatırmasını söylerler. Ona eline geçecek bu fazla parayla neler yapabileceğini anlatırlar. Beynini yıkarlar. Aldatırlar. Sonunda da parasını çalarlar.

Pinokyo okuyanların hatırlayacağı gibi masalda biri Tilki diğeri Kedi olan iki dolandırıcı vardır. Bu ikili kuklanın parasını çalmak için ona parasını toprağa gömdürürler. Bu şekilde de ***"para ağacı"*** büyüyeceğini, parasının artacağını söylerler. Ve tabi ki Pinokyo eve dönünce parayı gömüldüğü yerden çıkarır çalarlar.

E, ne olmuş?

Olacağı şu, Yorick ismiyle ilgili bir gıdım araştırma yapılınca yol insanı ne yapıp edip Pinokyo'ya götürüyor ki aklıma Cem Akaş sanki bu yolculuğa çıkmış da Pinokyo'dan kendisine sıcak gelen bir kısmı almayı uygun bulmuş. Özetle Y The Last Man'in Yorick'i yol göstermiş gibi duruyor. Mümkün mü? Belki!

Sonuç

"İntihal var mı yok mu" sorusunun verecek yanıtım yok!

Son derece özgün bir konunun bir başkası tarafından ele alınmayacağı kuralı yok bildiğim kadarıyla. Hani bu bağlamda

bir başka eserde aynı konunun kullanımı yanlış olmaz bence. Yani en azından yeni ortaya konulan eserin tümünün oluşmasında bir önceki eserin birden çok unsuru kullanılmamışsa.

Kaldı ki çizgi roman dahası bir comics okuru olarak binlerce kez aynı kahramanın, aynı alt yapının, aynı mesajların, aynı hikayelerin farklı sanatçı ve yayıncılarca kullanıldığına şahit olmuşken *"neden romanda kullanılmış bu, neden?"* diye hezeyan yaşayabileceğimi söyleyemem. Hele de ortada bariz bir intihal durumu yokken.

Buna karşın iki ***"Y"*** eseri arasında benzerlikler yok değil yukarıda yazdığım gibi. Açıkçası yazarın çıkıp ***"şunları şunları şunları aldım"*** demesini isterdim. Ama bu da işin ruhuna aykırı olurdu. O zaman da bütün bir sanat tarihini silmemiz gerekirdi. Her sanatçı çıkıp neyi nereden aldığını açıklasa sanat tarihçileri işsiz kalırdı. Hatta araştıracak, izini sürecek bilgiler olmasa öyle bir meslek olmazdı. Her şey aleni, ortada, ıyyy…

Şaka bir yana Can Yayınlarından çıkan romanıyla Cem Akaş'a yolunda başarılar diliyorum. Çizgi Düşler Yayıncılık'ın dilimize kazandırdığı ***"Y, Son Erkek"***in okuyanı bol olsun istiyorum. Çizgi roman okurlarına da sadece sinemaya uyarlanan çizgi roman örneklerini değil bu ve benzeri romanları okumayı öneriyorum. ***"Y"*** romanını okuyanların da çizgi romanın farkına varmasını ve ufuklarını genişletmesini umuyorum. Bir de galiba iki yayınevi bir araya gelse de… Yok bir şey…

Kaynakça

Akaş, Cem, Y, Can Yayınları, İstanbul, 2018

Collodi,Carlo, The Adventures of Pinocchio *(Le Avventure Di Pinocchio),* University of California Press, 2005

Piero COCCOLUTO FERRIGNI *(Yorick / Yorick figlio di Yorick)* http://www.lfb.it/fff/giorn/aut/y/yorik.htm

Guerra, Pia, Y Son Erkek, Çizgi Düşler, İstanbul, 2013

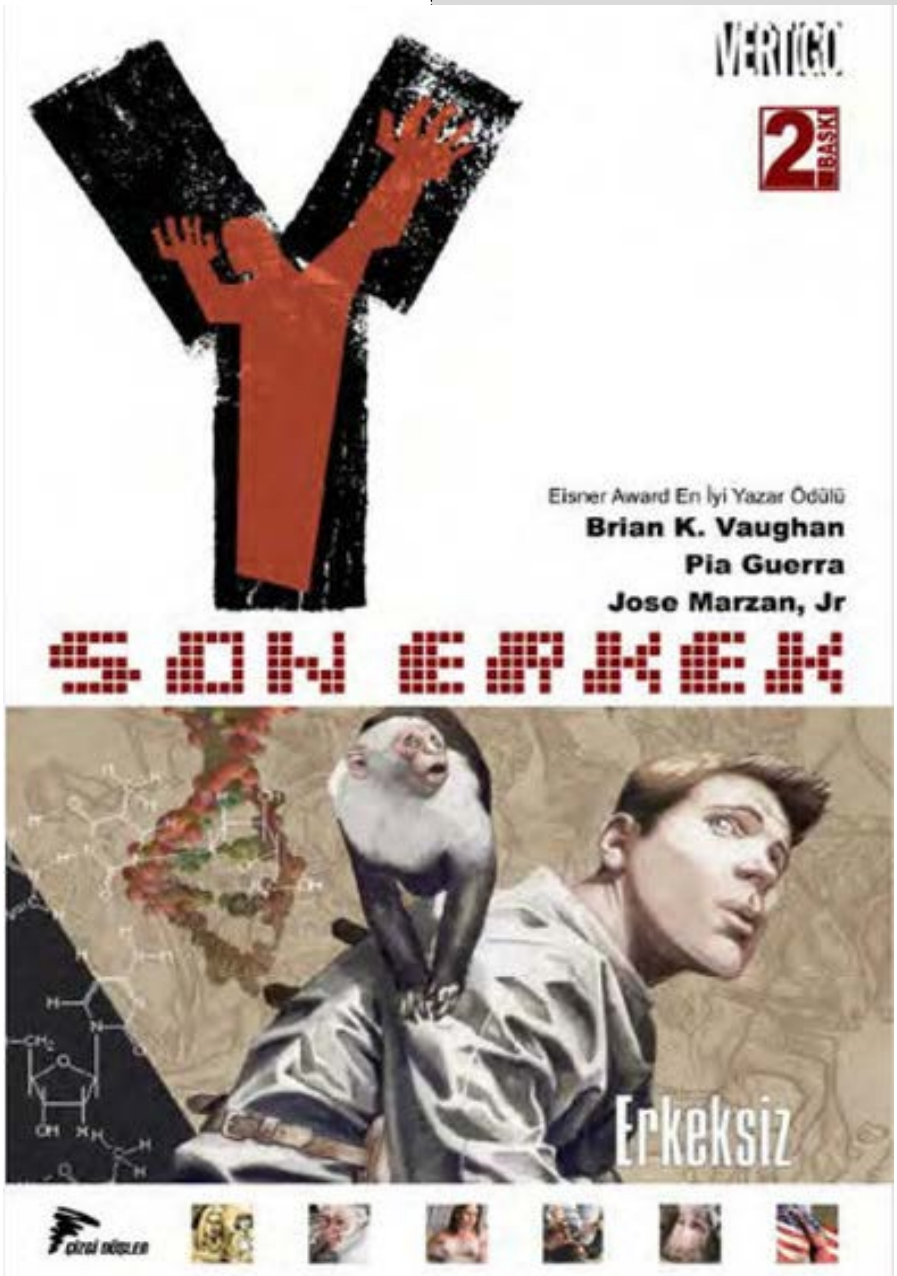

Mehmet Berk Yaltırık

VARKOLAKLARIN GECESİ

BÖLÜM 15

Uzaktan uzağa işitilen köpek ulumalarını dinleyen Engin, tüylerinin ansızın diken diken olduğunu hisseti. Bu his inceden esen yelden kaynaklanmıyordu.

Uzaktan uzağa işitilen köpek ulumalarını dinleyen Engin, tüylerinin ansızın diken diken olduğunu hisseti. Bu his inceden esen yelden kaynaklanmıyordu. Orada, o sokak ortasında kendinden başka birinin daha olduğunu hissediyordu. Çok azının ışığı yanan daireler, sokak lambalarının kısmen sönük oluşu, çığlık atsa dahi sesini duyuramayacak bir karanlığın tam ortasında olduğunu düşündürüyordu. Üstelik Abdülharis'in gözlerinin önünde yaptığı hareket ve çok yakınlarda Varkolaklardan birinin dolaştığını söylemesi korkusunu perçinliyordu. O tek başınaydı. Sarımsaklar, dualar aklını kaybetmekten, delilikten nasıl koruyacaktı? Karşısındaki dehşetleri sinema perdesinden, bilgisayar ekranından, roman sayfalarından seyretmiyordu. An be an karşısındaydılar.

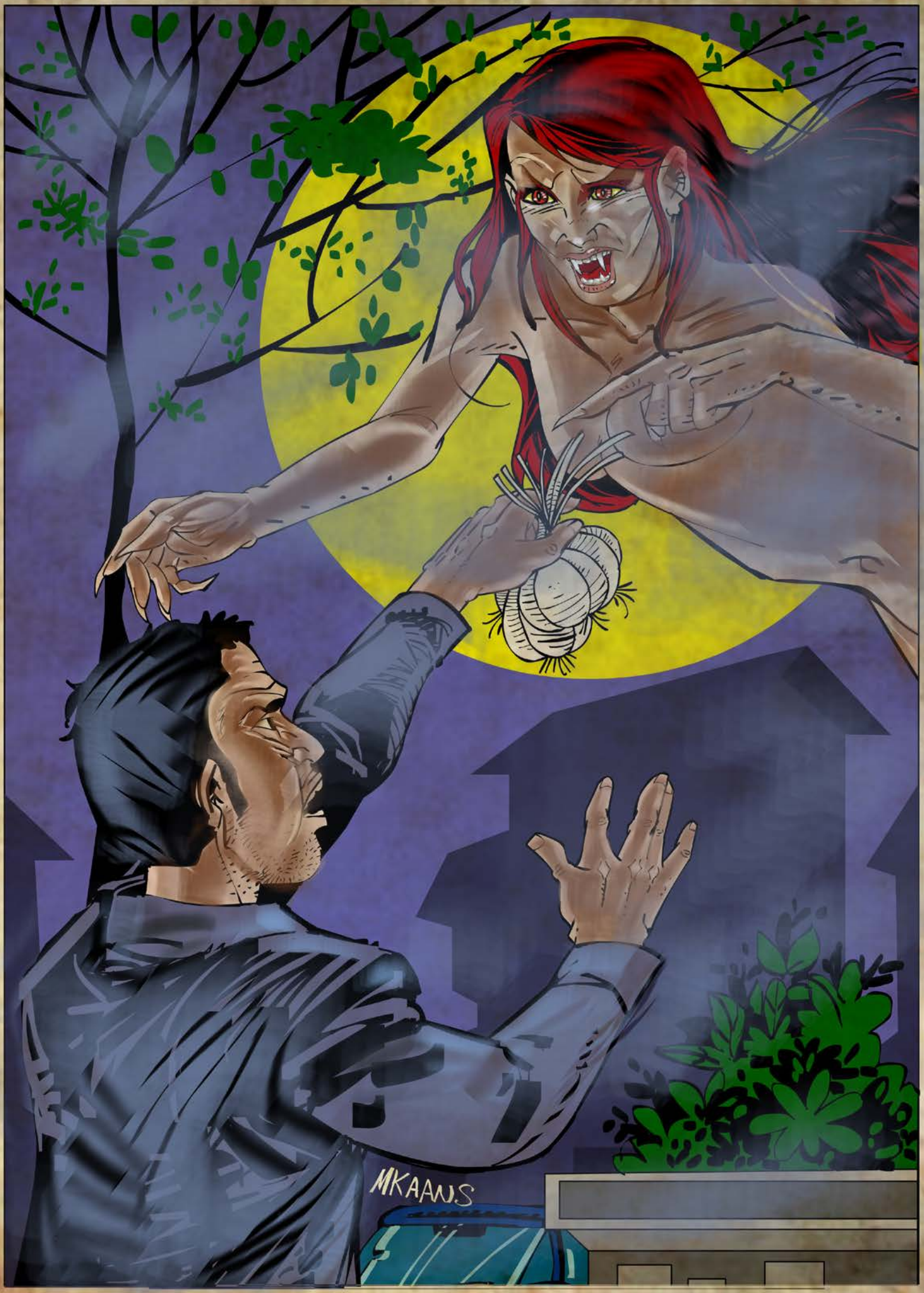
MKAANS

Nereye gittiğini bilmeden Yaren'i bulmak ümidiyle hızlı hızlı yürürken kendi kendine sordu. O gece oturmasa, pencereden Varkolakların karanlık sırrın görmese ne olurdu? Eski hayatını kaldığı yerden yaşayabilir miydi? Bu habislik bir ur gibi en nihayetinde tüm şehri sardığında yine karşılaşmayacak mıydı? "En azından huzur içinde ölebilirdim" diye düşündü. Sonra vazgeçti. Kabir kaçkınlarının ortalıkta gezindiği bir gerçeklikte ölüm aradığı huzuru verebilir miydi? Tüm bunları düşünürken Yaren'i kurtaramama ihtimali çöreklendi zihnine. O tek başınaysa Yaren'i hangi sokakta bulacaktı? Kurtarabilecek miydi?

Üzerine çöken gamın kasavetin hayli anormal olduğunu bir anda fark etti. Sanki bir şey görüşünü kapatıyor, mücadele arzusunu, iradesini engelliyordu. Bir an duraksayıp derin derin nefes alıp düşünmemeye çalıştı. Zihnine uzanan, üzerine çöken ağırlığı hissediyordu. Karanlık bir köşe başında hayal gibi bir siluetin belirdiğini gördü. Sanki küçük bir çocukken bir anda yetişkin bedenine bürünmüştü. Siluet kendisine ağır adımlarla sakin sakin yaklaşırken Engin üzerine tuhaf bir uyuşukluğun çöktüğünü hissetti. Danica saçlarını savurup işveli bakışlarla onu süzerken dehşeti ve arzuyu aynı anda yaşıyordu. Kadının cazibesi bir an için her şeyi unutarak ona ve uyuşukluğa teslim olmasını fısıldıyordu adeta. Sonradan Muzaffer'in hikâyelerini anımsadı. Vampirlerin kurbanlarını bu şekilde uyuşturarak saldırdıklarına ilişkin tasvirler zihninden akıp geçti. Cebindeki sarımsakları çıkarıp Danica'ya doğrulttu. Hortlağın yüzündeki arzulu ifade kaybolmasa da duraksadı. Sakin sakin konuştu: "Sevgilin bize katıldı Engin. Yanına gitmek istemez misin? Özlemedin mi onu?"

"Yaren'e dokunduysanız sizi gebertirim!"

"Sakin ol. O burada. O bizimle mutlu. Sen de mutlu olmak istemez misin?"

Engin tam hortlağın üzerine yürüyeceği sırada karanlıkların içinde, Danica'nın yan tarafında bir siluetin belirdiğini gördü. Saçlarını ve yürüyüşünü seçebildiği kadarıyla bu Yaren'di. Gördüğünün hayal mi gerçek mi olduğunu anlayamadığından kıpırdamadı. "Engin!" diyerek kendisine yaklaşmayı sürdürünce sesini tanıdı. Ancak yine de kendisine tuhaf geliyordu. İçinden ona koşup sarılmak gelmiyordu. Yaren sokak lambasının altına vuran ışığa geldiğinde Engin yüzünü ayan beyan gördü. Danica misali arzuyla ve donuk gözlerle kendine bakması tuhafına gitmişti. Birden: "O mutluluğu heba etmeyi bilir ancak!" diyerek Danica'nın belirdiği köşeden çıkıp geldi Çağıl. Engin, onun da donuk bakışlarından ve ağır hareketlerinden hareketle bir tuhaflık olduğunu sezinliyordu. Mesafeyi koruyarak seslendi: "Onun yanında ne işiniz var? Öleceksiniz!"

Çağıl sırıtarak yaklaştı: "Sen yaşadığını mı zannediyorsun?"

Engin elindeki sarımsağı gayrı ihtiyarı Çağıl'a doğrultunca, vaki olmasından endişe duyduğu için aklının ucundan dahi geçirmediği o korkunç gerçekle yüz yüze geldi. Çağıl yüzünü ekşiterek birkaç adım geriledi. Yaren de kaşlarını çatmış, sinirli bakışlarla Engin'i süzüyordu. Danica elini uzatarak konuştu: "Bize katıl Engin. Sana sonsuz sevgi ve sıcaklık sunabiliriz. Yapman gereken tek şey üzerindekileri bir kenara atıp kollarımıza gelmen. Korkma Engin…"

Kız arkadaşının ve Çağıl'ın boynundaki yara izleri görünmese de elbiselerinde bir miktar kan vardı. Engin sarımsakları bu sefer Danica'nın suratına uzatarak: "Asla!" diye haykırdı.

Bir anda sokak boyundaki lambalar anında kararak ortalık göz gözü görmez bir karanlığa

büründü. Danica ateş kızılı gözleriyle Engin'e bakarak tıslar gibi konuştu: "O zaman öl Engin!" Diğerlerinin de gözleri tıpkı onun gibi parlıyordu. Karanlığa rağmen yüzlerinin değiştiğini, sivrilmiş dişlerinin çenelerine doğru uzamış vaziyette olduğunu az çok fark edebiliyordu Engin. Danica, sağında Çağıl, solunda da Yaren olduğu halde ona yaklaşmaya başlamıştı. Kızıl gözleriyle öfkeli iblisleri andıran karaltılar sarımsağa rağmen kararlı adımlarla Engin'e doğru adım adım ilerliyorlardı. Korkudan boğazının kuruduğunu hissediyor, koşmak istediği halde korkudan uyuşan ayakları üzerinde ancak güç bela durabiliyordu. Bir anda sokağın öbür ucundan, arka tarafından nara misali yükselen bir peyda olunca nefesi kesildi: "Tek durasın Varkolağın avradı!"

Hortlakların gözlerindeki arzu ve isteğin bir anda yerini korkuya bıraktığını gördü Engin. Ateş kızılı gözleriyle Engin'in arka tarafına bakıyorlardı. Yürümüyorlardı. Korkulu varlıkların üzerine gelmesini neyin engellediğini merak eden Engin kafasını çevirdi. Muzaffer'in hikâyelerinde ve makalelerinde okuduğu ürkünç hortlak tasvirlerinden biri kanlı canlı arkasında dikilmekteydi. Abdülharis'in ateş kızılı gözleri ayan beyan görülüyordu. Uzun saçlarından ve paltosundan tanımıştı onu. Ancak normalden farklı olarak kolları sanki dizlerine dek uzundu, bu haliyle siyah beyaz korku filmlerinin unutulmaz figürlerini andırıyordu.

Abdülharis avına yaklaşırcasına üç hortlağın üzerine yürümeye başlayınca Danica haykırdı: "Burada başkası yoktu. Sen kimsin?"

Paşa'nın yüzünde tiksindirici bir sırıtış peyda oldu. Dişleri bıyıklarının altından belli oluyordu: "Bulgar memleketinde iyi tanırlar beni. Sen nasıl tanımadın hayret? Ağabeyin olsa tanırdı muhakkak!"

Danica hiçbir karşılık vermeden bir anda geriye doğru atılarak gölgelere karışıp kayboldu. Çağıl'la Yaren de onun peşinden atılıp kayboldular. Engin hala korkusundan güç bela nefes alıyordu. Abdülharis'e döner dönmez sokak lambalarının yeniden yandığını, paşanın normal görüntüsüyle arz-ı endam ettiğini gördü. Engin'in elindeki sarımsaklara bakıp söylendi: "İndirebilirsin. Benim ne olduğumu görüp sindiler. Bana kolay kolay dokunamazlar. Sana da…"

Engin sarımsakları yeniden cebine tıkıştırırken gözyaşlarını sildi: "Yaren… Çağıl… Ele geçirmişler. Onlar gibilerdi…"

"Vaktimiz var. Onları kurtarabilirsin. Ama onlardan evvel kurtarmamız iktiza eden başka biri var."

"Başka biri mi?"

"Ben öteki varkolak da buradadır sanıyordum. Koklaya koklaya gidip yuvalarına baktım, orada göremedim. Bunlarla geziniyordur diye düşündüm ama burada da çıkmadı." Engin'in yüzüne saf saf baktığını gören paşanın yüzünde müstehzi bir sırıtma peyda oldu: "Bu kızcağızla oğlanı ele geçirip senin gelmeni beklediklerine göre öteki Varkolak, Muzaffer'in peşinde demektir. Evini biliyor mu?"

Engin yutkundu: "Daha da kötüsü paşam. Yanlışlıkla evine davet etmişliği var…"

Abdülharis'in yüzü cenge tutuşan pehlivanlar misali kasıldı: "Kırcaalili misafirperverliğini yanlış kişilere harcamış. Yetişmezsek fena. Bunlarla cenge girerken cadıcıyı kaybetmek istemem! Takatin yettiğince koşar mısın fayton mu çevirirsin sana kalmış!"

"Yaren?"

"Tek başına hiçbir şey yapamazsın. Ancak cadıcıyı koruyup üzerlerine varırsak onları durdurma ihtimalimiz artar…"

DEVAM EDECEK

THANOS'U

NASIL BİLİRSİNİZ?

Ödül: Birinci seçilene 7 Ciltlik Marvel Now "Infinity" seti verilecek.

İlk 10'a giren yazılar sponsor site ve dergilerde yayınlanacaktır.

- **Sizce THANOS nasıl bir karakterdir?**
- **Size göre THANOS Marvel evreninde ne gibi bir işlev görmektedir?**
- **AVENGERS: INFINITY WAR filminde THANOS değişiklik geçirir mi?**
- **Sinema filminde nasıl bir THANOS bekliyorsunuz?**

Kurallar:
Her araştırmacı tek yazıyla katılabilir.
Metinler en fazla 2 A4 sayfası uzunluğunda olmalıdır.

Son Başvuru Tarihi: 15 Nisan 2018
Adres: croplatform@gmail.com

Jüri Kurulu: Burak İpek (Kayıp Rıhtım) Mehmet K. Sevinç (Hayal-Et e- Dergi) Emrah Sağlam (ÇROP) Seran Tosun (Kahramangiller)

tasarım: volkan akmeşe

GERÇEKLİ ŞEYLER

ÇROP!

HAYAL-ET

KayıpRıhtım

KAHRAMANGİLLER

Tolga Çüçen

Evrenin yarısını öldüren bir canavar kahraman olabilir mi?

THANOS: Beklenmeyen Kahraman

Evrenin yarısını öldüren bir canavar kahraman olabilir mi?

Hipotezimizi tartışalım.

John Campell'in ilk kez 1949'da basılan meşhur eseri "Bin Yüzlü Kahraman" insanlık belleğinin ürettiği bütün kahramanların benzer hayat yollarından geçtiğini, belli aşamaları kat ettiğini ve belli dönüşümlere uğradıklarını iddia eder. Gılgamış'tan Herkül'e İsa'dan Süpermen'e bütün kahramanlık anlatılarımızda çok fazla miktarda ortak yön-dönemeç-kurgu vardır; bilerek ya da bilmeyerek aynı hikâyeyi anlatıp durmuştur insanlık. Elbette üzerinden uzun sure geçmesiyle sosyal bilimciler tarafından çokça eleştirilmiş; kullandığı psikanaliz örneklemeleri ise çoktan bilim tarihinin tozlu raflara kalkmıştır. Lakin yine de Campell metodolojisi kahramanlık hikayeleri için kullanışlı bir analiz aracıdır.

Popüler kültürün çeşitli alanlarında yaratılmış çok konuşulan, beğenilen kahramanlara bakarsanız Campell'in formülüne genel olarak uygun olduklarını görürsünüz; zira insanlığın bilinçaltı/bellek altı noktalara, arkaik zamanlarından getirdiği kültürel kodlarına hitap etmektedir bu anlatılar. Popüler bazı kahramanlar ise Campell'in formülüne uygun suni olarak yaratmışlardır.

Thanos'un sıradan bir kötü değil belki de en sıra dışı kahraman olabilme ihtimali bu şablona uygunluğu yüzündendir. Marvel sinematik evrenindeki şimdiye dek kısa arz-ı endamlarına değil çizgi roman evrenindeki uzun yıllara yayılan gittikçe detaylandırılan geçmişine dair hikâyesine ve geleceğine dair izdüşümlerine bakarak belki de ağır çekimde en sıra dışı kahramanın doğuş hikayesini okumaktayız. Bu uzun ve ağır akan zamanın bize açılan kısa pencerelerinden kısa fotoğraflara baktığımız için de belki de onu kimi zaman bir canavar, deli, katil veya bir tanrı olarak gördüğümüz anlar yüzünden yanılgı içindeyiz.

Bu ihtimali irdelemek için Campell'in formülüne dönüp Thanos'un hayat hikayesini masaya yatıralım. Campell 3 bölümde grupladığı 17 ana nokta tespit etmiştir kahramanın hikayesinde, kimi hikayeler bu aşamaların sadece bir ya da birkaçına odaklanır; hikâye kahramanın tüm hayatını anlattığında ise bu noktaların hepsinin işlenmesine gerek yoktur (zira bazıları alternatif tercihlere dayanır), kimi adımlar kimi hikayelerde atlanır:

Maceraya Çağrı: Sıradan dünyasında yaşamakta olan kahraman bir müjdeci tarafından maceraya davet edilir. Davet genellikle tekinsiz bir yerdedir, karanlık bir orman, bir dağ tepesi, tekinsiz bir göl, ada veya bir mağara. Müjdeci ise yine insanüstü özelliklere sahip, dışlanmış, kovulmuş, bilinmeyen, korkulan ya da iğrenilen ayrıksı bir yaratıktır. Thanos mutasyonu nedeniyle çocukluğu boyunca kendini sorgularken

müjdeci olarak Lady Death'le karşılaşır. Ve müjdesi Titan'lılara yasaklanan bir mağaraya yönlendirilmesi ile verilir.

Macerayı reddetme: Bu davete rağmen kahraman tereddüttedir, normal hayatının dışına çıkmayı, düzen içinde olanı bozmayı göze alamamaktadır o yüzden genelle bir kabullenememe aşamasından geçer. Thanos da daveti ilk aldığında olağanüstü doğasına ve davete direnmeye, Titan'daki diğer çocuklar gibi sıradan ve normal olmaya çalışır.

Olağanüstü Yardım: Reddetme aşamasını geçen kahramanlar bilinçli veya bilinçaltında müjdecileriyle tanışırlar. Açığa çıkan müjdecileri tarafından yardım görmeye başlarlar. Bu kendini kabullenme, tanımadır. Müjdeci tarafından silahlar, büyüler, muskalar vb. verilir kahramana. Doğasını ve kaderini kabul eden Thanos da Lady Death tarafından yönlendirilmeye başlar. Bu açıktan bilinçli bir tanışma değilse de -ki o ilerleyen yıllar içinde olacaktır- Thanos bilinçaltında farkındadır olan bitenin. Lady Death Thanos'a silahlar büyüler sunmaz belki ama yönlendirmesi sonucu Thanos bunları kendisi geliştirecektir.

Eşiği Aşma: Bilinenden çıkıp bilinmeyene yolculuk, keşif için genelde sınırda var olan bir gardiyanın aşılması gerekir; o yüzden her folk anlatıda şehirlerin dışında, girilmesi yasak bölgelerde tekinsiz bir yaratık olduğundan bahsedilir. Başlayacağı karanlık yolculuk için işlediği ilk cinayetler yeterli bir sınır değildir, daha büyük bir tabuyu aşması gerekir ki bu da tabi ki annesidir Thanos için. Annesini öldürerek geri dönüşü olmayan bir eşiği aşar.

Sınavlar Yolu: Artık yolculuk başlamıştır, bu yolculuk esnasında kahraman defalarca irili ufaklı testlerden geçer, defalarca sınanır. Yolculuğun bu kısımları anlatılan mitlerin, destanların belki de en sevilen, en heyecanlı-maceralı bölümleridir. Herkül'ün testlerinden Samson'un mücadelelerine bu kısma girmektedir. Kahraman bu testlerden birinden veya birkaçından başarısız da olabilir, önemli olan bu ara aşamalardaki başarı değildir zira. Bu aşamalarda doğaüstü güçlerin, büyülü kılıçlar, silahlar gibi objelerin de yardımı alınır. Thanos'un tüm Tanrı olma, tanrısal kudretleri ele geçirme savaşı bu arada verdiği kavgaları, katliamları aslında testlerinin aşamaları sayılabilir. Ve hemen her seferinde doğaüstü güçlere erişimini sağlayan objeler vardır mevzubahis olan.

Baştan Çıkarıcı Kadın: Kadın burada simgeseldir, kahramanı baştan çıkarmaya çalışan illa "kadın" olmak zorunda değildir başka ihtiraslar, başka ayartıcılar da olabilir; kadın bir semboldür sadece. Thanos ilk başlarda evreni dolaşıp pek çok ırktan pek çok kadınla birlikte olsa da bunlar değildir Thanos'u baştan çıkartan; onu ayartan elbette Lady Death için kendini ispatlamak amacıyla güttüğü Tanrı olma hevesidir. Ama buna erişince de Adam Warlock'un deyimi ile her seferinde 'kahramanların' kendini yenmelerine izin vermiştir, zira nihai gayesinin bu olmadığının -bunun bir ayartıcı olduğunun- içten içe farkındadır.

Son Ödül: Kahramanın gayesini gerçekleştirdiği asıl görev ve en büyük ödülü aldığı bölümdür bu. Buraya kadar ki bütün aşamalar; geçilen testler ya da başarısızlıklar adeta bu aşamaya hazırlanmak içindir. Thanos bütün katliamlarından, ulaştığı kudretten ve bunlardan vazgeçmesinden sonra aslında şimdiden evreni bir iki kere dolaylı veya doğrudan kurtarmıştır bile ('Cancerverse', 'The Hunger' hikayelerinde olduğu gibi) ama bunların rüştünü ispat eden asıl büyük maceralar olduğunu sanmıyorum. Bunlar sadece bildiğimiz klasik "kötü" tanımlamasından sıyrılma, kahramanlığa ısınma evreleridir. Ve tahmin ediyorum ki onu "kahraman" mertebesine ulaştıracak çok daha büyük bir hikâye okuyacağız yakında.

Campell şablonundaki sonraki diğer aşamalar Büyük/Son Ödül aşamasından sonraki gelişmelerdir o yüzden henüz Thanos'un hikayesini ilgilendirmemekte.

Hikâye bundan sonra nerelere evrilecek bilemiyoruz elbette ama buraya kadar bize anlatılan yolculuğunun bile Thanos'u klasik kalıplardaki "kötü"nün dışına çıkarttığını rahatlıkla iddia edebiliriz. Belki de ileride Thanos'u içine almış bir Avengers ya da Guardians of the Galaxy bile izleyebiliriz.

http://paneller.blogspot.co.uk/

Kaynaklar:

Campbell, Joseph, "The Hero with A Thousand Faces", New World Library, 2012

TURİST AMCA

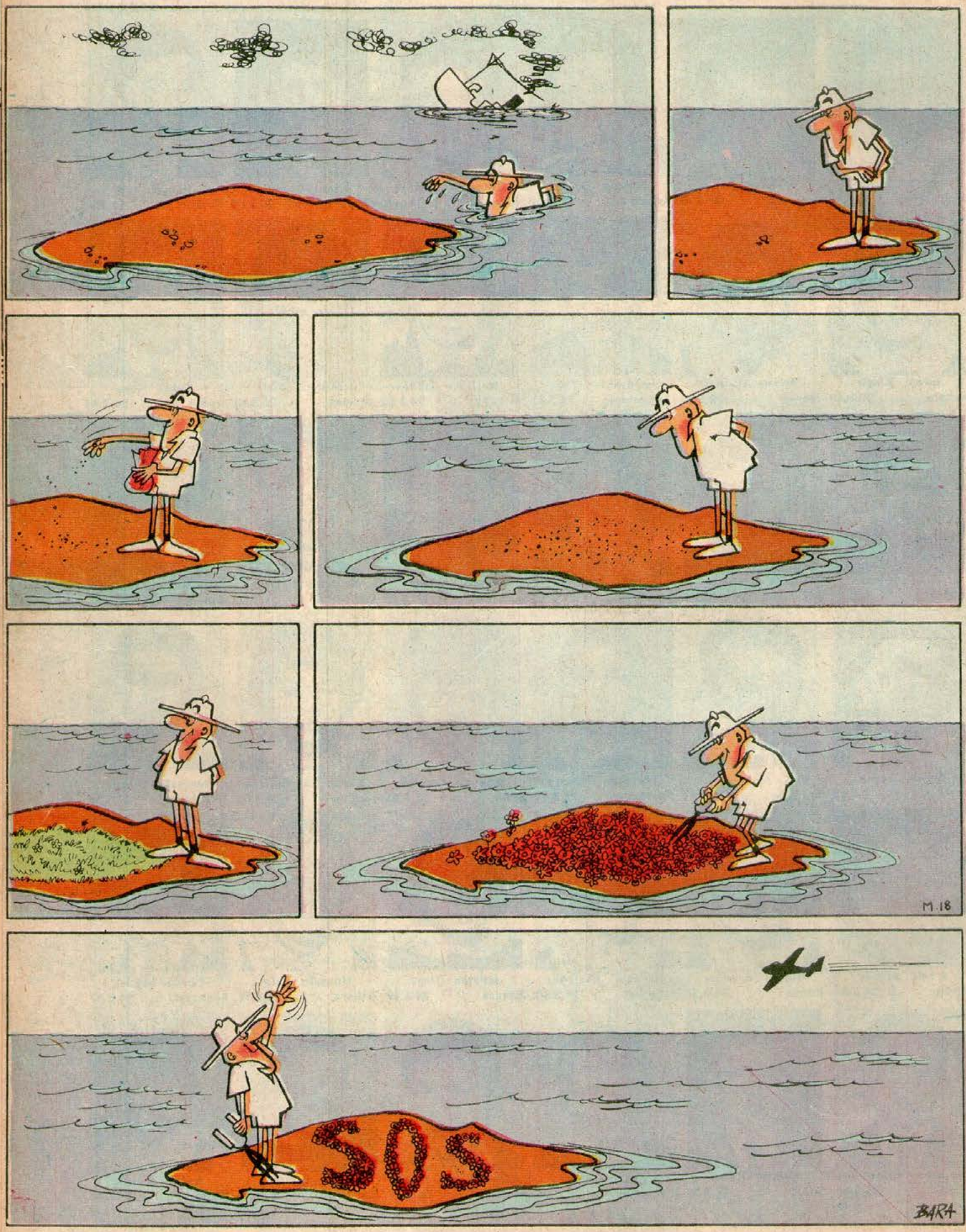

Atilla Bilgen

Yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınızla karşılaşınca; şaşırırsınız, zira usunuzda eski görüntüsü vardır. Yaşadığınız kısa bir kararsızlığın ardından sarılmak için hamle yaparsınız, ama bedenini saran kollarınız ayrı düşen iki sevgili gibi birbirine kavuşmaz

RÜYALARIM OLMAZSA!

Yıllardır görmediğiniz bir arkadaşınızla karşılaşınca; şaşırırsınız, zira usunuzda eski görüntüsü vardır. Yaşadığınız kısa bir kararsızlığın ardından sarılmak için hamle yaparsınız, ama bedenini saran kollarınız ayrı düşen iki sevgili gibi birbirine kavuşmaz Garibinize gider, zira anılarınızda hala tığ gibi zayıftır. Kendinizi geri çekip siyah beyaz eski bir fotoğrafı incelercesine yüzüne bakarsınız. Gözlerinin altında torbalar oluşmuş, saçları beyazlaşmıştır. Zihnimiz bu mukayeseleri yaparken, onun da aynı şekilde sizi süzdüğünü fark edersiniz. Gözleriniz birbirinizin üzerine yeniden odaklandığında, karşınızdakinin artık arkadaşınız olmadığını anlarsınız. Bunu algılayınca içiniz sızlar ve bu sızıyla birlikte gözlerinizin önündeki siyah beyaz fotoğraflar giderek flulaşır ve sonunda sonsuza dek silinip gider. Birbirinizin telefonlarını almanıza rağmen bir daha görüşmezsiniz. Tesadüfen yolda karşılaşırsanız muhabbettiniz; "Merhaba." "Merhaba." "Ne haber?" "İyiyim ya sen?" biçiminden öteye gitmez. Ama Sedat'ta durum farklı oldu. Sedat kim mi? Lise yıllarımda çektirdiğim siyah beyaz fotoğraflarımın başrol oyuncusu. Zaten o dönemlerde onsuz bir fotoğraf çektirmem mümkün değildi, zira üç yıl boyunca hem aynı sırayı hem de aynı sokağı paylaştık. Arkadaşlığımızın sonsuza dek süreceğini, birbirimizden hiç ayrılmayacağımızı düşünürdük. Farklı üniversiteleri kazanmamız, Sedat'ın başka bir şehre taşınması bu planımızı değiştirdi. Önceleri ayda bir buluşup her gün telefonlaştık. Zaman ilerleyince telefonlar ayda bire, görüşmelerimiz tesadüflere kaldı. Askerliği bitirdiğimizde telefonlarımız

değişmiş, karşılaşmamış Allah'a kalmıştı! İş, evlilik, çocuk derken albümdeki siyah beyaz fotoğraflar gibi anılarımızdaki görüntüler giderek netliğini kaybetti ve birbirimizi unuttuk.

O sabah işyerimde bilgisayarımla cebelleşirken sekreterim içeri girdi ve bir arkadaşımın beni görmek istediğini söyledi. Gözümü monitörden ayırmadan kim olduğunu sordum. Tanımadığını söyleyince şaşırdım, zira yıllardır yanımda çalışıyordu ve arkadaşlarımı şeceresini sayacak kadar biliyordu. Oturduğum deri koltukta dikleşip tipini tarif etmesini istedim. "Sizden uzun. Sizden hayli kilolu ve sizden çok daha saçlı." dedi. Gülümseyerek "Desene bana hiç benzemiyor." dedim. Başını sallayarak "Kesinlikle. Özellikle gözleri." dedi

"Gözlerimi? Onların ne özelliği var?" diye sordum.

"Sizinkilere hiç benzemiyor. Nasıl tarif edeyim bilmiyorum. Ama baktıkça bakasın geliyor. Sanki sürmeli…"

Rol modeli olarak beni kullanmasına sesimi çıkartmamıştım, ancak arkadaşımı tarif ettikçe beni yerin dibinde batırıyordu. Bu muhabbete son vermek amacıyla araya girdim ve "Tamam al içeri. Ama ne olur ne olmaz on dakika… Yok yok beş dakika sonra gel ve randevum olduğunu söyle." dedim.

"Ulan hiç değişmemişsin be!

Sekreterimin çıkmasıyla içeri giren ve kim olduğu hakkında en ufak bir fikrimin olmadığı adam, beni görür görmez böyle hitap etmişti. Dudaklarıma kondurduğum zoraki bir tebessümle "Keşke öyle olsaydı! Baksana halime ne saç kaldı ne de baş!" dedim. .

"Yok yok aynısın. Sadece biraz kelleşmişsin o kadar."

Seyrek saçım ayan beyan ortadaydı. Bu yadsınamayacak bir gerçekti, ama kendisini tanıtmadan söze kelimden girmesine bozulmuştum. Kaşlarımı çatıp bir tavır koymaya niyetlendiğim sırada, bana doğru ilerleyip ani bir hareketle koltuğumdan kaldırdı ve kollarının arasına aldı. Öyle sıkı sarılmıştı ki, aramıza hava zerrecikleri bile giremiyordu! Biraz daha sıksa ölür müyüm diye düşünürken havaya kaldırıp ayaklarımı yerden kesti. Aramızdaki sıklet farkından dolayı beni bırakmadıktan sonra yere inmem olanaksızdı. Bu oyunu bir an önce bitirmek amacıyla; "Bırak beni." diye bağırdım.

Sesimin tonu onu afallatmış olmalıydı ki, bedenimi saran kolları gevşedi ve ayaklarım yere temas etti. Yeniden nefes alabilmenin mutluluğunu doyasıya yaşayamadan, sağ eliyle sırtıma sertçe vurdu ve "Ulan sinirin bile hiç değişmemiş!"dedi. Yere kapaklanmamak için bu sefer ben ona sarıldım. Bu hareketimi özlem emaresi sanıp aynı şekilde yanıt verince başladığımız noktaya geri döndük! Kollarından zor bela kurtulduğumda ter içinde kalmıştım. Olası yeni bir hamlesinden korunmak için kalçamı masaya dayayıp ellerimle destek aldım. Artık istese de beni kucaklayamazdı. Bu güvenle "Yetti be kardeşim. Kimsin? Ne istiyorsun benden?" diye sordum. Bunun üzerine sekreterimin o çok beğendiği sürmeli gözlerini üzerime dikti. Bakışları yabancı gelmemişti, ama kim olduğunu yine çıkartamadım. "Harbiden beni tanımadın mı?" diye sordu. "Yani! Siman hiç yabancı gelmedi. Ama…" diye yuvarlak yanıt verdim. Gülerek "Eskilere git eskilere."dedi.

"Ne kadar eskiye?"

"Bak şimdi yan döneceğim. Profilimden kesin çıkartırsın." dedi ve karakolda sabıka fotoğrafı çektirircesine sol tarafına doğru doksan derece döndü. Gözleri, azametli göbeği ve kemerli burnu şimdi bana değil cama bakıyordu. Burnunun İlhan İrem'i andırdığını düşünürken, zihnimin bilinmeyen kıvrımlarında saklanan siyah beyaz fotoğraflar, resmigeçit yaparcasına teker teker gözümün önünden geçtiler. İşin komiği hepsinde bu burun vardı. Birden fotoğraflar netleşti ve sevinçle haykırdım: "Sedat! Sedat Saraylı!"

"Hele şükür be kardeşim!"

"Nereden çıktın be koçum?"

MKAAOS

dedim ve kollarımı açarak ona sıkıca sarıldım. Bu sırada kahkahalarla gülüyorduk. Masamın karşısındaki koltuklara otururken "Nerelerdeydin bunca zaman? Beni nasıl buldun?" diye sordum.

"Gogol amcaya sordum. Eline de üç beş kuruş para sıkıştırınca anında öttü."

"Ulan madem bu kadar kolaydı şimdiye kadar niye sormadın? Paran mı yoktu yoksa?"

"Uzun yıllardır İstanbul'dan uzaktaydım. Buraya geleli ancak birkaç ay oldu. Gördüğün gibi de anında buldum seni. Haydi ben hayırsızım sen neden aramadın?" diye sordu.

"Öldüğünü sanmıştım!"

"Allah rahmet eylesin bana! Niye ölmüşüm?"

"Yıllar önce gazetede bir haber okumuştum. Uçurumdan aşağı otobüs yuvarlanıyor ve on beşe yakın yolcu ölüyordu. Onların arasında senin adını gördüm. Haberi araştırdım, ama bir netice elde edemedin, zira ne fotoğraf vardı ne da başka detay."

"İyi adamdı rahmetli değil mi?"

"İyiydi iyi olmasına ama biraz çapkındı!" dedim ve bir kahkaha patlattım. O da bana eşlik edince ne kapının vurulduğunu duyduk, ne de birinin içeri girdiğini. Başımı kaldırdığımda sekreterimle göz göze geldim. "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Efendim Star firmasından geldiler. Muhasebe programı ile ilgileniyorlarmış. Sizinle görüşmek istiyorlar." dedi. On dakika sonra gelip randevum olduğunu söyleyecekti, lakin bununla yetinmemiş senaryo yazmıştı! Gülerek Sedat'a durumu anlattım, ardından sekreterime iki kahve söyledim. Başını iki yana sallayıp gelenlerin gerçek olduğunu ve ivedi olarak benimle görüşmek istediklerini söyledi. Bir söz söylememe fırsat kalmadan Sedat ayaklandı ve "Ziyaretin kısası makbuldür kardeşim." dedi. Bileğinden kavrayıp "Seni bulmuşken bırakmam, akşama buluşalım. Hem iki kadeh içer hem de eski günleri konuşuruz." dedim.

"İçkiyle aram iyi değil. Hatta hiç iyi değil."

"İçki bahane. Maksat muhabbet olsun."

"O zaman tamam."

Akşam sekizde buluştuğumuzda önümüze çıkan ilk lokantaya daldık. Siparişlerimizi alan garson ne içeceğimizi sorduğunda, ben rakı o su istedi. Ardından kaç yıldır görüşmediğimizi tartıştık. Otuz dedim otuz yedi diye itiraz etti, sonunda otuz dörtte karar kıldık. Rakımdan aldığım ilk yudumla geçmişe gittik. Öğretmenlerimizi andık, sınıf arkadaşlarımızdan bahsettik, çıktığımız kızlarla ilgili aklımızda kalanları birbirimize aktardık. Bahsettiklerinin bazılarını ben, bazılarını o anımsamadı. Kadehimi yenilediğimde eskilerden kimseyi görüp görmediğimi sordu. Bir iki isim söyledim hemen hatırladı ve "Haydi arayalım." dedi. Ne var ki ne telefonları vardı ne de adresleri. Zaten yıllar önce tesadüfen yolda karşılaşmış, "Merhaba" "Merhaba." "Ne haber?" "İyidir" ötesinde bir şey konuşmamıştık. Bunları anlatınca üzüldü. "Sınıfı tekrar toplamak lazım." dedi. Başımı olumlu anlamda sallarken siyah beyaz fotoğraflar geldi gözümün önüne, ama çoğunun kim olduğunu anımsayamadım. O hüzünle bardağımı aldım ve ayağa kalktım. "Hayırdır. "diye sordu. "Bir sigara içelim." dedim. "İçmiyorum, ama eşlik ederim."dedi.

Sigaramdan çektiğim ilk nefesi havaya savururken "Valla helal olsun sana, ne içkin var ne de sigaran. Yenge senden hayli memnun olmalı." dedim. Yüzünü ekşitti. Ne olduğunu sordum. "Sorma kardeşim. Mahkemeye verdi, boşanmak istiyor. Bu ayın yirmi dördünde duruşmamız var." dedi. "Yapma ya! Çok üzüldüm. Sebep ne? Yoksa kumar mı?" diye sordum."Hayatımda iddia bile oynamadım." diye yanıtladı. "Ulan içkin sigaran yok. Kumar da oynamıyorsun. Haaa anladım; aldatıyorsun! Ulan eskiden de çapkındın. Huylu huyundan vazgeçmiyor demek." dedim. "Kaç saattir birlikteyiz. Başımı kaldırıp bir kadına baktığımı gördün mü?" diye sordu. "Ne bileyim oğlum ona mı dikkat edeceğim." dedim.

"Bakmadım. En kralı gelse yine bakmam. O işleri çoktan bıraktım." dedi. Şaşırmıştım. "Eeee sebep ne o zaman?"diye sordum.

"Rüyalarım!"

"Nasıl yani?"

"Rüyalarımı unutmuyorum. Uyandığımda her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorum."

"Ne güzel."

"Öyle deme kardeşim beni rüyalarım mahvetti!"

"Oğlum bilmece gibi konuşma ve doğru dürüst anlat şu işi."

"Öyle ayaküstü konuşulacak konu değil. Uzun ve derin bir mevzu. İçeri girelim de öyle anlatayım."

Üçüncü kadehimi doldururken söylediklerini düşünüyordum. Evliliği gerçekten rüyaları yüzünden bozulmuşsa sayıklıyor demektir. Ama insan rüyasında halvet oluyor diye boşanma davası açılmaz! Açılsa da ilk celsede hâkim bunları kapı dışarı eder. Doldurduğum bardaktan ufak bir yudum alıp ağzıma bir parça beyaz peynir attım, lakin olayın saçmalığına faydası olmadı. Çatalın ucuyla aldığım ezme de bir işe yaramayınca "Adamı deli etme de şu olayı anlat bir an önce." dedim. Sedat kollarını masaya dayadı ve gözlerimin içine bakarak "İstanbul'a tayinim çıkmadan önce İzmir'de görevliydim. Ne olduysa orada oldu." dedi. "Ne oldu ki orada?" diye sordum.

"Yaşantımı değiştiren düşler İzmir'de başladı. Rüyamda marketteydim. Kola filan almışım. Arabama doğru giderken eli kolu poşetlerle dolu bir kadın gördüm. Yanına gidip yardım teklif ettim. Kısa saçlı, esmer, gözleri yosun yeşili hoş biriydi. Söylediklerimi duyunca gülümsedi ve ben de seni bekliyordum dedi. Haliyle şaşırdım. Nasıl yani diye sordum."

"Ne dedi?"

"Valla bilmiyorum, zira uyandım."

"Alt tarafı rüya! Neden bu kadar çok etkilendin ki?"

"Yanılıyorsun kafaya filan takmadım, Hatta birkaç saat sonra rüyamı unuttum bile."

"O zaman sorun ne?"

"Asıl can alıcı kısmı daha anlatmadım kardeşim. Neyse aradan bir hafta on gün geçti, rüyayı da kadını da unuttum. İş çıkısı eve gidiyorum. İzmir'in sıcağı malum! Nasıl susadım anlatamam. Soğuk bir içecek alayım düşüncesiyle önüme çıkan ilk markete daldım. Kasada parayı ödeyip otoparka giderken bir kadın gördüm. Tıpkı rüyamdaki gibi eli kolu poşetlerle doluydu. Duraklayıp "Acaba?" dedim, sonra da aklıma gelen bu saçma düşünceye güldüm. Ama yine de peşinden gidip yardım teklif ettim. Bana doğru dönünce gözlerime inanamadım. Rüyamdaki kadın karşımdaydı."

"İlginç!"

"Olay sadece bununla kalsa yine iyi!"

"Başka ne oldu ki?"

"Kadın da en az benim kadar şaşırdı."

"O neden?"

"Meğerse aynı rüyayı o da görüyormuş!"

"Yok devenin bilmem nesi!"

"Sana saçma geldiğini biliyorum kardeşim, ama inan anlattıklarımın fazlası var azı yok. Bu kâinat gördüğün gibi değil! Farklı boyutlar, farklı varlıklar var..."

"Neyse bırak bunları da sonra ne oldu?"

"Bunca tesadüfte hayır vardır deyip başladık çıkmaya."

"Hani çapkın değildin?"

"Değilim. Şurada önümden elli tane kadın geçsin birine bakarsam adiyim, ama burada olay farklı. İllaki bir hayır vardır dedim."

"Var mıydı bari."

"Yok be ne hayrı, lakin bunu anlayana kadar aradan geçti üç yıl! Haliyle duymayan kalmadı. Hanım isyanlarda. Karşıma aldım olay böyleyken böyle dedim, ne var ki inandıramadım. Sonra yemin billâh derken bir şekilde ikna oldu."

"Umarım bu sana ders olmuştur ve başka rüya görmemişsindir."

"Görmedim, lakin bu seferde bir kadının hayali musallat oldu. Ne zaman gözümü kapatsam "Çok uzaklardayım. Bekle beni. Yakında yanına geleceğim." diyor. İn midir cin midir neyin nesidir anlamadım. Bu arada iş için uçakla İstanbul'a geldim. Valizimi alıp

dışarı çıkarken bir baktım o kadın taksi bekliyor. Hemen yanına gidip durumu anlattım. Söylediklerime hiç şaşırmadı, zira geleceğimi biliyormuş. Hatta Almayandan buraya sırf beni görmek için gelmiş! Gördün mü durumu? Buna ne diyeceksin?"

"?"

"Kesin bunda bir hayır dedim ve başladık çıkmaya."

"Var mıydı bari?"

"Yok be kardeşim. Almanya'da oturduğundan sık görüşemiyorduk. Bu yüzden hanımın haberi olmadı. Bir süre sonra da ayrıldık."

"Ucuz yırmışsın."

"İnan bana kardeşim yaşadıklarımın sadece binde birini söylüyorum sana. Tamamını aktarsam kesin deli damgası vurursun."

"Estağfurullah. Madem yakalanmadın eşin neden dava açtı?"

"Şimdi Almanyalıdan ayrılma sürecindeyken…"

"Sakın rüya gördüm deme."

"Ama gördüm!"

"Bu sefer ne kimi?"

"Sabırlı o anlatıyorum. İstanbul'a tayinim çıktığı sıralarda görmeye başladım bu düşü. Gemideyim. İskeleden bir kadın bana el sallıyor. Kızıl uzun saçlı. Gözünde çerçevesi beşgen bir güneş gözlüğü var."

"Yuhhh bu kadar ayrıntılı mı rüyan."

"Bunlar daha ne ki, her şeyi anlatsam kafayı yersin! Neyse kadının yanında bir de adam var. Kel kafalı, kısa boylu, göbekli. Gel zaman git zaman iş çıkısında çay içmek için bir cafeye oturdum."

"Bir baktın kadın orada!"

"Valla doğru."

Rakımdan bir yudum daha aldım ve "Eeee ?" diye sordum. "Konuşmazsam çatlardım. Gittim ve özür dileyerek durumu anlattım. Yalnız dedim rüyamda böyle değildiniz. Saçınız kızıl ve uzundu. Durakladı ve ne zaman gördüğümü sordu. Bir aydır deyince afalladı ve çantasından telefonunu çıkartıp oradan fotoğrafını gösterdi. Aynı rüyamdaki gibi kızıl ve uzun saçlı! "Saçlarımı daha geçen gün kestirip boyattım Tarif ettiğiniz adam da eski kocam olur." dedi."

"Yapma ya!"

"Görüyor musun durumu? Dinine imanına söyle sen olsan ne yapardın?"

"Bir hayır var der ve onunla da çıkardım."

"Aynen ben de bunu yaptım."

"Hanımda duydu."

"Aynen."

"Çıldırdı."

"Aynen."

"Ayrılalım dedi."

"Ama hemen itiraz ettim. Bak hanım bunu yaşamam lazım, ne olur bana bir ay müsaade et dedim."

"Etse ne olacaktı?"

"Bilmem! Belki o zamana kadar yumuşardı! Hem madem dava açacaktı ilkinde açsaydın. Açmayarak bir nevi beni teşvik etti!"

Hafifçe gülümseyerek "Sonra ne oldu?" diye sordum

"Bir şey demedi. Bende süre verdi sanıp kadınla çıkmaya devam ettim. Meğerse süre değil mahkemeye vermiş! Kadın milleti işte! Oturup konuşacağına dava açıyor!"

"Konuşsan ne diyecektin?"

"Rüyalarımın kurbanı olduğumu!"

"Bunu daha önce söyledin zaten!"

"Ne yapayım rüya görmeye devam ettim!" dedi ve masanın üstündeki ekmeği öpüp alnına götürdü "Bak şu nimetin üzerine yemin ediyorum elli hatun başıma dikilse birine dönüp bakmam. Başıma ne geliyorsa rüyalarımdan geliyor."

"Ah şu rüyaların olmazsa!"

"Bak o zaman benden iyisini bulamazdı."

Rakımı fondip yaptım ve garsonu çağırıp hesabı ödedim. Dışarı çıkıp taksi beklerken yanımızdan geçen kadına dikkatle baktı. Kolunu dürtüp ne olduğunu sordum. "Ben seni sonra ararım. Şimdi acilen gitmem lazım." dedi. Meraklanmıştım ne olduğunu sordum. Uzaklaşan kadını göstererek "Kaç gündür…" Sözünü bitirmesine izin vermeden araya girdim ve "Rüyanda görüyorsun ve hayır mı şer mi olduğunu merak ediyorsun" dedim. "Aynen" dedi ve hızla yanımdan uzaklaşıp gitti.

YEŞİL
GÖZLÜ BÜYÜCÜ

14
VIIIIZZ!
BÖYLE MÜKÂFATA CAN KURBAN... GELİYORUUUMM.
GEL KOLLARIMA BENİM HAŞİN ERKEĞİM
GIRÇ MIRÇ!
GAGIRT GUGURRT
ZÜNGÜRRT!
BİRAZ SONRA
ŞAPIRT.. ETİN BİRAZ KARTT AMA İDARE ETTİK SADIK DOSTUM...
ŞİMDİ MEKTUBUN BENDE OLDUĞUNU KİMSE BİLMİYOR. KÜREME BİR BAKAYIM SADIK DOSTUMU TAKİP ETMİŞ OLABİLİRLER.

15
İŞTE TAHMİN ETTİĞİM GİBİ... MEKTUBUN ASIL SAHİPLERİ OLSA GEREK BUNLAR.
CAFER AĞA İZLER ORMANIN İÇİNE DOĞRU GİDİYOR
İKİ KAFADAR ORMANIN İÇİNDE BİR SÜRE DAHA İZLERİN PEŞİNDEN AT SÜRDÜLER.
VAY ANASINI! GÖKTUĞ ŞURAYA BAK!...
BİR ŞATO... İZLERDE O YÖNE DOĞRU GİDİYOR.
EVET ARADIĞIMIZ ADAM MUTLAKA ORADAYIR GİDELİM.

16
TOPUKLA ATINI VE BÜYÜK BİR UĞRAŞA HAZIRLA KENDİNİ KOCA CAFER.
BEN EZELDEN BERİ HAZIRIM GÖKTUĞ DEEH!..
HAH HAH HAH GELİN BAKALIM GELİN BENİMDE UZUN ZAMANDAN BERİ CANIM SIKILIYORDU EĞLENİRİZ BİRAZ.
AMAN TANRIM!..
GAARGH!
BİRDENBİRE KAHRAMANLARIMIZIN ÖNÜNE, NEREDEN GELDİĞİ BELLİ OLMAYAN SİLÂHLI BİR İNSAN AZMANI ÇIKTI.

17
DİKKAT ET CAFER AĞA SALDIRIYOR... ÇEVİR ATINI ORMANA DÖNELİM ORADA BİZE BİRŞEY YAPAMAZ
ANNE!
AARRGH!

BU İNSAN AZMANIDA DURUP DURURKEN NEREDEN ÇIKTI KARŞIMIZA ?
RESSAMIMIZ BİZE KELEK YAPTI... SENARYOYU OKUMUŞTUM BÖYLE Bİ SAHNE YOKTU...
DIGIDIK DIGIDIK DIGIDIK
AARRGGH MIRRG!
LAMBUR LUMBUR LAMBUR LUMBUR..

SİZ GÖKTUĞ'UN KUSURUNA BAKMAYIN SEVGİLİ OKURLARIM BU DEVİ KOLAY YENEMEYECEĞİNİ ANLAYINCA KABAHATİ BENİM ÜZERİME YIKMAYA ÇALIŞIYOR.

HAY AKSİ ŞEYTAN GİTTİKÇEDE YAKLAŞIYOR BU CANAVAR

Devam edecek

Atilla Bilgen

Aradan günler geçmesine rağmen durumumda bir değişiklik olmadı. Bilmediğim bir sebepten dolayı beni masanın üstüne bırakmış ve ardından varlığımı unutmuştu.

BİR GÜNCENİN DELİSİ 8

Aradan günler geçmesine rağmen durumumda bir değişiklik olmadı. Bilmediğim bir sebepten dolayı beni masanın üstüne bırakmış ve ardından varlığımı unutmuştu. Hareketli geçen onca günden sonra hiçbir iş yapmadan sırtüstü yatmak, gerçekten sinir bozucuydu.

Eskiden olduğu gibi artık sabahın köründe kalkmıyordu. Genelde öğleye kadar uyuyor, ardından hiç oyalanmadan hızlı bir şekilde giyinip dışarı çıkıyordu. Akşamları ise geç saatlerde eve geliyordu. İçeri girer girmez elektriği açmadan pencerenin yanına gidiyor ve her zaman yaptığı gibi perdeyi hafifçe aralayarak sokağı seyrederken ardı ardına birkaç sigara içiyor, sonra da yatıyordu.

Beni masaya attığı günden beri bir kez olsun yanıma gelmemişti. Bu

konuda onu suçlayamıyordum, zira bana anlatacak bir şeyi kalmamıştı. Evlilikleri çoktan bitmiş, lakin maddi sorunlar nedeniyle aynı çatı altında yaşamaya devam eden çiftler gibi birbirimizi özgür bırakmıştık! Yanımdan geçerken göz ucuyla bile bana bakmıyordu. Gerçi bu durum biraz zoruma gidiyordu. Dertleşecek konumuz kalmasa da bir zamanlar sırdaştık ve sayfalarım hala onun özel anılarıyla doluydu. Hiç değilse bunun hatırına arada eline alıp sayfalarımı karıştırabilirdi. Hem iddia ettiği gibi ortalık casus kaynıyorsa her an onların ellerine geçebilirdim! Yokluğuma sonradan dövüneceğine değerimi şimdi bilmeliydi!

Aklımdan geçen bu son cümle beni korkuttu. Boş otura otura galiba Gamsız'a benzemiş, ufaktan kapağı sıyırmıştım! Bu gidişle yakında kırtasiye kırtasiye dolaşıp günce, defter ve kitap kardeşlerimi karanlık güçlerin ellerinden kurtarabilirdim! Akıl sağlığımı korumak için bu monotonluktan kurtulmalıydım. O hevesle etrafıma bakındım, ama muhabbet edecek bir kalem bile bulamadım. Sakıncalı kitaplar gibi tecrit edilmiştim. Bu gerçeği algılayınca sahaflara düşmüş kitaplar gibi salıverdim kendimi!

Tekdüze yaşamımdaki tek değişiklik, günün farklı saatlerinde kapının ısrarla çalınmasıydı. Gelişleri nedense Gamsız'ın evde bulunmadığı zamanlara denk geliyordu. Önceleri esrarengiz misafirin peşindeki casuslar olduğunu sandım. Böyle düşünmekte haklıydım, zira sayfalarımı o denli saçma sapan fikirlerle doldurmuştu ki kapağıma başka fikir gelmiyordu. Ayak seslerinden anladığım kadarıyla gelen bir kişiydi ve kapının açılmaması onu asla yıldırmıyordu. Israrla bekliyor, ardından yeniden zile abanıyordu. Direnci kimi zaman on dakika, kimi zaman da yarım saat sonra kırılıyor ve gerisin geriye dönüyordu. Kim olduğunu deli gibi merak ettiğimden Gamsız'ın gözlerine "Ne olursun bugün dışarı çıkma. Otur bekle biraz." dercesine bakıyordum. Nobranın(!) teki olduğundan beni anlamıyordu. O zaman da esrarengiz misafirin elini çabuk tutması ve erkenden kapımıza dayanması için günceleri tanrısına yalvarıyordum, ama o da bir işe yaramıyordu.

Casus fikrinin saçmalığını kabullenince evsiz barksız müritlerin, ya da söylediklerinden pişmanlık duyan Ayhan'ın zili çaldığını düşündüm. Gerçi her iki fikir de mantıklı değildi. Müritleri- ki bunlar topu topuna iki kişiydi, gariban insanlardı. Gamsız bir şey vermek için onları çağırmadıktan sonra eve gelmeleri mümkün değildi. Ayhan olasılığı tamamen fanteziydi. Bu durumda Gamsız'ın kapısına dayanan kimdi ve en önemlisi amacı neydi?

Ayak seslerine dikkat edince gelenin kadın olduğunu algıladım. Ve doğal olarak aklıma hemen Neslihan geldi. İkinci olasılık zaten yoktu! Ama Gamsız'ın ajan olduğunu sandığından ondan nefret ediyordu. Bırakın her gün gelmeyi kapımızı bir gün bile çalması olanaksızdı. Üstelik birkaç gün içinde Ayhan'la yurt dışına gideceklerdi. Neslihan değilse kim bu kadın?

Bu olayların altıncı gününde Gamsız her zamanki gibi öğleye doğru uyanmıştı. dışarı çıkmak için hazırlanırken gözü pencereye takıldı. Boğazlı kazağını alelacele giyip perdeyi araladı ve dışarıya baktı. Gördüğü şey hoşuna gitmemiş olacak ki, yüzünü buruşturdu. Bir süre orada durdu, ardından gerisin geriye dönüp salonunun kapısına geldi. "Tamam şimdi çıkıyor artık." diye düşündüğüm sırada, nedense durakladı. Başını önüne eğip çoraplarına uzun uzun baktı. Orada ne gördüğünü merak ettiğim sırada gitmekten vazgeçip koltuğa oturdu. Bir sigara yaktı, ardından bir sigara daha. Sonra bakışlarını kapalı duran perdenin üzerinde kilitleyip heykel gibi hareketsiz oturdu. Kapı zili çalığında yerinden kımıldamamıştı bile. Esrarengiz ziyaretçimin kimliği sonunda öğrenecek olmanın heyecanıyla Gamsız'a baktım. Zili ya duymuyor ya da umursamıyordu. Neyse ki kapıdakinin de pes etmeye niyeti yoktu. Parmağını zile dayamıştı ve geri çekmiyordu. Bunca gürültüye karşın Gamsız'ın bakışları bile yer değiştirmedi. Tam umutsuzluğa kapılıyordum ki misafirimiz ilk defa zili çalmaktan vazgeçip kapıyı yumrukladı. Son derece yavaş bir şekilde başını çevirip boş gözlerle sesin geldiği yöne baktı. Kapının yumruklanması azalacağına artınca

MKAADS

dayanamayıp ayaklandı ve antreye doğru yürüdü. Geçmek bilmeyen o otuz saniye boyunca Gamsız'a acele etmesi, dışarıdakine ise pes etmemesi için yalvarıp durdum. Kapı gıcırdayarak açıldı ve ardından evi bir sessizlik kapladı. Bulunduğum yerden bir şey görünmüyordu. Neler olduğunu anlayamamanın vermiş olduğu öfke dalga dalga sayfalarıma yayılıyordu ki Gamsız'ın boğuk sesi kapağımda yankılandı: "Neslihan!"

Yaşadığım heyecandan dolayı sayfalarım yapış yapış olmuştu. Neslihan neden gelmişti ve daha da önemlisi içeri girmek için daha ne bekliyordu? Derdini kapının önünde anlatırsa bitmiştim. Neler olduğunu hayatta öğrenemezdim. Kitapların tanrısına içeri girmesi için yalvarırken sayfalarıma tatlı yumuşak bir ses yansıdı: "Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Sayfalarım göbek atarken bir yandan da "Kız ne güzel konuştu! Akıllı insanın hali bir başka canım! Haydi aslanım sen de bir aptallık etme ve kızı içeriye davet et." diye haykırıyordum. Ama umduğumun aksine derin bir sessizlik kapladı evin içini. Ardından kapı kapandı. Neslihan'ın dışarıda kalma olasılığı kapağımı germişti. Ayaklarım olsa şimdiye kadar çoktan masadan atlamış ve soluğu yanlarında almıştım, ne var ki öyle bir şansım yoktu! Antreden salona doğru yaklaşan ayak seslerini duyduğumda sayfalarım ter içinde kalmıştı. Önce Gamsız'ı gördüm sonra da Neslihan'ı.

Kapağıma inanamamıştım. Yıllardır özlemi çekilen, uğruna arkadaş satılan Neslihan bu muydu? Onun sıradan görünümüne şaşkınlıkla bakarken sayfalarımda Can Yücel'in dizeleri dolaşıyordu.

Kadın gibi olacak kadın dediğin, çıtır çerez niyetine yemediğin.

Bir gecelik değil, ömürlük olacak ömürlük.

Karşımda duran kadın Can Yücel'in tanımına hiç uymuyordu. Kesinlikle bir hayal kırıklığıydı. Baş döndürücülünden vazgeçtim kullandığı parfümü bile sıradandı. Kıyafeti ise çok sade ve basitti. Gamsız'ın cebinde sokak sokak gezdiğim günlerde yolda görseydim kapağımı kaldırıp bakmazdım bile! Yine de pes etmedim ve güzel diyebileceğim bir noktasını aradım. Orta boyluydu. Tombul olmasa da bence kiloluydu. Solgun bir yüzü vardı. Boynuna kadar uzanan saçları kızıl, geniş alnının altındaki kahverengi gözleri ise küçüktü. Gülümsediğinde yanaklarında oluşan gamzeler onu sevimli yaparken, elmacık kemiklerinin çıkık olması ona hafiften bir çekicilik kazandırmıştı. Güzel sayılabilecek tek yeri ise kalın etli dudaklarıydı.

"Burada zaman durmuş gibi. Hemen hemen hiçbir şey değişmemiş bu odada"

Salona bakarken söylediği bu sözlerin ardından birkaç adım atıp eski ve rengi solmuş kadife koltuğa parmaklarıyla dokundu. Dudaklarında buruk bir gülümseme oluşmuştu. Gamsız'ın gün boyu arkasında gizlenip sokağa baktığı perdeyi görünce "İnanmıyorum bunlar bile aynı." diye mırıldandı. Bu arada Gamsız salonun girişindeki duvara sırtını dayamış sessizce onu izliyordu. Neslihan gerisin geriye dönünce göz göze geldiler. Birkaç saniye süren bu bakışma anında hüzünlü bir gölge Neslihan'ın yüzüne düştü. O birkaç saniye içinde sanki birkaç yaş birden çöktü. Kalın, etli dudakları bir şey söyleyecekmişçesine aralandı. Bir süre öylece kaldı. Sonra bakışlarını Gamsız'dan kaçırdı ve pencerenin yanındaki koltuğa kendini bıraktı. Bakışları odanın içinde dolanırken kendi kendine "O kadar uzun zaman geçti ki, sanki hiç yaşanmamış gibi!" diye mırıldandı.

"Yirmi dokuz yıl."

Gamsız uzun zamandan beri ilk defa mantıklı konuşmuştu. Bir pot kırmamasının sevinciyle bakışlarımı Neslihan'dan alıp ona yönelttim. Pozisyonu aynıydı. Ama yüzünde daha önce hiç görmediğim bir mutluluk ifadesi vardı.

"Neredeyse bir ömür!"

Bu sözcükler Gamsız'ın gözlerindeki parıltıyı birden sildi. Başını öne eğdi. O an yıllar öncesine, sevgili oldukları günlere gittiğinden neredeyse emindim. Neslihan'a baktım. Onun da durumu farklı değildi. Kollarını göğsünde birleştirmiş, gözlerini tavanda belirsiz bir noktaya kilitlemişti.

"Bu eve ilk geldiğimde on dokuzuma yeni basmıştım.

Heyecandan nasıl titrediğimi bugün gibi hatırlarım. Sen zile bastığında ter içindeydim. Kapıyı anne açmış, beni görünce de sanki yıllardır tanıyormuşçasına sıkıca sarılıp öpmüştü. Şimdi oturduğum koltuğa kadar da peşimden ayrılmamıştı. Onun bu sevecen haline karşın yine de rahatlayamamıştım. Çantamı kucağıma koymuş ve sanki ondan cesaret alıyormuşçasına sapına sıkıca yapışmıştım. Kaşlarını çatsa veya ne bileyim kuvvetlice öksürse anında yerimden fırlayıp kaçacaktım. Arada güç almak için sana bakıyordum, ama yardım edeceğine bu halime gülüyordun.

Neslihan'ın sesi o günleri yeniden yaşıyormuşçasına hüzünlüydü. Sustuğunda derin bir nefes verdi, çantası açıp içinden paketini ve çakmağını aldı. Çıkarttığı sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip yaktı. Arka arkaya çektiği nefeslerin dumanını dışarıya salarken "Bu evle ilgili anıları tamamen unuttuğumu sanıyordum. Oysa şimdi en ufak ayrıntısına kadar her şey gözümün önünde. Sanki annen daha yeni mutfağa geçti. Birazdan fırından çıkardığı börekleri önüme yığacak ve tabağımı bitirene kadar başımdan ayrılmayacak. Beynimiz hiçbir şeyi silmiyor, zamanı gelince kışlıkları çıkarttığımız gibi anılarımızı gömdüğümüz yerden bulup bize geri sunuyor. " diye mırıldandı. Gamsız sessizliğini ve pozisyonunu korudu. Neslihan'da sigarasını bitirene kadar başka kelime etmedi. Son nefesini çektikten sonra bakışlarını Gamsız'a çevirdi. Dudak kıvrımlarına buruk bir gülümseme gelip yerleşmişti.

"Neden geldiğimi merak etmiyor musun?" diye sordu.

Hem de deliler gibi! Ne zamandır bu anı beklediğimi bilsen inan daha önce neden gelmedim diye hayıflanırsın! Haydi şimdi durma anlat, zira daha sana soracağım yığınla soru var.

Hiç düşünmeden böyle yanıtlardım, ama ne yazık ki muhatabı ben değildim! Soruyu sorduğu adam ise benim aksime ısrarla susuyordu.

"Hep böyle susacak mısın? Biliyor musun yirmi dokuz yıl önce hiç böyle sessiz değildin. Hep anlatacak bir şeylerin olurdu. O zamanlar seni dinlemekten öyle keyif alırdım ki…"

Cümlesini tamamlamadan sustu. Yüzünü bir hüzün kaplamıştı. Başını iki yana salladı. Bakışları artık Gamsız'ın üzerinde değil, yerdeydi. Konuşmasına devam etseydi; gözüm senden başkasını görmezdi, lakin Ayhan yaptıklarını söyleyince her şey değişti, artık sadece sana acıyorum diyecekti. Yani bu günce halimle ben böyle kurgulamıştım. Şimdi sıra sende Gamsız! Bırak şu suskunluğu ve olan bitenleri en ince detayına kadar anlat. Anlat ki Ayhan'ın gerçek yüzü de ortaya çıksın.

Neslihan'ın inatla beklemesine karşın konuşmadı. Bir asır gibi geçen dakikaların sonunda bakışlarını ağır ağır Gamsız'a yöneltti ve "Susmak kabullenmektir. Ama sen de haklısın. Her şey gün gibi açıkken konuşup ne anlatacaksın?" dedi.

Hırsımdan artık sayfalarımı kemiriyordum! Bunun gibi adama konuşma yetisi veren yaradan beni niye es geçmişti? Sesimin duyulmayacağını bile bile "Bak koçum" dedim "Ayhan'ın anlattıklarına tepki vermedin diye adını Gamsız koydum. Lakin insan ne kadar gamsız olursa olsun sevdiğini elde etmek için bülbül kesilir. Susma ve anlat. Bak o zaman sana "Bülbül" demesem kâğıt fabrikasını boylayayım!"

Sesimi duyuramadığımdan dolayı sayfalarım gerilmiş, kapağım kızarmıştı!

Oda yavaş yavaş sessizliğe gömülürken ayakuçlarına kilitlenen bakışlarını Neslihan'ın oturduğu koltuğa doğru yöneltince sayfalarımı bir umut kapladı. Sonunda konuşacak ve masumiyetini ispatlayacaktı, ama umduğumun aksine dudaklarından tek bir kelime bile çıkmadı.

DEVAM EDECEK

ARKADAŞ

HAFTALIK ÇOCUK GAZETESİ
(Nebioğlu Yayınevi)

Nebioğlu Yayınevi'nin **Arkadaş** Haftalık Çocuk Gazetesi, yayınına 9 Mayıs 1956'da başlamıştır. 50 Kuruş fiyatla çıkan dergi, logosunda yer alan "gazete" adına yakışır şekilde, tam yarım gazete sayfası boyutunda yayınlanmış, ebatlarını, yayınlandığı süreç boyunca muhafaza etmiştir. 60 yıl önce 16 sayfalık fasiküller halinde okuyucusu ile buluşan **Arkadaş**'ın periyodu, adından anlaşılacağı üzere haftalıktır. Her 15 sayısı bir cilt olarak düşünülmüştür. Kaç sayı çıktığını kesin olarak bilemiyorum ama bundan 8 yıl önce, çocukluğumun efsane çizerlerinden **Talat GÜRELİ** ile tanışma fırsatı yakaladığım gün, **Arkadaş**'ın 50. sayısını gördüğüne dair bizzat üstadın kendi ifadelerine şahit olmuş, bu bilgiyi notlarım arasına eklemiştim.

Arkadaş Haftalık Çocuk Gazetesi'nde, 70'li ve 80'li yılların çocuk dergilerindeki kapaklar gibi tek karelik büyük kapak resimleri değil, renkli bir çizgi roman sayfasının kapak olarak kullanılması tercih edilmiştir. Daha sayfayı çevirmeden bile, kapağındaki çizgi romanlara dalıp kaybolmak mümkündür. 16 sayfanın 8 sayfası renkli, 8 sayfası da siyah beyazdır ve umumiyetle

Elvan
ADIGÜZEL

Yarım gazete sayfası boyutlarındaki 16 sayfasının tamamı dolu, zengin içerikli bir çocuk dergisidir ***Arkadaş*** *Haftalık Çocuk Gazetesi. İlk sayısındaki tasarım, içerik ve kalitesi, yayını boyunca istikrarlı bir şekilde devam ettirilmiştir. Yayınlandığı yılların teknik ve ekonomik imkanları göz önüne alındığında, döneminin ilerisinde, son derece başarılı bir dergi olduğunu söylemek mümkündür. 80'lerde dahi bir çok basılı yayında görülen özensiz ve kolaycılığa kaçan renklendirmeler, 1956 koşullarında doğmuş bu dergideki emeğin ve itinanın açık delili sayılmalıdır. 2000'li yılların çocuk dergileriyle kıyaslamak ise, hem imkansız hem de gereksizdir.*

çizgi roman dışı konuların bulunduğu sayfaların siyah beyaz olduğu dikkatten kaçmaz. Çizgi romanların albenisini değerlendirmeyi başarmış bir yayın anlayışıdır bu ve isabetli bir seçim olduğu da söylenmelidir. Çünkü, yazının başında da ifade ettiğim üzere derginin boyutları oldukça büyüktür ve bu ebatta tek karelik bir kapak, içeriği ve kompozisyonu ne kadar güçlü ve zengin de olsa kifayet etmeyecek, sayfanın kapladığı somut alanda sönük kalacaktır. İsraftan mümkün mertebe kaçınılan, tasarruf kelimesinin bir anlam ifade ettiği o yılların çocuk dergilerine has zengin içerik ve sayfaların her santimetrekaresinin boşluk bırakılmayacak derecede değerlendirildiği gerçeği düşünüldüğü vakit, tüm sayfayı kaplayan koskoca bir kapak resminin eğreti duracağı, sırıtacağı aşikardır.

Sayfa ebatlarının büyük olması, birden çok konu başlığının aynı sayfada yer alabilmesini de mümkün kılmıştır. Aynı sayfa içerisinde, birbirinden farklı hikaye, konu ve metinler bulunmasının yanı sıra, çizgi roman ilave edilmiş sayfalarla karşılaşmak da mümkündür. Buna rağmen bahsi geçen konu çeşitliliği, günümüz çocuk dergilerindeki kafa karıştıran ve gözü yoran sayfa düzeninden bir hayli uzakta olup, bütün konuların ilk bakışta bile birbirinden rahatlıkla ayrılabildiği bir tasarım harikası şeklinde tezahür eder.

Arkadaş'ın içeriğinde çocuk dergilerine has eğlence, bilmece, oyun; minik kutularda verilen, minik bilgilerin yer aldığı "Bunları Biliyor musun?", "Ansiklopedi", "Kim Niçin Nerede Ne Zaman" sorularına cevap arayan/veren bilgilendirici konu başlıkları ve hikayelerin yanı sıra; Dünya edebiyatından çe-

virileri yapılan ve tefrika edilen uzun, devamı sonraki fasiküllere aktarılan hikayeler de mevcuttur. Bu hikaye/çeviri hikayelerde **Süleyman ALPATA**, **Jale DENİZ** (Çin Vazosu) ve **İlhan YÜCEL** isimleri görülür. Sayfaları/konuları süsleyen resimlerde/vinyetlerde **Kemal ???**'ın yanı sıra, Tarkan'ın efsanevi yazar/çizeri **Sezgin BURAK**'ın ilk çalışmalarına da rastlanır. Dergi ayrıca «Arkadaş Kulübü» adında bir sayfa da açmış, burada orijinal bir "Üye olma Teklif Mektubu"nu matbu olarak vermiştir. İlerleyen sayılarında okuyucudan gelen şiirlerin yayınlandığı bir "Arkadaş Sayfası" da eklenmiştir derginin başlıkları arasına.

Arkadaş *Haftalık Çocuk Gazetesi'nin ilk sayısında iki önemli isimle karşılaşırız. Bunlardan birincisi ilerleyen yıllarda Türk çizgi roman tarihinde silinmez izler bırakacak olan Kara Murat'ın çizeri ve Tolga'nın yaratıcısı* ***Abdullah TURHAN****, ikincisi ise Tarkan'ın yaratıcısı* ***Sezgin BURAK****'tır. Üstte solda, o tarihte henüz 23 yaşında olan* ***Abdullah TURHAN****'ın* ***Deniz Kurtları*** *isimli çalışması görülüyor. Aynı yıllarda Şen Çocuk Dergisi'nde de çalışacak olan* ***TURHAN****, kısa süre sonra Karaoğlan'ın çizimlerinde yer alacak, daha sonra Tolga ve Kara Murat'ın çizimlerini üstlenecek, 80'li yıllarda Sabah Gazetesi'nde* ***Selahattin DUMAN****'ın* ***Nizamettin VEZİROĞLU*** *takma adıyla yazdığı Burak Bey Çizgi romanında ortaya koyduğu performansla sanatının en yetkin çizimlerine imza atacaktır. Sağda üstte ise,* ***Sezgin BURAK****'ın,* ***Denizler Şeytanı*** *adlı öyküye çizdiği resim görülmekte.* ***Sezgin BURAK*** *bu çizimi yaptığı tarihte, İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'nde henüz 21 yaşında bir öğrencidir. 1 yıl sonra, 1957'de mezun olacak, aynı yıl Cumhuriyet Gazetesi'nde* ***Fakir BAYKURT****'un ünlü eseri* ***Yılanların Öcü****'nü resimleyecektir. Çeşitli mecmua ve gazetelerde çalıştıktan sonra yurt dışında da eserler veren* ***BURAK****, 1967'de Türkiye'ye dönerek, Hürriyet Gazetesi'nde ölümsüz eseri Tarkan'ı yaratacak, takvimler 1978'i gösterirken, sanatının en verimli döneminde, elim bir şekilde hayata veda edecektir.*

Arkadaş Haftalık Çocuk Gazetesi'nde yer alan çizgi romanlar: **Teksas Kasırgası** adlı macerasıyla Reks; Robi başlığıyla **Bir Yetim Kızın Romanı**; Fırtına Kaptan'ın Maceraları; Maskeli Süvari; Meraklı Şeyler; Afacan Dennis ya da Yumurcak Dennis adıyla bildiğimiz Can Afacan'ın tek karelik karikatür hikayeleri; çizgi bant olarak Bücürün Marifetleri; **Mac RABOY**'dan çizgi roman okurlarının yakından tanıdığı Flaş Gordon (Flash Gordon); **Lee FALK** ve ölümüne kadar yaklaşık otuz yıl boyunca bu kahramanı çizen **Phil DAVIS**'ten Mandrake; **Mc COY**'un çizgileri eşliğinde, yine bir **Lee FALK** klasiği olan Kızıl Maske (Phantom); Kara Murat'ın unutulmaz çizeri **Abdullah TURHAN**'dan **Deniz Kurtları** ve **A. LINCOLN**'den **Cengiz Han**'dır.

Çizgi romanlardan hikayelere, bilmece-bulmacadan şiirlere değin böylesine zengin bir içeriğe sahip olan **Arkadaş** Haftalık Çocuk Gazetesi, kendin-

*Flaş Gordon adıyla arz-ı endam eden Flash Gordon, **Arkadaş** sayfalarında hak ettiği özenle, hem de renkli yayınlanmıştır. 80'li yıllarda Milliyet Çocuk Dergisi'nde, inanılmaz sayfa kompozisyonlarının resmedildiği bir Flash Gordon macerası, Baytekin adıyla yayınlandı. Milliyet Çocuk Baytekin'indeki renk ve baskı kalitesi, kendinden 25-30 yıl önceki teknik imkanlara sahip olan **Arkadaş** Haftalık Çocuk Gazetesi'ndeki Flaş Gordon'a teğet bile geçememiştir. Tay Yayınları Gordon adıyla yayınladığı seride belli bir baskı kalitesini tutturmuş sayılsa da, renkli bir Flash Gordon yayınlama girişiminde bulunmamıştır. Üstte solda, **Arkadaş**'ın Flaş Gordon'u görülüyor. Sağ üste ise, mukayese amacıyla, 1951'de Harvey Comics'te yayınlanan Flash Gordon in **"Steps of Doom"** dan bir sayfa ekledim.*

den sonraki dönemlerde çıkacak çocuk dergilerine, uzun yıllar boyunca adından çokça söz ettirecek çizgi romanlara ve yerli çizerlere referans olacak, dolu dolu bir çocuk dergisidir. Yayınlandığı tarih itibari ile, özellikle renkli sayfalarındaki kalite ve orijinal çizimlerin kullanılması açısından değerlendirilmesi gereken kıymetli bir dergidir **Arkadaş** Haftalık Çocuk Gazetesi.

Günümüz çocuk dergilerinin de, maalesef sadece bir temenni olarak kalacak ama, **Arkadaş**'tan esinlenmeleri dileğiyle...

Tespit edebildiğim kadarıyla, «Arkadaş» kelimesini kullanarak yayınlanmış çocuk dergileri tarih sırasına göre şunlardır:

- **Arkadaş Haftalık Çocuk Mecmuası:** Yücel Yayınevi, 10 İkinci Kanun (Ocak) 1941, (Çocuk dergisi)
- **Resimli Arkadaş Haftalık Çocuk Gazetesi:** Fuat Yılmaz, 8 Ekim 1953 (Çocuk dergisi)
- **Arkadaş Haftalık Çocuk Gazetesi:** Nebioğlu Yayınevi, 9 Mayıs 1956, (Çocuk Dergisi)
- **Arkadaş Haftalık Çocuk Dergisi:** Karaca Yayınevi, 10 Ocak 1962 (Çizgi roman dergisi)
- **Renkli-Resimli Arkadaş Haftalık Çocuk Mecmuası:** Bilgi Yayınları, 7 Ağustos 1962 (Çizgi roman dergisi)
- **Arkadaş Haftalık Resimli Mecmua:** Bilge Şakrak, 16 Mart 1967 (Çizgi roman dergisi)
- **Günaydın Arkadaş Dergisi:** İlyay İleri Yayınlar (Günaydın Gazetesi), 7 Mart 1982 (Çocuk dergisi)
- **Günaydın Arkadaş:** İlyay İleri Yayınlar (Günaydın Gazetesi ilavesi), 13 Kasım 1983 (Çocuk dergisi)
- **Arkadaş:** Günaydın Gazetesi'nde çocuk sayfası şeklindedir, 1984
- **Mmmmm Arkadaşım:** Mc Donald's'ın müşterilerine ücretsiz dağıttığı dergi, 1997 (Çocuk dergisi)
- **Hürriyet Arkadaş:** Hürriyet Gazetesi İlavesi, 2000'li yıllar (Çizgi roman dergisi)
- **Zaman Arkadaşım:** Zaman Gazetesi İlavesi, 6 Haziran 2003 (Çocuk Dergisi
- **Çizgili Arkadaş Çocuk Dergisi:** Çizgili Forum (Dijital dergi formatı), Mart 2010 (Çocuk dergisi)

Yusuf Gürkan

FALLOUT:
NEW VEGAS-İNCELEME

Fallout: *New Vegas, Obsidian Entertainment ve Bethesda iş birliğiyle 2010 yılında çıkmış bir post-apokaliptik RPG oyunudur.*

birliğiyle 2010 yılında çıkmış bir post-apokaliptik RPG oyunudur. Oyun günümüzde Las Vegas diye bilinen mekânda ve çevresinde nükleer savaş sonrası bir dünyada geçer.

Hikâye ye kısaca bakmak gerekirse; Collodin adında bir kuryeye Mojave Ekpres şirketi tarafından Bay House' a teslim edilmek üzere bir paket verilir. Paketin içinde; Secutron Mk II model robotların ve Vegas' ın savunma birimlerinin işletim sistemlerini bir sonraki seviyeye atlatacak olan Platin Fiş vardır. Collodin adlı kurye Güzelbaharlar *(Goodsprings)* kasabasında bir grup gangster ve takım elbiseli bir adam tarafından kafasından vurulur ve bir mezara gömülür. O sırada orada bulunan Victor (Daha sonra onunda Bay House ile çalıştığını öğreniyoruz) adlı bir robot tarafından mezardan çıkarılır ve Doktor Mitchell' e teslim edilir. Doktor Mitchell' in de söylediği üzere kafatasında ki mermi cerrahi müdahale ile çıkarılır. Kahramanımız çok şanslıdır ki Doktor Mitchell uzman bir cerrahtır. Bu ameliyat sonrası tipik RPG oyunlarında gördüğümüz karakter yaratma ekranı görünür. Karakterimizin ırkı, ten rengi, saçı sakalı belirlendikten ve temel özellikler sayısal değerlerler oyuncu tarafından yönergeler takip edilerek belirlenir. Doktor Mitchell son olarak birkaç soru sorar, birkaç test yapar, pip-boy umuzu verir ve üzerimizde gelirken olan eşyaları teslim eder ve oyun başlar.

Bundan sonrası mühim, ipler Mojave Çorak Topraklara *(Mojave Wasteland)'* a ayak bastıktan sonra geriliyor ve kopuyor. İster hikâyenin kalan kısmını öğrenmek için ana görevleri yaparsınız. İsterseniz de yan görevleri yaparak biraz elinizi ısındırırsınız. Benim önerim önce yan

görevler/sonra ana görevler/sonra varsa DLC ler şeklinde olacaktır. Hikâyenin kalan kısmına dair ipuçları ise ana görevlere devam ettikçe öğreniyorsunuz. İsminizi, cisminizi ve oynayış tarzınızı belirledikten sonra Mojave Çorak Topraklarına *(Mojave Wasteland)* adım atıyorsunuz. Tabi görevleri yaptıkça Collodin *(ya da onu silip her ne isim verdiyseniz)* adlı kuryeyi vuran kişinin Benny adlı bir kişi olduğunu, mühendis bazında yardımlar alarak ***"Yes-Man"*** adında bir robot yaptığını ve sizin Platin Fişi teslim edeceğiniz Bay House'u devirip yerine geçmek istediğini görebiliyorsunuz. Bay House ise New Vegas'ın yöneticisi oluyor. 200 yıldır kimse onun yanına gidip onunla konuşamamış bu ilk şanslı kişi de siz oluyorsunuz. Hatta siz Bay House' la konuşmanızdan dönerken insanlar kendi arasında fısıldaşıyor ve sizi kıskanıyor. Tabi 200 yıl yaşamak kolay değil Bay House makinalar yardımıyla Şanslı 38 *(Lucky 38)* de hayatta kalıp New Vegas'ı yönetip, saygı kazanıyor.

Bu oyuna has Pip-Boy teknolojisinden bahsetmeden

geçmeyelim. Kola takılan büyük saat benzeri bir aygıt boyutu tablet kadar. Bu aygıt yaşamsal kaynaklarınızı, sağlık durumunuzu, üzerinizde taşıdığınız eşyaları gösteriyor. Hatta insanlarla ilişkilerinizi, seviye atladığınızda kazanacağınız başarımları da yardımcı bir ekranlar bizlere bildiriyor. Tabi bu oyun için nükleer savaş sonrası bir Dünya dedik ama günümüzde değil de 2070'li yıllarda yani gelecekteki bir nükleer savaş sonrası Dünya olarak karşımıza çıkıyor. Nükleer savaş öncesinde ise pek çok firma değişik teknolojiler geliştirmiş, savaş başlayana kadar. Kimileri hala çalışıyor ve aktif oyun sırasında görebilirsiniz. Yüz tanıma/iris tanıma sistemine sahip bekçi robotlar. Bir askeri tankın atış gücüne çıkaran robot gibi gözüken ağır güç zırhları ve ağır silahlar. Çocuklara bakıp köpeği gezmeye çıkaran bakıcı robotlar, sadık bir köpek kalbine sahip aşırı zeki dayanıklı robot köpekler veya paketlendikten sonra hala ilk günkü tazeliğini yıllarca koruyan radyasyona dayanıklı yiyecekler. Bunun gibi daha çok sayabiliriz, teknoloji çeşitleri saymakla bitmiyor. Refah dolu, aşırı mutlu bir Dünya bir gün birdenbire büyük nükleer savaşla çöle dönüyor. Çünkü oyunda duyduğumuz ilk cümle bunu özetliyor; ***"War, war never changes"***

Aslında bu bahsettiğimiz; Fallout: New Vegas isimli video oyunun gelmiş geçmiş en iyi RPG

oyunu olarak gösterilmesinin ardında haklı sebepler var. Doğru perkleri *(seviye atlama sonrası kazanılan başarım puanları)* alarak, oyunun en güçlü yaratığına yumruklarınızla dalıp onu öldürebilirsiniz. Bu şu anlama geliyor; Oyunda tamamen kendi özgür seçimlerinizle hareket edebilirsiniz. İster gezgin bir tüccar ister silahlı bir soyguncu ister iyilik adalet abidesi, isterseniz de ahlak ve adaleti hiçe sayan bir hırsız olabilirsiniz. İsterseniz de adı kötü anılan korkunç biri olabilirsiniz. Temel RPG dinamiklerine bağlı kalarak; Suikastçı, Savaşçı, Ağır Savaşçı, Enerji silahları uzmanı *(Bilim yeteneğini kasarak)* gibi alanlarda karakterinizi oluşturabilir. Kendi yarattığınız Rol yapma temellerinize sadık kalabilirsiniz. Hatta diyaloglarda bile; kendi Rol prensiplerinize uygun seçenekleri seçip, -konuşması da dahil- hayalinizde ki karakteri yaratabilirsiniz.

Oyunda ilgi çeken bir başka bilgi ise yıllar sonra geldi. Bu oyunu hiç kimseyi öldürmeden de bitirebilme seçeneği varmış. Tabi ki bunun için savaşçılığı, hırsızlığı, öldürmeyi bir kenara bırakıp. Yalnızca hitabet ve karizma kasmalısınız. Yapması oldukça zor bir şey olsa gerek. Ben hiç denemedim. Zira Mojave Çorak Topraklar oldukça vahşi ve düşmanca bir yer.

Oyunda çeşitli uzmanlık alanları var. Bunları geliştirdikçe daha çok yetenekli bir karakterimiz oluyor. Oyunda seviye sınırı 50 ben 35. Seviyeye kadar çıkmıştım. Kilitli kapıları açtıkça, kilit açma yeteneği. Pusu kurarak, sinsi saldırılar yaptıkça sinsilik yeteneği. Silahla vurdukça silahlar yeteneği ve tabi ki, yakın mesafeli silahlarla saldırı yaptıkça da ilgili yetenekler gelişiyor. Tabi ki yetenek puanlarınızı dağıtmakta özgürsünüz. Silahlarla atış yapıp, silahsız dövüşünüzü güçlendirmeniz de mümkün. Tek yapmanız gereken, kendinize uygun bir rol belirlemek ve oyunun atmosferine kendinizi kaptırmak. Oyunun görsel sanatsal ifadesi ise; Retro fütüristtik dediğimiz tarzdan oluşmakta. Ne demek bu? Tabi ki hem Retro *(eski)* tatlar barındıran hem de gelecek temalı sanatsal anlayış. 60'lı 70'li yılların soğuk savaş zamanı Amerika'sı ve 2070'li yılların gelecek temaları iççice yani. Hatta oyunda Rita's Cafe adlı bir mekân bile var. Rita Horward o yıllarda büyük ses getiren oyunculardan biriydi. Bu ve bunun gibi geçmişe yönelik tatlar yakalamak mümkün oyunda. Tabi ki Atomik Kovboy adlı bir mekânda var. Burada da susuzluğunuzu giderip kumar oynayabilirsiniz. Hatta oyuna özgü bir kart oyunu bile bulunmakta. İsmi ise ***"Karavan"***. Oyun içi yönergeleri takip ederek, bu oyunu öğrenebilir. Para katsayınızı çok yukarılara çıkabilirsiniz. Oyunda para birimi olarak şişe kapağı kullanılıyor. Bu şişe kapaklarıyla NCR Doları veya Sezar Dinarı ve benzeri paralar alabilir. Dilerseniz tüccarlarla şişe kapaklarıyla alışveriş yapabilirsiniz.

Oyun içinde bulunan *(faction)* katılabilir birliklerde bulunmakta. Hatta bu birlikler arasında kanlı bir iç savaş dönmektedir. Tabi ki oyun nükleer savaş sonrası çöle dönmüş yaşanması güç bir Dünya'ya döndüğü için. Su en büyük temel ihtiyaç. Suyu ve elektriği elinde bulunduran kişiler korkunç bir gücü elinde bulundurmuş oluyor. Oyunda ki katılabilir factionlardan *(birliklerden)* bazıları; NCR *(Nev Californian Republic)*, Brotherhood of Steel, Sezar'ın Lejyonu gibi birlikler. Elbette ki; bu üç birlik birbirine düşman. Sebebi ise Hoover Barajı *(Hoover Dam)* adlı yeri elinde bulundurmak istiyor, bu, üç güçlü birlik. Artık

oyun içinde oynarken. Haklı bulduğunuz birisine katılıp kendiniz deneyimlersiniz. Hatta oyunda bazı gerçekçi şeylerden biri ise. Bir birliğe düşman olan başka bir birliğin üniformasını giyerseniz. Düşman olan birliğin askerleri sizi görür görmez ateş açıyor. Yani seçiminizi yaparken dikkatli olun. Bu üç faction ı açıklamak gerekirse. NCR diye bildiğimiz birlik büyük savaş öncesi Amerikan ordusundan arta kalanlar. Düzenli bir yaşamı savunup, insanlardan vergi topluyorlar. NCR Doları kendi resmi para birimleri. Genellikle askeri kamuflaj giyip, ateşli silahlar *(m-16, keskin nişancı tüfeği gibi)* kullanır NCR elemanları. Brotherhood of Steel ise; Daha çok bilim üzerine çalışmalar yapan. Bir savaşçılar birliği. Genellikle insanı robot gibi gösteren ağır güç zırhları giyerler ve enerji silahları (lazer silahlar gibi) kullanırlar. Sezar'ın Lejyonu ise; genellikle Roma lejyonerlerininkine benzer etekli lejyoner kıyafeti giyip yakın saldırı silahları (pala, kılıç vs.) kullanırlar. Yağmacı ve seri katil ordusu gibidirler. Kaostan beslenirler ve kanundan nefret ederler. Sezar dinarı resmi para birimleridir. Bu üç birlikten birine katıldığınız zaman. Pek çok avantaj elde edeceğiniz kesin. *(Zırh, silah, para, kalacak yer gibi)* lakin dezavantajları da bulunuyor. Karşı olan grupta ki askerlerle savaşmak durumunda kalıyorsunuz. Seçim sizin

Oyunda bahsetmek istediğim başka bir şey ise; Harcore Modu. Hikâyeyi oynarken, Mojave Çorak topraklara adım atarken bu modu seçebilirsiniz. Zaten oyun başlarken size soruyor. Lakin uyarmam gereken bir şey var. Bu modu açarsanız; Karakteriniz, acıkacak, susayacak, uyuması ve dinlenmesi gerekecek. Tıpkı yaşayan gerçek bir insan gibi. Takdir edersiniz ki; oyunu daha da çok zorlaştırmak için yapılmış bir şey bu. İlk oynamanızda açmanızı tavsiye etmem. İlk oynamanızda oyunu öğrenir. Dilerseniz sonraki oynamalarınız da açabilirsiniz. Fakat, aldığınız yetenek puanları, Hardcore modunu açarsanız değişmeyecektir.

Oyunda karşılaşabileceğiniz pek çok şey var. Bunlardan ilki ve en dikkat çekeni, aşırı radyasyonda Ghoul' lara *(Hortlak diye çevirebiliriz)* dönüşmüş insanlar bulunmakta. Kimileri dost canlısı, konuşabiliyor, hatta sigara içip,, yemek yiyor. Kimisi daha çok radyasyon aldığı için bilincini kaybetmiş, akılsız bir şekilde düşmanlık edip bize saldırıyor. İlginç şeylerden biri de; hayvanların büyük nükleer savaş sonrası, aşırı radyoaktif durumdan dolayı DNA'ları iç içe geçerek farklı yaratıkları oluşturmuşlar. Bunlardan en ilginci şüphesiz oyunun en güçlü yaratığı ***"Deathclaw"*** *(Ölümcülpençe)* Kaç seviye olursanız olun sizi tek vuruşuyla parçalara ayırabilir. Uzak durmak en iyisi. Tabi benim gibi sinsilik kasıp, aşırı güçlü enerji silahı YCS/186 ile onları gafil avlayabilirsiniz.

Oyunun müzikleri ise; çok eski yılların Swing müzik eserlerinden seçilmiş bulunmakta. Hepsini keyifle dinledim. Hatta oyunun dışında da Spotify çalma listesinden keyifle bu harika eserleri dinledim. Oyunun sesleri ise başarılı. Gayet olgun ve güzel seslendirmeler, efektler oyuna eşlik ediyor.

Sonuç olarak; Umarım bilgilendirici bir yazı olmuştur. Kim bilir? Belki siz de Mojave Çorak Topraklarında, büyük nükleer savaşın yıkıntıları arasında, kendinizi bulursunuz. Keyifli oyunlar diliyorum.

Selçuk Gökhan Kalkanoğlu

"Unutma. Unutma! Düşman dışarıda!" Ses nereden gelmişti? Göz parçalayan ışık yüzünden hiç bir şey görememişti ki... "Baron. Hepimizin düşmanı Baron. Senin tek düşmanın Baron. Hatırla ve unutma!" Gözleri az da olsa ışığa alışmıştı.

HIRLI

BÖLÜM-X

"Hay Kaos kemirsin seni!" Gerisingeri maşrapanın içine boşalttı ağzındakileri. Handa kimi iğrendireceğini hiç mi hiç dert etmemişti.

"Bu mu yani? O kadar mevzunun, sıkıntının ertesine demlenmeye, kafa dinlemeye geliyorum. Şu olana bak!" Tüm kupanın alkolle dolu olmasını beklerken, ağzında çalkalanan sıvı neredeyse sudan ibaretti! Kazıklanmak, normal şartlar altında "başa gelebilen bir şey" olarak görülürdü Kasaba'nın Kaos'unda. Ama burada, o tatsız ve manasız kupada Feroand için çok daha fazlası vardı. Öfkesini hak edecek kadar "fazlası". Çok derinden tattığı bir diğer manasızlığı, unutmaya çalıştığı o bembeyaz, bomboş odayı anımsatmıştı. Adeta tenine sıvadıkları

laneti bir de içine, ciğerlerine dolduruyorlardı.

"Sanki iki mevsim -iki koca MEVSİM!- boyunca tutsak almaları yeterli değilmiş gibi, bir de bütün ekipmanlarım ellerine geçti!" Evet, Baron'un Şato'sundan kaçarken sergilediği bariz ahmaklığının sonucunda yakalanmıştı. Evet, o kargaşada Björganların çıldırdığını ve Baron'un askerlerine saldırdığını sanmıştı ama... Eh, fena halde yanılmıştı. Bilimciler alıkoymuştu onu. Uyuşturmuş, türlü türlü psikolojik işkencelere daldırmış, saf aklın asitli sularında ruhunu parçalamışlardı. O yüzden aylardır derbeder geziyor, kaybettiği gururunu ve özgür ruhunu hanlarda, maşrapalarda, anlamsız kavgalarda arıyordu. Ve, hiç şaşırtıcı olmayacak şekilde, uğradığı hemen her köyden de kovuluyordu.

Hanın mayhoş aromasından derin bir soluk aldı Feroand. Yarım saat önce, sürüne sürüne geldiği ayyaş yuvasından...

"Ahh Kasaba. Yuva. Gerçek yuva!" diye yakındı. Kasaba'ya dönemezdi. Onu bekleyen dostlarına yaklaşamazdı bile. Zira, fena halde hastaydı. Baron'dan kalan mirası..."LANET bu, LANET!"

Değil bulaşıcı olup olmadığını, bedenini ve ruhunu nasıl bir şeye dönüştürdüğünü bile kestiremiyordu. Yalnızca, Björganlar gibi nileşmeyeceğini ümit edebiliyordu.

Ayrıca, halletmesi gereken işleri de vardı. Bu hastalıktan kurtulmak gibi... Baron'u tekrar karşısına almak gibi... "Ona!.." Sustu. Sakin kalması gerekliydi. Öfkelendiğinde ya da aşırı strese girdiğinde kendisini gösteriyordu bu "şey." Artık azıcık el titremesinin ve yanma hissinin ötesinde, bilincine de dokunuyordu.

Bu kadarını çözdüğü halde kalanını hala anlayamıyordu Feroand. Onu Bilimciler'in akıl yıkamasından kurtaran şey de bu lanet miydi mesela? Damarlarını tırmalayan "vahşi ve kontrolsüz" kanı mı çıkartmıştı onu? Sistem ve kontrolün Kaos karşısındaki hazin sonu?.. Yoksa, Baron'un peşinden gitmeyi isteyerek zaten Bilimciler'in emrine mi uyuyordu? Peki, o zavallı kadına, Yusgi'ye de böyle mi olmuştu? Belki de onun delirme süreci çok farklı işliyordu?

"Gerçi..." diye düşündü Feroand, "arzularımı yöneten hastalığa; zihnime çöreklenen Bilimci zırvalarına; kesilen sohbetimizin dayattığı meraka direnmedim mi fazlasıyla? Aylarca!" Evet. Direnmişti. Salınıp da kendisini toparladığından beri Baron'un peşinden gitmemişti. Adını zihninden geçirmemişti bile! Eh, şimdiye kadar. Elbette. "Kukla sayılmamak için yeterli bence."

Gerçi... Hayat kulaklarını tıkamasına pek izin vermemişti, zihninde dönüp duran laneti de diyar diyar onunla gezmişti. Gittiği her köyde, girdiği her handa ve içtiği hemen hemen her maşrapada bir şeyler işitmişti. Çoğu birbiriyle çelişen, çok az doğru bilgi içeren söylentilerdi ama... Bazı noktaları uyuşuyordu yaşananlarla. Mesela, Baron'un girdiği sessizlik gibi. Ya da, tuhaf, parlak giysili insanların etrafta cirit arması gibi...

"Hıh! Bilimci ahmaklar! O dandik teçhizatlarıyla Baron'u yakalayabileceklerini sanıyorlar! Hayata metal bir çubukla dokunamazsın. Buharlar saçan zırhlarla yalıtılmışken yaşama akamazsın. Yegane gerçeklik vardır ve o da Hayat'tır; onu yaşamadan anlayamazsın! Ah, kime diyorum?! O kazmaların sanattaki estetikten ve yaratma güdüsünden mahrum olduklarını pekala biliyorum!"

Tutsak kaldığı zamanın bir getirisi de olmuştu aslında. Hatırladığı kadarıyla, günlerinde bolca tartışma vardı. Feroand'a teknoloji ve bulguları hakkında kısıtlı bilgiler vermiş, onun tecrübelerini bu bilgilerle işleyerek de yeni veriler hasat etmişlerdi. İki taraf için de yararlı bir süreçti.

Elbette Feroand'ın faydalandığından çok daha fazlasını saklamışlardı kendilerine ama... Eh, bazen elindekilerle yetinmek gerekirdi. Zaten o karmaşık teknolojileri, onun anlayış sınırlarının çok ötesindeydi. Belki de hiç kimse hepsini birden öğrenemezdi?

"Her neyse! Artık buradayım." dedi Feroand yitikleşmiş sesiyle. Ve, boş maşrapayı masaya bıraktı mecalsiz elleriyle. Sulu biradan içtiği her yudum ona hatıralarının bir damlasını daha kazandırmıştı. Bardak boşaldığına göre, artık arkaya yaslanma ve dinlenme zamanıydı. Ve müzik de bu bitkin gence yardım için oradaydı.

Yaslanmış, masadaki parmaklarıyla da ritmi yakalamışken uzak köşeden bir kadın herkesin dikkatini çekerek ayağa kalktı. Tecrübelerine dayanarak, böylesine virane bir köyün bir meczubu rahat bırakmayacağını bilmesi gerekirdi. Feroand'a dinlenmek hiç bir yerde

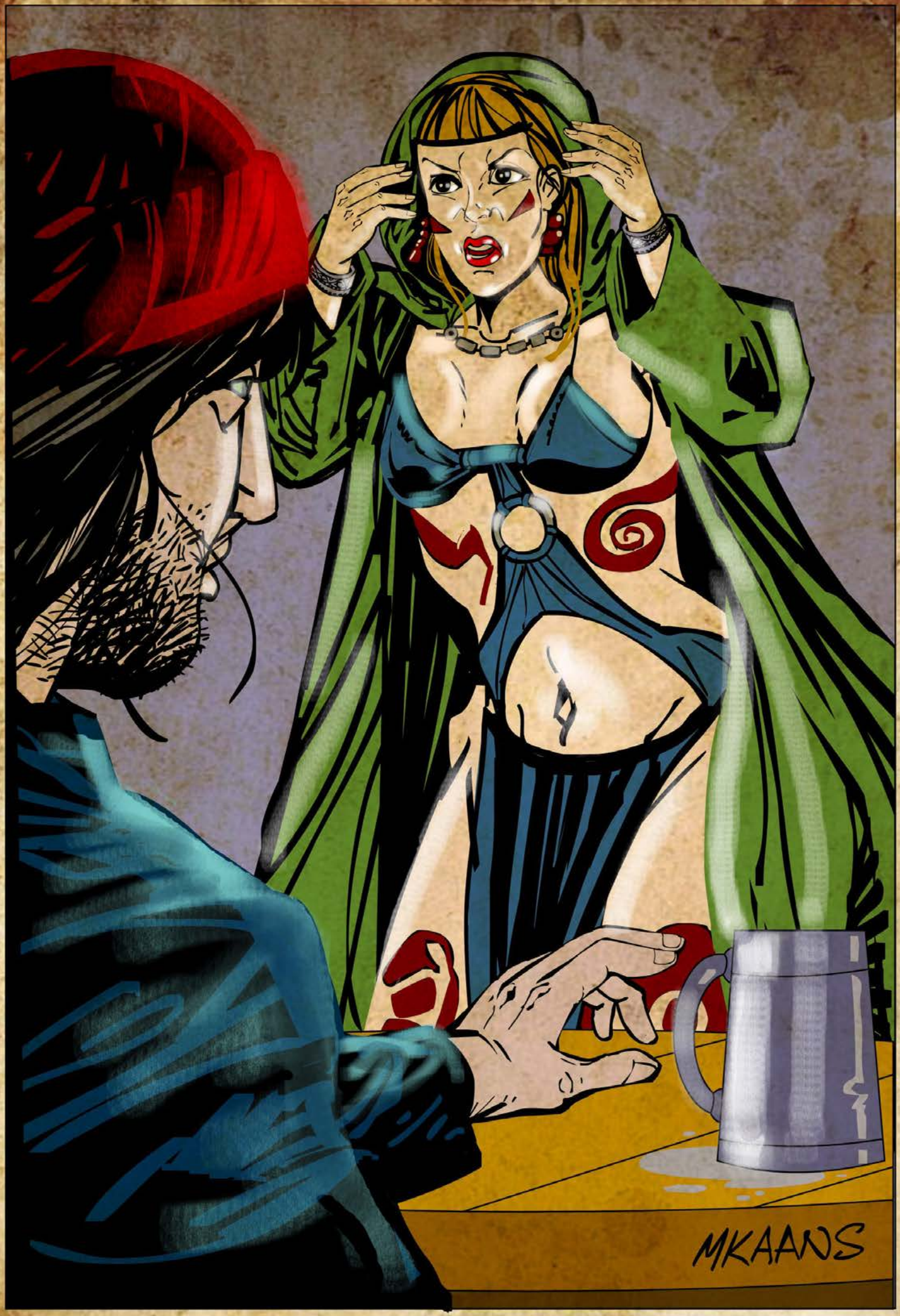
MKAANS

mümkün değil gibiydi.

Zaten kadın da daha ağzından çıkan ilk sözlerle bunu doğrulamayı becermişti: "YOLDAŞLARIM!" Ve müzik tüm "yoldaşlar" için kesildi. Feroand'ın yapacak pek bir şeyi kalmıyordu bu durumda. Bakışlarını bu rahip kılıklı kadından sakındı ve becerebildiğince boş kupanın ardına saklandı.

"DİN KARDEŞLERİM, ARKADAŞLARIM!.."

Feroand için katmerlenmiş kabuslarıyla tek başına kalmak bir şeydi, tüm hareketlerini histerinin belirlediği bir oda dolusu manyakla kuşatılmak başka bir şeydi. Diğer köylerde şahit olduğu dengesizlik, ruhsal sorunlarını bir kenara itmesi ve tetikte beklemesi için yetmişti.

Bir insanın boğazı sıkılırken, elindeki tüm yiyeceği çalınırken, yuvası yakılırken ses çıkartmamasını anlayabilirdi. Sonuçta, herkes eşit kuvvette değildi. Ama yalnızca inancına dokunulduğunda canileşmesi... Mülayim bir halkın sadece dini özgürlük için her şeyi yapabilecek hale gelmesi...

"Gaflete düşenlerin üstüne bir lanet yağmuru çöreklendi! Haddini aşanların; yasaklıya uzananların helakı... Baron'un helakı geldi! O kör cahil, "rahatsız edilmemesi gereken"i uyandırmaya cüret ederken, korkuların ve kabusların diyarında kibirle gezerken neyle uğraştığını bilemedi. Basiret, dostlarım. Basiret! Kafirleri derin ateşlerde eritip ruhlarına biraz basiret damgalamak gerekli!"

"Evet," diye kederle düşündü Feroand. "Vaaz her zamanki gibi hararetli sözlerle girdi. Beni de arada kaynatmasalar bari."

"Bu gavur dölleri, Baron takipçileri neler yapmışlar, biliyor musunuz? Duydunuz mu? Evet. Şimdiye kadarki günahlarını hepimiz biliyoruz. Kibirlerini, şehvetlerini, işledikleri zinaların onlara getireceklerini... Çekecekleri ve çektikleri azabı biliyoruz ve bununla gurur duyuyoruz! Ah, ama bir türlü akıllanmıyorlar. Hele bir akıllansalar... İşte, söylüyorum size: Bu zındık köpekler tanrılarımıza baş kaldırıyorlar!

"Ama şükür tanrılara, şükür hakkı savunana! Kafirliklerinin cezası gecikmedi ve geçen aylar boyunca hepsi birbirine girdi! Böylesi canavarlardan, gözü dönmüş mahlukatlardan da bu beklenirdi! Ahenk ve nizamın yolundan sapmanın, günahlarına karşı kendi tenini değil domuz pastırmalarını dağlamanın bedeli budur! Tanrı katından inen tek bir yumrukla darmadağın olan, çözülmüş ve yozlaşmış bir toplum."

Görünüşe göre Feroand'ın zar zor sıvıştığı (!) savaş taa buralarda bile ses getirmişti. Köylerden hiç kimse gerçekte neler olduğunu bilmiyordu ama kadim düşmanlarının fışkıran kanlarını ve gökyüzünü yırtan çığlıklarını hayal etmek onlara tekinsiz bir haz veriyordu.

"Ama gel gör ki o zındık köpekler hala efendilerinin peşinden ayrılmıyor. Şatoları yağmalanıyor, bağırsakları deşiliyor, tanrılarımızın gökyüzünde yüzen kudretini birinci elden görüyorlar ama... Ne yazık ki uslanmamakta ısrar ediyorlar daima! Daha fazla yıldırım mı lazım onları ruhlarına değin kırbaçlamaya? Daha çetin fırtınalar mı lazım nursuz suratlarını tokatlamaya? Peki ya o mel'un kalplerini kavurmaya?..

"Dehşet ve acı içinde kaçtılar. Baron ve onun eciş bücüş ordusu... Bu kafirlerin mesken tuttuğu şatosu... Hepsi o gece kayboldu! Eğer biraz da olsa haysiyetleri varsa, tanrıların dağları yaran kudretinden azıcık da olsa korkuyorlarsa sindikleri haram dolu çukurlardan ayrılıp tanrılarımızın gazabına, kırbaçlarımızın arındırmasına sığınırlar!

"İşte bu cahiller bu hakikatin farkında. Tanrılarımızın soğuk nefesinin enselerinde beklediğinin farkında. Parmaklarımızın okşayıp durduğu kayışlarımızın, ıslanmak için can atan yabalarımızın farkındalar. Tam da bu yüzden kaçtılar! O kafirler asla ama asla hakkı anlayamayacaklar!"

Duyduklarına pek de şaşırmadı Feroand; sebepler ve sonuçlar sürekli değişiyor, sözler türlü türlü vahşetle doluyordu ama bir şey sabit kalıyordu. Şato'nun yokluğu... Görünüşe göre o koca şato tek gecede yok olmuştu! İlk söylentilerin hepsi yoğun patlamalara dayanamayıp çöktüğünden bahsediyordu. Bazıları gökyüzünden inen kutsal yumruğun onu yıktığını, kimileriyse Baron tarafından taşındığını söylüyordu. Şato'nun hiç var olmadığını bildirenler bile vardı; hanlarda çok fazla dedikodu kaynamaktaydı:

"Ateş saçan, dev, metal bulutlar. Tiksinç çığlıklarıyla herkesi duvara mıhlayan canavarlar. İki insan uzunluğunda pençeleri ve Şato kadar uzun

boylarıyla buharlı zırhlar. Ölümsüz yaratıklar. Ruhlarla beslenen insanlar. Uçan dağlar... Dinleyen kulaklar için orada her türden safsata var. Peki ya doğrular ve yanlışlar?.."

"Ama unutmayın! Kötülük ormanlarda, pusuda bekliyor! Meşalelerimizle çökerttiğimiz karanlıktan sıvışmış, lağımların derinliklerinden yükseliyor! Baron'dan bile, o şirk sapığı kafirden bile daha iğrenç bir kötülük bu. Geceleri düşlerimize sızan, bizi olmadık yerlere çağıran, merak denen günahla zihnimizi ayartıp haddimizi aştırtan!..

"Evet. Evet. Yeni bir kötülük kol geziyor dışarıda. Baron'un sadık köpeklerinden birisinin ona ihanet ettiğini duydum. Bir Björgan'ın, lanetin balçığıyla sıvanmış bir canavarın bunu yaptığını duydum. Ama hemen sevinmeyin; neden yaptığını biliyorum! Onun küfür dolu, leş dolu kitaplarını neden çaldığını ve buralara kaçtığını... Aklımızı çeleceğini sanıyor; kendi Baron'a uşak olduğu gibi, bizi de kendine uşak yapacağını sanıyor! Bu köpek, sahibinin izinden gidiyor!"

Feroand bu saçmalıklara daha fazla dayanamadı ve hınçla ayağa kalkıp kapıya yollandı. "Bir şeyler biliyorlar. Duymuşlar. Ama çeneleri ve kulakları o kadar çürümüştü ki!.. Ya her şeyi yanlış anlıyor ya da tamamen yanlış aktarıyorlar!" Hem duyduklarından dolayı huzursuzlanmış hem de imalar canını sıkmıştı. O köle değildi ve olmayacaktı!

Hipnotize olmuş kalabalık onun gidişini fark etmedi. Kapıdan çıkarken kadın rahibin son sözlerini de işitmişti: "Ama biz, tanrıların sadık kulları olarak o küfür dolu yazıtları asla elimize, zihnimize, kalbimize almayacağız!" Giderayak küfür yemiş gibi hissetirdi. Tadı kaçmıştı, bu geceyi ormanda geçirmekte karar kıldı.

Zaman çok hızlı geçmiş ve gece ormana çoktan düşmüştü. Lakin, Feroand'da pek bir değişiklik yoktu. Hala tüm huysuzluğu ve huzursuzluğuyla, amaçsızca geziniyordu. Huzursuzluğu handaki rahip kılıklı tipe haddini bildirememesinden mi yoksa hala izlendiğini hissetmesinden miydi, bilemiyordu.

Cevaplar için gözleriyle karanlığı biraz daha eşeledi ve orada saklı mucizeyi ancak o zaman fark edebildi. İki elmas parıltısı bir süredir onu seyretmekteydi. Karanlığın kutsadığı vahşi bakışlara kendi hayretiyle karşılık verdi.

Bir Jaughar'dı bu. Gecelerin en nadide ve en kutsal hayvanı... Haşmetli bedeni, zifir karası kürkü ve kocaman patileri ile, en beklemediği yerde, karşısında duruyordu. Beklenmedikti çünkü Jaugharlar yazgının kırığında, o sessiz ve çorak kanyonda belirirdi yalnızca. En azından, kadim deyişlerde böyleydi. Tuhaf diyarlara kadar uzanan daracık yarıklardan, kader iplikleri arasından kıvrıla kıvrıla geçtikleri söylenirdi. Bunu yapabilecek kadar zariflerdi. Feroand'ın artık kırılabilecek, sapabilecek bir kaderi olmadığı düşünülürse, Jaughar'ın burada olmaması gerekirdi.

Feroand bunları düşünürken iki gece yaratığı kısa bir süre daha aynı karanlığı paylaştı. Her ikisi de huzursuz görünüyordu ve biliyorlardı ki bu huzursuzluk birbirlerinin varlığından değil, bambaşka yerlerden geliyordu. Derken, Jaughar kaçmak ile yaklaşmak arasında bocaladı ama neden sonra kararını oradan uzaklaşmaktan yana kullandı.

Onun gölgeden kürkünün altında akan kaslarını karanlığa rağmen görebiliyordu Feroand. Bu zarafete çocukluğundan beri hayrandı. Jaughar uzaklaşırken bir süre daha seyretti karanlığı. Birbiri ardına, mükemmel uyumla inen patilerin asaleti gözlerinin önünden gitmemişti.

Dev kedinin geldiği yola bakınma ihtiyacı hissetti. Onun neden burada olduğunu anlamak istiyordu. Böylece, çok daha sapa bir patikaya saptı ve gittikçe sıkılaşan çalıların gazabını az da olsa tattı. Neyse ki dikenli dalların bazıları kırıktı. Ama o biliyordu ki bunları yapan Jaughar olamazdı; onlar karanlıktaki gölge kadar sessiz hayvanlardı.

Yolculuğu fazla uzun sürmedi. Minik bir yükseltiyi tırmandı ve... Şimdi karşısında ahşap bir ev vardı. Ormanın ortasına, gökten düşmüş gibi görünüyordu. Her yanı kırık döküktü, tomruklarından keskin bir küf kokusu yayılıyordu. Pencereleriyse suntalarla kapatılmıştı. Fakat Feroand'ı hayrete düşüren şey bunlar değildi. Pencerelerdeki suntalar, tatlı aromalı mavi-yeşil bir ışığı süzmekteydi!

"SEZGİN BURAK'ın ÖLÜMSÜZ ESERİ"

Tarkan©

YAZAN VE ÇİZEN
SEZGİN BURAK

Soluk Soluğa Okuyacağınız Yeni Macera Başladı

Dergimiz Yeniden Yayında...

"ATIL KURT!"

Demeye Hazır Olun...

Yeni Bir Heyecan Fırtınası Sizleri Bekliyor...

Tarkan©'a Siz de Abone Olun !

www.TARKAN.com.tr

Reha Ülkü

Çapraz medya yaklaşımı; öncelikle film, sonrasında film üzerinden oyun, kitap ya da televizyon dizisi tasarlama geleneğini bir kenara bırakmayı öngörüyor. Bu metotla, en baştan itibaren çeşitli medyalara uyarlanabilecek bir anlatım oluşturuluyor.

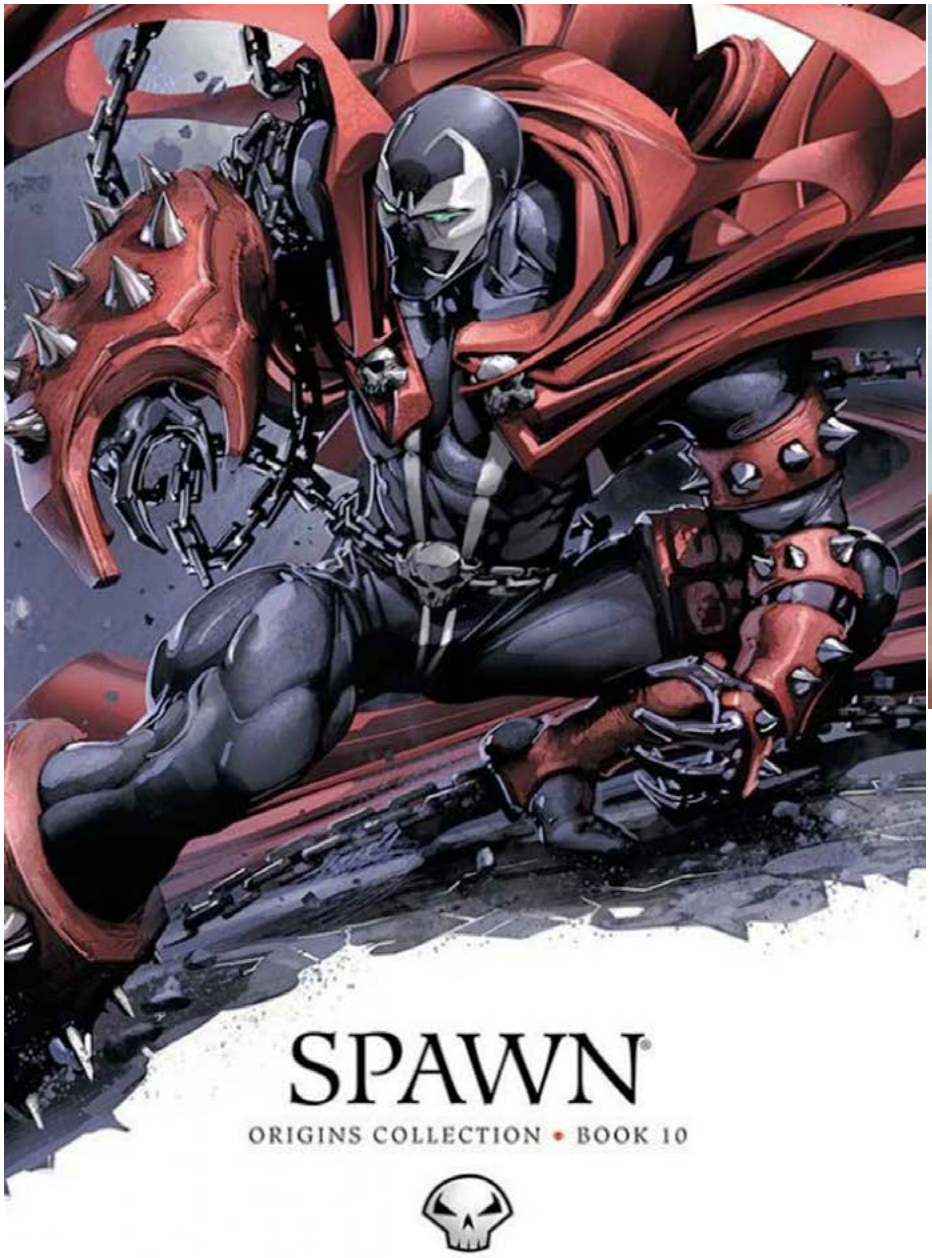

ÇAPRAZ MEDYA NEDİR?

"Çapraz medya yaklaşımı; öncelikle film, sonrasında film üzerinden oyun, kitap ya da televizyon dizisi tasarlama geleneğini bir kenara bırakmayı öngörüyor. Bu metotla, en baştan itibaren çeşitli medyalara uyarlanabilecek bir anlatım oluşturuluyor. Wille, neden bu yaklaşımı uyguladıklarını anlatıyor: *"Bir yönetmen filmini yaptıktan sonra, bunun video oyununun da olması gerektiğini fark edip, bir tasarımcıdan bunu yapmasını istediğinde, ortaya çıkan sonuç, doğal olarak iyi bir video oyunu olmuyor. Çünkü, öykü filme göre tasarlanmış oluyor. Bizim önerimiz şu: Hangi mecrayı kullanacağımıza önceden karar vermeliyiz. Bu şekilde, hem film, hem de video oyununa ilgisi olan kişilerle çalışabilirsiniz. Bu nedenle*

önce kurmak istediğiniz anlatımla işe başlamalısınız; filmle değil...”

http://tr.euronews.com/2013/03/11/video-oyunlari-film-endustrisinden-besleniyor/

Bu, yapılabilir mi?

Evet.

Yapılabildi mi?

Hayır.

Ancak aynı sorunlar; alternatif Evren’li çizgiromanlar, çizgiromanda spinoff karakterler *(Spawn’ın sonradan asıl kahraman olması)*, crossover *(örneğin ‘Başkalaşım’daki Gregor Samsa’nın ve ‘Algernon’a Çiçekler’deki Charlie Gordon’un aynı öyküde buluşması gibi)* gibi konuya başka yaklaşımlarda da yaşandı.

Bizi birkaç önerimiz var bu konuda:

Bir:

Çapraz medyacıların her medya dalı konusunda, üniversite 1-2 veya meslekte 3-5 yıl deneyim düzeyinde bilgi ve tüketici bilgisine sahip olması *(yani bir şeyin filmden çizgiromanını yapmadan önce, hem konuda benzer başka örnekleri incelemesi, hem de iyi bir çizgiroman okuruna dönüşmesi)*. Bu, disiplinlerarasılık ve çokdisiplinlilik demek.

İki:

Yaşlı ve deneyimli uzmanlarda ise, meslekiçi eğitime gidilmesi. Sonuçta, olumlu veya olumsuz epeyi örnek birikti bu konuda. Yani, uzmanlıktan disiplinlerarası çapraz medyaya geçen birin önce bir konuyla ilgili bir Wikpedia okuması yapması gerekli.

Üç:

Tüketiciyi de eğitmek. En basitinden, tüketici münazaraları ve buluşmaları düzenlemek ki Dünya’daki Comic-Con, E3 türü oluşumlar, zaten bunun için varlar, çizgiromanların filmlerinin fragmanı ilk orada gösteriliyor örneğin. Tabii, buradan da birçok ülkede kademe kademe doğrudan adı çapraz medya taşıyan global şenlikleri oluşturulsa gerekli.

Not:

1 adet transmedya festivali varmış:

http://www.transmediaweek.org/

+

Serbest Uçuşlu İlkleme:

Death Stranding, Embriyo, Space Odysey, Taş Bebek, Ghost in the Shell 1-2: Serbest Çağrışımlı 1 Metin

Her yazılı, görsel, işitsel, karmaşık tekst ve hipertekst, *(kısaca)* yaratılırken ve okunurken *(hepsi için bu ‘okuma’ terimi, geçerli kılınmış bir gelenek benden önce)*, serbest çağrışım kullanılır, istesen de istemesen de, bilsen de bilmesen de **‘Death Stranding’,** bir neo-hiper-tekst olmakta. Ve bir bilgisayar oyunu aynı zamanda. Daha piyasaya sürülmedi ama.

Asıl fragmanındaki girizgahta, bir taş bebek ve kuvöz içinde bir embriyo var.

Taş bebek, **‘Ghost in the Shell 1-2’**ye gönderme.

Embriyo ise, ‘*Space Odysey*’e. ‘Death Stranding’ ise, ‘Freud’cu ölüm arzusuna, Bronson’vari *‘Ölüm*

Arzusu'na, metinde gönderrme imlendiği için balinasal toplu *'ölüm arzusu'*na ve *'karaya vurma'*ya, yaşam alanını terketmeye ve Asgardia'ya *(ama o aşırı-aşırı yorum olacağı ve burada yalnızca aşırı-yorum-1 aşamasında kalınacağı için es geçildi).*

Balina olunca da, *'Leviathan*'a ve sanal yaratı gözlüğüne *(bu da 1,5 aşırı-yorum ötede olduğu için pas geçiliyor).*

Hepsi birarada simeyotik alanda, pokerdeki 5 benzemez olmakta.

A evet, uygarlık(çık)lar ve barbarlık(çık)lar, kendi içlerinde ve kendi aralarında feci kumar oynuyorlar.

Savaş ve kumar, İngilizce'de aynı sözcükle karşılanır = Game = Oyun.

Bilgisayar, konsol, video da oyun oynar.

Huizinga oyunu çağrışımı var *(ama onu geçiyoruz, ayrı bir konudur çünkü ve toplama kampında biter, Huizinga'nınkinin bittiği gibi.)*

Öyleyse:

Bir: Potansiyel-tasarım *'Ghost in the Shell 3'* bu:

Ölüm arzusu açılımı. Batou'nunki dahil. Ama Freud'unki hariç. Batou, bu en-yenik haliyle bile, yapsa yapsa, Freud'un olmayan taşaklarına bir tekme atardı ancak.

İki: Oyun tasarımcısı ve yönetmen İnarritu, ya ne bok yediğini *(henüz mü?)* bilmiyor, ya da *'bokuyla oynuyor'* ancak ki bu da Freud terimidir.

Üç:

'Space Odysey' tanımlandığında geçersizdi, Kubrick ve Clarke anlamlarıyla birlikte.

Ne kalıyor geriye veya bir şey kalıyor mu geriye?

A evet, Mikkalsen'in psikopatisi.

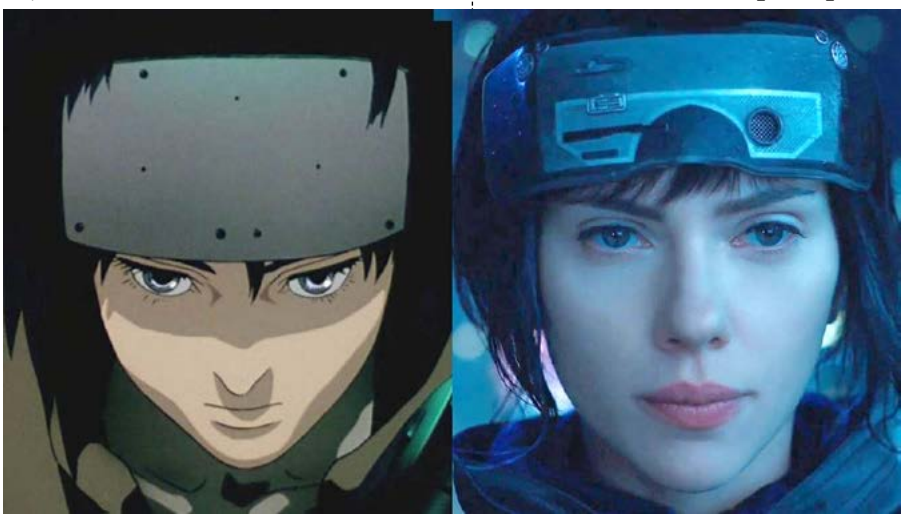

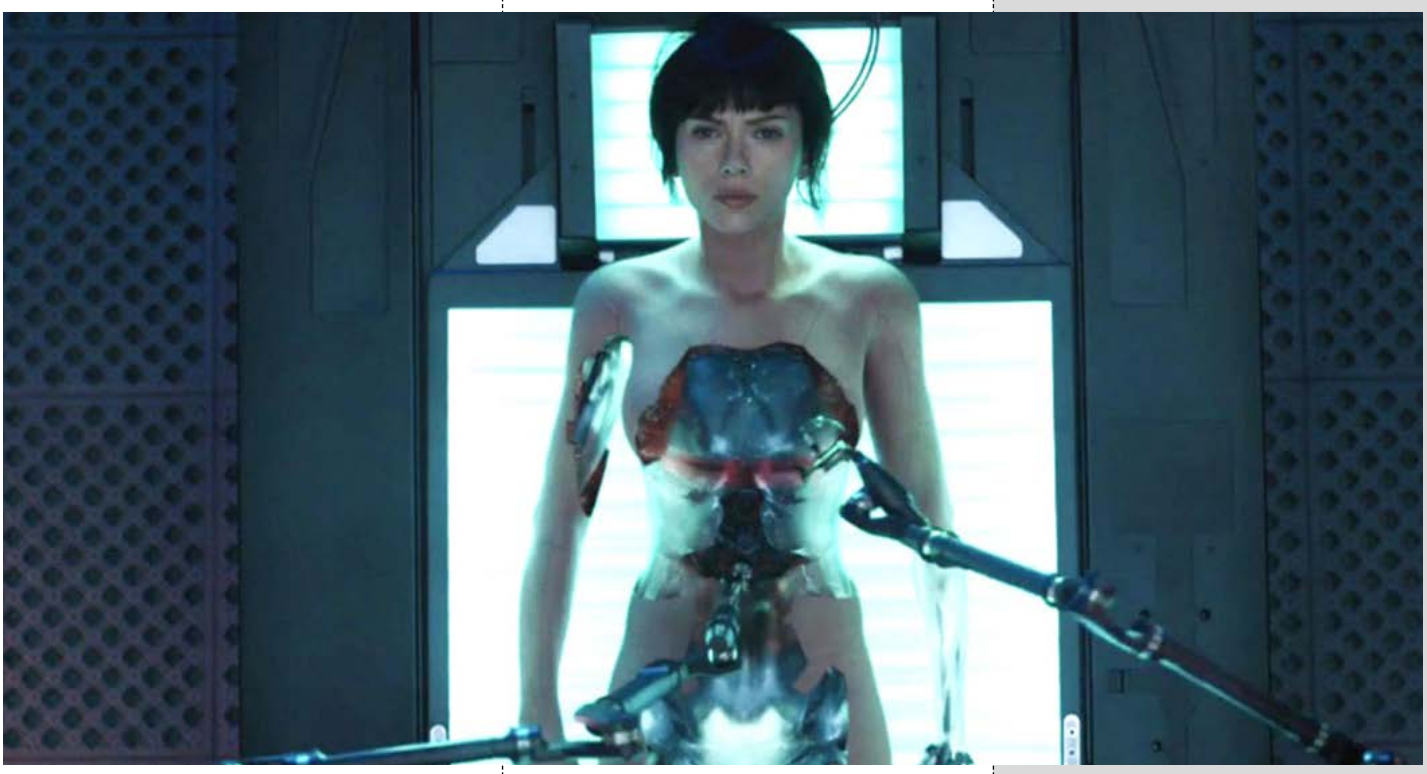

Ve artı:

O kaybolan ölü-psikopat-şeytan-embriyo bebek. Aslına bakılırsa, bir başlangıç potansiyeli imi, göstergesi, semantik vektörü.

Ve artı:

Uygarlık doğmayacak. Epeyidir ölü doğmuş durumda çünkü. 5 milenyumcuktur. Silinemez kayıtlı olarak.

Eksodus var, bu ölü takıntılı uygar yavşaklara inat.

Eksodusu uygarlar yaratmazsa, barbarlar yaratır, yarattı da, yaratıyor da, yaratacak da.

Bu oyun, o nedenle doğmadan kendini öldürdü.

Ne intihar takıntısı ama…

'Death Stranding'i yöneten Meksikalı yönetmen İnarritu'nun Meksikalı ölüler bayramı gibi.

Devam edecek

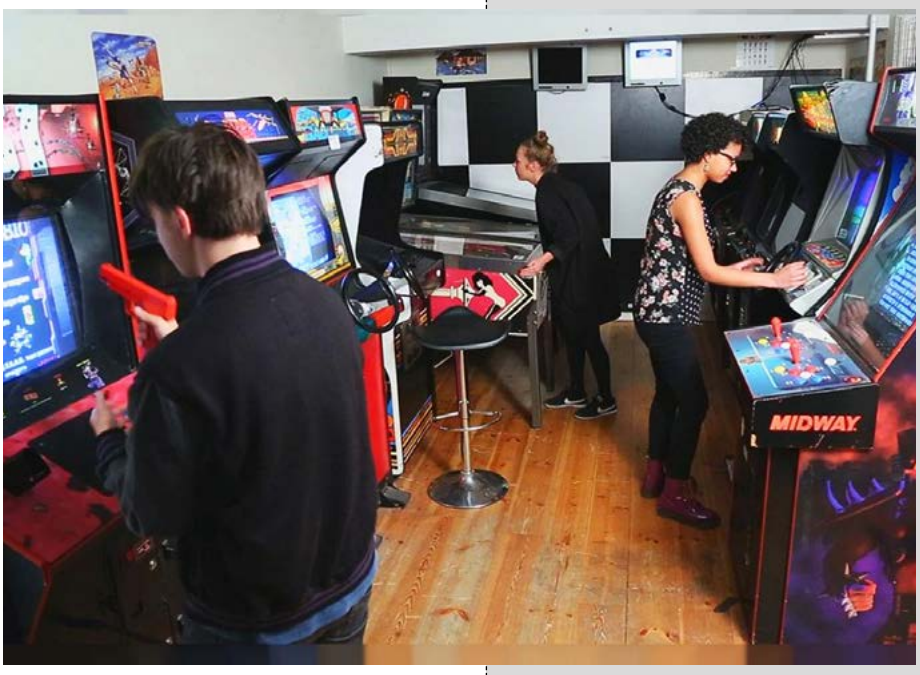

Gökçe Mehmet Ay

Hekate'de göğe baktığımda, o aylardan birinin içinde olacağımı hayal bile edemezdim. Akıncı birliği bana Galaksi Meclisi'nin korumak için gereken yetenekleri sağlamıştı.

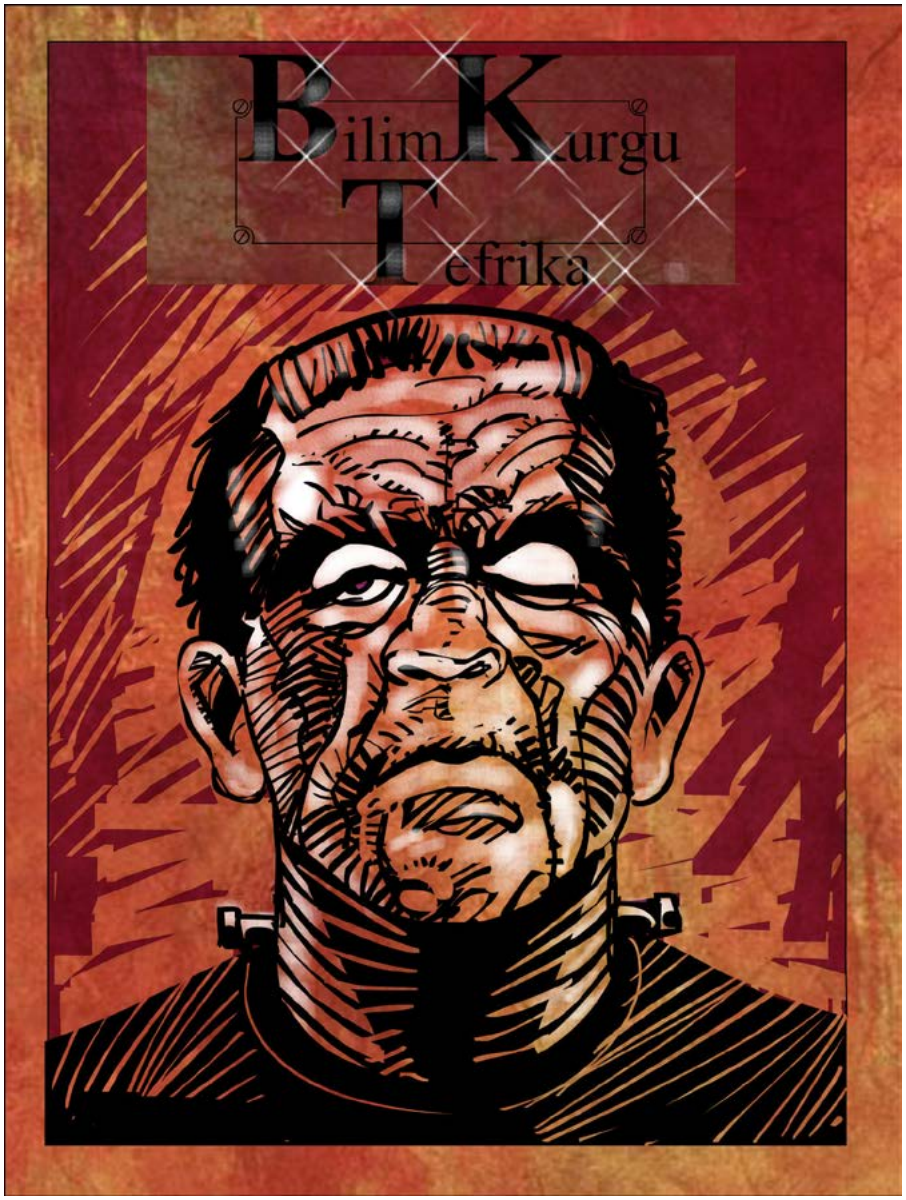

ARINEK UYANIYOR

Hekate'de göğe baktığımda, o aylardan birinin içinde olacağımı hayal bile edemezdim. Akıncı birliği bana Galaksi Meclisi'nin korumak için gereken yetenekleri sağlamıştı. Ama Hekate bana Arinek'i vermişti. Ceketimin cebinde, veri küpünde Arinek saklanıyordu. Yapay zekâ onu kontrol merkezine götürmem karşılığında, bir kaç dakika önce beni öldürmeye çalışan Atmacadakileri kurtarma sözü vermişti. Akıncı dostlarım ve Galaksi Meclisi'nin ajanları bana saldırırken Timsahlar yanımda olmuşlardı. Üçüncü sofra yamağı Yiozi, Arinek'e hizmet ettiğim sürece yanımda olacağını söylemişti. Ekibimdeki tek insan Daya ise başı önde, elleri bağlı yürüyordu. Beni öldürmeye çalıştığını unutmamıştım. Hayatım bir hafta öncesine göre çok karışmıştı. Arinek'i

yeniden güçlendirip, eski haline getirebilirsem düzeleceğini umuyordum.

Mekikten indiğimden beri aklımda Akıncılara ve Galaksi Meclisi›ne nasıl döneceğim vardı. İmparatorluk gemileri burgudan çıktığında işler zorlaşmıştı ama Arinek›e güveniyordum. Metal koridorda adımlarımız yankılanıyordu. Maskelerimizi çıkartmamıştık. Uzay kıyafetlerimiz, koridorun dondurucu soğuğuna ve vakuma karşı bizi koruyordu. Arinek›in sesi çipimden zihnime ulaştı.

"Kontrol merkezine varmadan sana söylemem gerekenler var.»

"Dinliyorum Arinek." Yiozi, Arinek'le konuştuğumu fark edince ekibi durdurdu. Hem konuşup hem de koşturmak zor oluyordu. Başımı hafifçe eğerek selam verdim. Yiozi uzun kuyruğunu hafifçe kaldırarak cevap verdi.

"Halil, bu yapının adının neden Arinek olduğunu hiç düşündün mü?»

"Elbette düşünmüştüm. Yiozi senin onları Hekate›ye getiren tanrısal bir varlık olduğunu düşünüyor. Gökteki aylardan birine senin adını vermeleri şaşırtıcı değildi.»

"Şimdi ne düşünüyorsun?»

"Uzay geminle Hekate'ye inmeden önce burada kendini korumak için bir sığınak oluşturduğunu düşünüyorum. Timsahlar bu sığınağın inşasında çalıştıkları için burayı biliyorlardı ve bu aya Arinek dediler."

Arinek'le bağlantımdan sessiz bir kahkaha geldi.

"Yapay zekâların gülebildiklerini bilmiyordum.»

"Halil, ben tam bir yapay zekâ değilim. Daha fazlasıyım, o yüzden beni onlarla karşılaştırma.»

"Arinek sen nesin peki?"

"Doğru soruyu sordun ama uzun cevaba zamanım yok. Sana teknoorganik Kunzen'e karşı geliştirildiğimi söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum.»

"Ancak bir yapay zekâ tek başına teknoorganik silahlara karşı etkili olamaz. Ona daha fazlası lazım."

"Arinek ne lazım?»

"Halil, bu ay aslında benim. Ben Arinek'im, Kunzen'in saldırılarına karşı insanlığı korumak için yapılmış yedi gemiden biriyim. Ancak Kunzen'e karşı başarılı olabilmemiz için hepimizin birer kaptanı vardı."

"Evet, bunu söylemiştin. Yedi yapay zekâ ve yedi kaptan."

"Anlamadığın şey Halil, bir kaptan aldığımda gerçek gücüm ortaya çıkar. Gemi olurum, ama kaptan da benimle birleşir. Kaptan ve ben yenilmez oluruz."

Ensemden aşağı soğuk terler boşandı.

"Bu birleşme neyin nesi?»

"Halil, kontrol odasına beni yerleştirirken kaptan gemiyi ve onun ruhunu teslim alır. Böylece yenilmez bir silah olurlar.»

"Benden seninle zihin birleşmesi mi yapmamı istiyorsun?»

Arinek bir an duraksadı.

"Evet."

Akıncı muhabere eğitiminde yapay zekâya karşı dikkat etmemiz söylenen en önemli konu zihin birleşmesiydi. Yapay zekâ ile birleşenin başına gelebileceklerle ilgili korkunç hikâye anlatılırdı. Durduğum yere oturdum.

"Atmaca ve diğerlerini kurtarmanın bundan başka yolu yok mu?»

"Kaptanım yokken de güçlüyüm. Onları yenebilirim. Ama Atmaca›yı kurtarabilir miyim, bilmiyorum."

Yiozi yanıma geldi.

"Halil Teğmen, sorun nedir?»

Kaskın arkasından gözlerindeki telaşı görebiliyordum.

"Yiozi, Arinek geri dönüşü olmayan bir yola davet etti beni.»

"Bizim hikâyelerimize göre Arinek'le çıkılan yolların geri dönüşü yoktur."

"Peki, sizinkiler neden onu takip etmişler?»

"O zamandan kalma kayıtlar kayıp. Ancak bildiğimiz tek şey var, Arinek asla düşmanlarına boyun eğmedi.»

Yiozi omzumu tuttu. Gözlerinde alevler vardı.

"Biz savaşçı bir ırkız. Arinek bizi hizmet etmemiz için tanrılardan istediğinde ona başta hayır dedik. Yurdumuz güzeldi, av boldu ve düşmanlar yenilmişti. Arinek bize kendini anlatmak için bilgeler meclisine savaşlarını gösterdi. Onun tüm düşmanlara karşı verdiği mücadele bizleri etkilemişti. O bizi zafere taşıma sözü verdi. Biz de kabul ettik.»

"Sizler için kolay olmuş belki ama benim için bu sorunun cevabı kolay değil.»

MKAAWS

Yiozi kuyruğunu yere vurarak güldü.

"Halil Teğmen, aslında senin için de sorunun cevabı çok kolay. Ben bile farkındayım?»

"Nedir Yiozi?"

"Sen asla vaz geçmiyorsun. Avının peşinden ayrılmayan bir Duezil gibisin. Evet, ayakların kısa, doğru dişlerin keskin değil ama kurnaz bir Duezil gibi tüm avantajı kullanmayı biliyorsun. O yüzden, dışarıda kazanman gereken bir savaş varken, elindeki koza sırtını döneceğini zannetmiyorum."

"Bilmiyorum, Yiozi. Bilmiyorum."

Yiozi yanımdan kalktı. Arinek'den ses çıkmıyordu. Zihnime gönderdiği haritayı takip ederek kontrol merkezine devam ettim. Yiozi, timsahları ve Daya'da beni takip etti.

#

Kontrol merkezine yaklaştıkça duvarlardaki yazılar ve kapılar arttı. Bir kaç kapıyı açmaya çalıştık ama hepsi kilitliydi. Kontrol merkezine varıncaya kadar labirent gibi koridorlardan geçmiştik. Kapıya vardığımızda yirmi dakikadan fazla zaman geçmişti.

"Evet, sonunda ulaştık Arinek. Aç bakalım kapıyı.»

Kapı ses çıkartmadan açıldı.

"Sadece sen girebilirsin Halil. İçeride bir başkası olursa birleşme başarısız olur."

Yiozi ve diğerlerine döndüm. Kask hoparlöründen içeri giremeyeceklerini söyledim.

Timsahlar, savaşmayı ve dinlenmeyi bilen askerlere özgü bir rahatlıkla koridor duvarlarına yaslanarak oturdular. Daya donuk bakışlarını bana çevirmiş, sessizce beni izliyordu.

Karanlık odaya girdiğimde kapı kapandı ve ışıklar yandı.

Ekranlar ve ne olduğunu bilmediğim elektronik devrelerle dolu bir odadaydım. Ekranlardan birinin önünde Arinek›in veri küpünü koyacak bir giriş vardı.

"Evet, Halil, küpümü oraya yerleştirebilirsin. Bu beni uyandıracaktır."

"Ama birleşmezsek eski gücüne kavuşamazsın öyle mi?»

"Evet. Kaptanım olmadan ben sıradan bir gemiyim. Kaptanım yanımdayken tüm düşmanları yenebilecek bir savaş makinesi olurum.»

Yaralayıp bıraktığım Atmaca›daki S7 ajanlarını ya da Hekate›de kalan Akıncılarımı kurtarmak için aklıma başka yol gelmiyordu. Akıncılara hizmet etmek için, onların yasakladığını yapacaktım.

Arinek'e dokunduğumdan beri zaten beni kaybedilmiş sayıyorlardı. Tüpten gelen bayat havayı içime çektim.

"Nasıl yapıyoruz?»

"Önce küpümü yerine koyacaksın. Ardından da orta konsoldaki el izlerine ellerini koyacaksın. Eldivenlerini çıkartmana gerek yok."

"Sonra?"

"Sonrasını beraber halledeceğiz.»

Arinek'in küpünü yerine taktım.

Orta konsolda iki elimi yerleştireceğim izler vardı. Ellerimi koydum.

Küp konsolun içine girdi.

Zihnimde Arinek'in sesinden farklı bir ses duydum.

"Tekno-organik istilasına karşı savaşmak için birleşmeye hazır mısınız?»

"Evet."

"Zihin taraması tamamlandı. İz transferi hazır.»

Bir anda korkunç bir ses duydum, parlak bir ışık gözlerimi kamaştırdı ve tenimde karıncalanma oldu. Ağzımda tatlı, tuzlu, acı, ekşi tatlar bir anda beliriverdiler. Burnuma tanıdığım, unuttuğum ve bilmediğim kokular hücum etti. İşlem bittiğinde gözlerimi açtım.

Tüm sistemlerim çalışıyordu.

Koridordaki timsahlar ve Daya'ya uygun hava üretmesi için pompaları çalıştırdım.

Aynı anda uzayda ilerleyen gemileri takip eden radarı aktif hale getirdim.

Aynı anda silah sistemlerime enerji verdim.

Aynı anda saklanmamı sağlayan kayalardan kurtulmak için dış plakaları hareketlendirdim.

Aynı anda Arinek'tim, gemiydim ve Halil'dim.

Devam edecek

Erdem Yıldız

DÜŞÜNCE

Otel odalarının yalanla örülmüş çatlak sıvalı duvarlarına gözlerimi dikerek ve her on beş dakikada bir yeni ve bembeyaz bir sigara yakarak sabahı ediyorum. Her defasında ayrı ayrı zamanların içine girip, her neresi denk gelirse orasından yakaladığım bir serüveni başlamadan bitiriyorum.

Otel odalarının yalanla örülmüş çatlak sıvalı duvarlarına gözlerimi dikerek ve her on beş dakikada bir yeni ve bembeyaz bir sigara yakarak sabahı ediyorum. Her defasında ayrı ayrı zamanların içine girip, her neresi denk gelirse orasından yakaladığım bir serüveni başlamadan bitiriyorum. Her otelde yeni komşular, yeni konuşmalar, yeni yalanlar. Her şehirde adres sormak için ısrarla arayıp bulduğum o ihtiyar adam. Deniz kenarıysa balık, dağ tepesiyse köfte. Otellerden birinde lobide pinekleyen bir adamla gereksiz bir muhabbetin içerisinde buluyorum kendimi, çok değil birkaç beden önce bir Kızılderili olduğunu söylüyor bana. Kafasında tüylü başlığıyla düşünüyorum onu, çadırının önünde, ateşinin başında. Tamtamlarla ve çığlıklarla, bir yılan tarafından sokularak ölen ortanca oğlunun ardından o kafa uçuran otlarından içerken buluyorum onu. Barış çubuğunu uzatıyor bana. Yüzümüzde savaş boyaları. Çıngıraklı bir şeylerle üstüme tozlar serpiyor. Ona inanıyorum, onunla orada olmaktan mutluyum. Kravatımı biraz gevşetiyorum. Ayakkabılarımı çıkartıyorum. Ölüyorum orada.

Tıkanma yaşayan bir yazarın kendini astığı bir filme girip çıkıyorum, son matine. Sinemanın kapısında kim olduğunu bilmediğim birini beklerken bir sigara yakıyorum, yarısını rüzgar içiyor. Üç çeyrek saat bekledikten sonra, oradan ayrılıyorum. Yüzüm buruşuk, havada yağmur hazırlığı var. Otelin zamanında mermerden yapılmış, sonradan bir kısmı onarılmış merdivenlerinden tırmanıp içeri atıyorum kendimi. Otelci masasında uyumuş, dudağının kenarı ıslanmış, sigarası küllükte sönüyor. Yerler duvardan duvara kalın bir halıyla kaplı, ayakkabıyla basmak garibime gidiyor. Asansörün sesi ikinci kata kadar tırmanıp susuyor; eski tip bir asansör bu, iki kabini var. Birisi inerken, diğeri çıkıyor. Burayı vaktiyle inşa eden rum mimar Pari Theofanis bu asansör modelini zamanında Almanya'da mimarlık okurken Nürnberg Belediyesi'nde görmüş, bir planını istemiş, vermemişler. O da inat etmiş kendisi tasarlamış. Tüm Bunlar asansörün aynasının kenarında incecik puntolarla yazılı. Bilmiyorum, belki de yalandır. İkinci katta iki üç oda var, birisi benim (parasını ödediğim sürece) diğerinde bir talebe çocuk kalıyor. Burada askerlik görevini yapan abisini ziyarete gelmiş, gelirken peynir ve lokma getirmiş, birazını tren garında kendisini yemiş, gerisini abisiyle beraber yemişler. Abisi anasını çok özlemiş. Sevgilisini sormuş, daha evlenmedi demiş, belki de evlenmiştir, bilmiyorum demişti. Şimdi asansörle oraya çıkan o talebe olamaz, asansörden korkarmış,

asla binmezmiş. Diğer oda boştu, orası dolmuş olabilir. (Bunu gerçekten merak ediyor muyum?) Asansörlerin bir güzel yanı da, içlerinde ayna olmaması bana kalırsa. İnsan olur olmaz durumda kendisini görünce huzursuz olabiliyor. Kata çıktığımda talebenin kapısının altından ışığını gördüm, oradaydı. Diğer oda karanlıktı, sessizce yanaştım, hiçbir ses duyamadım. Odanın numarası 202, tekrar lobiye inip anahtar otelcinin arkasındaki panoda asılı mı, kontrol edebilirim. Bu defa ses çıkartmamak için, asansörü kullanmadım, lobiye indim. Otelci yerinde değildi (tuvalette olabilir), anahtar da panoda yoktu, belli ki oda tutulmuş. Sağı solu kolaçan edip otelcinin defterine uzansam, ismine baksam, acaba kimdir? Kadın mı, erkek mi? Kaç yaşında, nereden geldi, ne kadar kalacak? Dış kapıda bir araba durdu, defteri alamadım, tuvaletten sifonun sesi duyuldu, arkamı dönüp merdivenleri çıktım. 202 numarada hala ışık yoktu, talebenin odasından radyonun cızıltılarını duyuluyordu, nihavent.

Güneş doğmadan birkaç dakika önce uyandım. (sigaram nerede?) Tuvalete gittim, geldim. Kaldırımlar ıslaktı, yağmuru kaçırmıştım. Oyalanmadan çıktım, 202' numaranın kapısına kulak kesildim, ses yoktu. Talebe 203 numarayı boşaltmıştı. Katçı kadın yeni çarşafları getirmiş, kapının önünde anahtarları arıyordu, selamlaştık. Diğer odayı ona soracaktım, soramadım. Lobiye indiğimde otelci masasının üstüne dayanmış uyuyordu, usulca çıktım. Bulvar boyunca yürüdüm. Haftanın başında burası kalabalık olur: esnaf erkenden dükkanını açar, talebeler gürültülü patırtılı geçişirler, araçlar kornalara asılır. Öğlene kadar bu böyle gider. Saat kulesinde akrep ve yelkovan 12'de buluşunca bir an olsun ortalık sakinleşir, sanki başka bir şehrin başka bir bulvarıymış gibi olur burası. Yarım saatlik sessizliğin ardından yeni baştan akıp gider bu bulvar. Kimsenin kimseye karışmadığı doğrudur ama herkesin herkesten haberi vardır. Gözler sana bakmaz belki, ama kulaklar sendedir. Herkes her şeyden bir şekilde haberdar olur. Mutad bu ya, sabah kahvaltımı (üç bardak çay - üç sigara - bir maden suyu) o aynı yerde, kapının önünde yaptım, hesabı yazdırdım. Dükkanın olduğu sokakta bir kedi ayağıma dolandı, gitti. Demir kepenkleri kaldırdım, kapıyı açtım, ışığı yaktım. İçeride bozuk bir koku vardı, günlerdir gitmiyordu. Sabahın o kör vaktinden akşama tamire gelmiş bir saç kurutma makinesine birkaç lehim attım, bir abajurun duyunu değiştirdim, hepsi bu. Doğru belli gelen giden de yoktu. Yalnız dükkanın üstünde kalan yaşlı kadın bir ara uğradı, hastaymış. Reçetesini verdi bana, biraz da para çıkarttı sütyeninden, onun için ilaçları almamı istedi. Gerçi torununa da verirmiş de, o da bu hafta gelmemiş. Okulda müsameresi varmış, ona hazırlanıyormuş. Onu da çağırmışlar da damadını pek sevmiyormuş; o gelecekse ben gelmem demiş. Sanki ona bir hayrı mı varmış? Bir bayram bir telgraf mı çekmiş sanki. Aman, neyse boş vermiş. "Tamam abla, ben alır gelirim." Gittim, aldım.

Dükkanın açık tabelasını ters çevirdim, kapıyı kapattım, kepengi çektim. Güneş henüz batıyordu; bulvar yeni bir yağmura hazırlanıyordu. İyi bir fırtına kopmadan bu hava açılmayacaktı. Akşamımı kendime nerede zehir edebilirdim, nerede kimden kaçabilirdim, bunu düşündüm. (203'te kim kalıyor acaba?) Önce otele uğrasam, üstüme bir şey alsam, ıslanmaktan kurtulabilirim. O zaman şimdi ilk sağ, sonra ilk sol sonra ikinci sol: Otelin arka kapısı, ama kilitli. Dolaştım, lobiye girdim, otelci uyumuyordu.

"Hoşgeldin, dün yoktun galiba"

(Bugün bugün de yokum) "Hayır, buradaydım, odamdan çıkmadım hiç."

Tube
@kandurasdesign
kanduras.com.tr

"Hasta filan mısın yoksa?"

"Yok, iyiyim."

Yukarıya çıkıp 203'ün önünde kısacık durdum, kulak kesildim, birkaç tıkırtı, biraz ahşap döşeme çıtırtısı, hepsi bu. Odaya geçip yağmurluğumu buldum, en eski kıyafetim, karım almıştı, hiç giymemiştim. Ancak ayrıldıktan sonra hoşuma gitmeye başladı, hanidir bende. Tekrar lobiye indim ki yağmur patladı, koltuğa yıkıldım. Yağmur bu defa başka bir şekilde yağıyor. Ellerime bakıp babamınkileri görüyorum. Camlarda ıslak çizikler bilmediğim bir alfabeyle bir şeyler yazıyor, bozuyor. Tavan gittikçe alçalıyor, duvarlar yaklaşıyorlar, yer ayağımın altından kayıp gidiyor. Biraz sonra otelci, masasından kalkıp bana geliyor, "rahatla" diyor, "arkana yaslan" Ama şimdi insandan çok bir tavşana benziyor. Dev gibi bir tavşan, yağlı gömleğinin içinde, halinden memnun, gözleri uykulu. "rahatla" diyor, oysa rahat değilim. Işık yanıp sönüyor bir iki defa, gök gürüldüyor, kendimi dışarıya zor atıyorum. Dönüp bakıyorum, burası hangi otel, bu hangi bulvar, ne zamandır buradayım, neden burada kalıyorum? Karşı sokaktaki karanlığın içinde bir çift göz beliriyor, takip ediyorum, kayboluyor. Sırtımda bir böcek mi var? Ellerim titriyor. Beni görenler sağa sola kaçıyorlar, kimse ilişmek istemiyor, neyim var ki? Otelci Tavşan arkamdan el sallıyor, küfür ediyorum. Bir kedi ayaklarıma dolanıyor. (aynısı kedi mi?) Birden bir başka otelin önündeyim, içeri dalıyorum: daha küçük, daha samimi, kimse tavşan değil. "tüm odalar dolu" diyorlar, çıkıyorum.

Bira evlerinden birine girdim, iki bira söyledim, kibritim ıslaktı, yanmıyordu; gece bekçileri köşeyi tutmuştular, birileri kağıt oynuyordu, ağlayan birisi vardı, bir kadın, kimse onunla ilgilenmiyordu, ceketi sarıydı. Arka masalardan birisi birden kalktı, bir şiir okumaya başladı, kimse kulak kabartmadı, alkışlamadı, yuhalamadı. Sonra bir şarkı söylemeye başladı, yanındakiler tutup oturttular, susturdular, kadın ağlamaya devam etti, yağmur biraz durdu, yeniden başladı. Öksürdüm, gece bekçileri kımıldadılar, homurdadılar ve güldüler. (bu şehirde neden deniz yok?) Kadın kalktı, kendini dışarıya attı, peşinden çıktım, yakalarımı kaldırdım ve takip etmeye başladım. Önce çiçekçinin oradan okulun sokağına girdi, oradaki dik bayırı bitirmeden caminin avlusunun altındaki geçitten kendini diğer caddeye attı. Biraz hızlandı. Burası biraz kalabalıktı, onu kaybetmek üzereydim, artık tamamen ıslanmıştım. Ona yetişebilirdim, arabalardan sıyrılıp karşıya geçtim, koşmaya başladım. (nerede?) Sarı ceketini bir taksiye binerken gördüm, önüne atladım, araba acı bir fren yaptı, durdu. "Hop babalık, önüne baksana!" Öylece kaldım, arkadakiler kornaya basıyorlardı, herkes bana bakıyordu, hareket edemiyordum. Bir adam geldi, beni yoldan aldı, "iyi misin birader?" Konuşmadım, caminin avlusuna doğru yürüdüm. Avludaki dev çınar ağacı rüzgarda konuşuyor gibiydi. Sonra tepesindeki karga seslendi. Sesi çirkindi. Yere indi, sonra ilerideki çöpe tünedi ve tekrar seslendi. (beni çağırıyor) Takip ettim: avlunun ardındaki mezarlığın kapısında durdum, o içeri girdi. Yeşili yok bir ağacın dalında diğerlerinin yanına gitti, ben de devam ettim. Yağmur durmuştu. Yağmurun topraktan kaldırdığı kokunun ölülerle bir alakası olabilir mi? Köyde de yağmurdan sonra aldığım koku bu mu? Bu kargalar burada ne yaparlar, beni buraya niye getirdiler? Ölülerle mi konuşurlar, onlardan bir şey mi beklerler? Yoksa onlar da çoktan ölmüşler midir?

ZALİM ZÜHTÜ
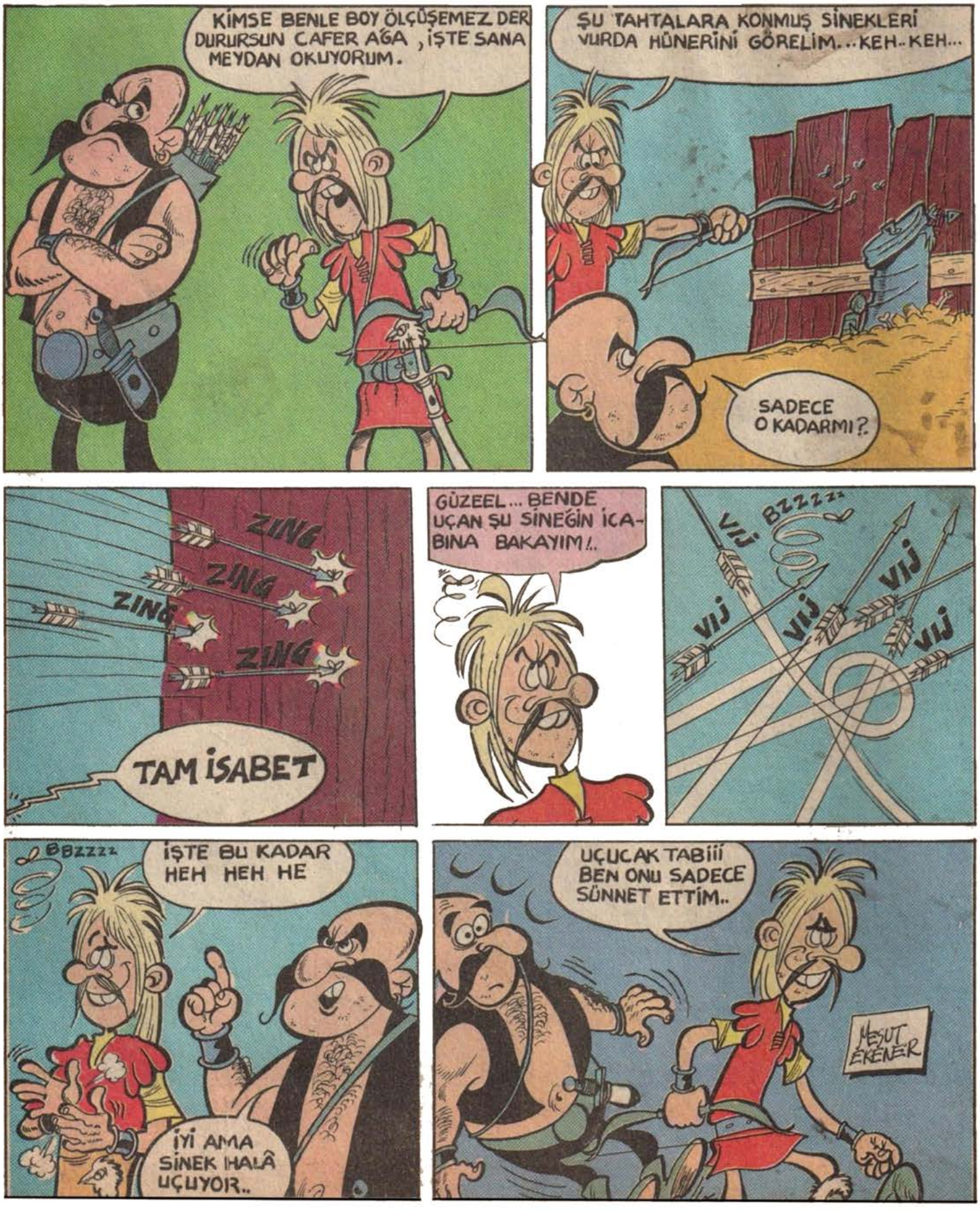
Mesut Ekener